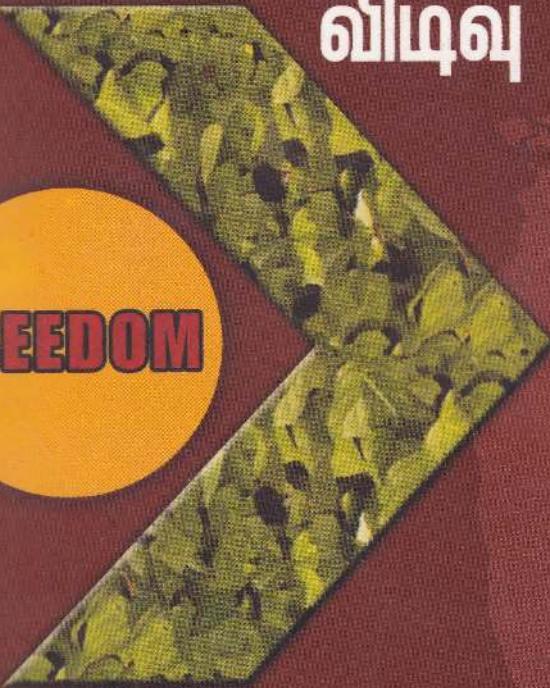

பேரினவாதத்தின் அழிவே
இலங்கையின்
விடிவு

BANISH
CHAUVINISM -
LIBERATE SRI LANKA

V.THIRUNAVUKKARASU

சமர்ப்பணம்

எனது வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட
பெற்றோருக்கும், அங்கீரியர்கட்டும் இது
சமர்ப்பணம்

Dedicated to my parents and
my teachers who made
me what I am

நாவின் பெயர் : இனவாதத்தின் அழிவே- இலங்கையின் விடுவு
ஆசிரியர் : வ. திருநாவுக்கரசு
பதிப்புரிமை : வ. திருநாவுக்கரசு
முதற்பதிப்பு : நவம்பர் 2005
பக்கங்கள் : 163 + X
விலை : ரூ. 200
இ-மெயில் : nssp@visual.lk

TITLE OF THE BOOK : Banish Chauvinism - Leberate Sri Lanka

AUTHOR : V. Thirunavukkarasu

COPYRIGHT © : V. Thirunavukkarasu

FIRST EDITION : 2005 November

PAGES : 63 + X

PRICE : Rs. 200

E- MAIL : nssp@visual.lk

அணிந்துரை

தோழர் வல்லிபுரம் திருநாவுக்கரசு 25 வருடங்களுக்கு மேலாக நமசமசமாஜக் கட்சியில் சேர்ந்து உழைத்து வந்துள்ளார். இக்காலப்பகுதியில் அவர் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அவற்றில் பல சர்வதேச மட்டத்திலும் மதிப்பு பெற்றவையாகும். அவர் ஒரு விடயத்தினை எடுத்துக்கொண்டால் பலர் கண்டு கொள்ளாத, அல்லது ஆராய அக்கறை கொண்டிராத முக்கியமான அம்சத்தினை வெளிக் கொணரக்கூடியவர். எனவே அது அவரை ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராக திகழ வைத்துள்ளது. அவரின் ஆக்கங்கள் பல தசாப்தங்கள் சென்றிட்டும் பெறுமதியானவையாய் விளங்கும்.

“திரு” வின் கட்டுரைகள் அடங்கிய இந்நால் வெளியிடப்படுவதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அரசியல் ஆர்வம் கொண்டுள்ள இளம் சந்ததியினர் இந்த நாட்டில் சோஷலிச சிந்தனையினதும், தமிழ் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தினதும் வரலாற்றினை ஆராய்ந்து அறிவதற்கு இந்நால் வாய்ப்பளிக்கிறது.

21.10.2005

கலாநிதி விக்கிரமபாகு கருணாநாயகி
பொதுச்செயலாளர், நவசமசமாஜக்கட்சி,
தலைமைக்குழு உறுப்பினர்,
புதிய இடதுசாரி முன்னணி

Preface

Comrade V. Thirunavukkarasu has been a member of the Nava Sama Samaja Party for over twenty five years. During this entire period he has written hundreds of articles both in Tamil and in English. Many of these got international recognition. He could come out with important aspects of a problem that many would have not seen or cared to inspect. Naturally that makes him a good writer and his articles are valuable even several decades later.

I am happy to see this volume of Thiru's articles are published. Now many young politically interested people will get the opportunity to trace the history not only of socialist thinking in this country, but also of the Tamil National Liberation struggle.

Dr. Vickramabahu Karunaratne,
General Secretary, Nava Sama Samaja Party, (N.S.S.P)
Presidium Member, New Left Front. (N.L.F)

21.10.2005

முகவுரை

தமிழ் மக்களின் சுயநிரணய உரிமைக் கோரிக்கைகள் எழுந்த காலப்பகுதியில் இருந்து அவை ஆயுதப் போராட்டமாக மாற்றம் அடைந்த காலம் வரை தமிழர் நிலை சார்ந்த அரசியல் விமர்சனங்கள் பல முன்வைக்கப்பட்டன. ஆனால், தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகளை எப்படி நோக்க வேண்டும், அரசியல் அபிலாவைஷகள் எப்படி உள்ளடக்கப்பட வேண்டும் என்பவை போன்ற விடயங்கள் விமர்சனங்களில் பற்றாக்குறையாகவே காணப்பட்டன. முழுமைப்படுத்தப்படாத தன்மைகளும் இருந்தன. ஆயுதப் போராட்டம் ஆரம்பித்த காலம் முதல் இன்று வரை இந்தப் பற்றாக்குறை அல்லது குறைபாடு தொடர்ந்து கொண்டே வருகின்றது. அவ்வப்போது சில ஆக்கழிப்வமான விமர்சனங்கள், ஆயுவுகள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தாலும்கூட தீர்வைக் கூறி எழுதுகின்ற பக்குவம் அரிதாகவே இருக்கின்றது.

திருநாவுக்கரசுவின் இந்த நால் தமிழ் மக்களின் அரசியல் அபிலாவைஷகளை கூறிநிற்பதோடு அந்த அரசியல் அபிலாவைஷகளை காலத்திற்குக் காலம் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்களினால் தீர்த்துவைக்கப் படாமைக்கான காரணங்களையும், தமிழர் நிலை சார்ந்த அரசியல் கோரிக்கைகளை தென்பகுதி அரசியல் தலைமைகள் எவ்வாறு நோக்கியிருந்தன என்பதையும் பல்வேறுபட்ட கோணங்களில் கட்டிக்காட்டி நிற்கின்றது.

அதுமாத்திரமல்ல, கொழும்பில் இருக்கின்ற சர்வதேச நாடுகளின் தூதுவர்கள் அரசாங்க நிலை சார்ந்து, அல்லது கண்ணனமுடிக்கொண்டு விடுதலைப்புலிகளை மட்டும் குறைக்குகின்ற அர்த்தமற்ற அறிக்கைகளுக்கெல்லாம் காரணகாரியத்தோடு பதிலளித்து அவர்கள் எது சரி, எது பிழை என்பதை உணரும் வகையில் பத்திரிகைகளில் எழுதிய கட்டுரைகளையும் இந்நால் தாங்கி நிற்கின்றது.

இந்நாலில் பகுதி பகுதியாக வெளியாகி இருக்கும் கட்டுரைகள் எல்லாமே வீரகேசரி, தினக்குரல், சுடரொளி பத்திரிகைகளிலும் மற்றும் சில கட்டுரைகள் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவந்தவைதான். அந்தக் கட்டுரைகள் தமிழர் போராட்டத் தில் கணிசமான தாக்கங்களையும் உணர்வுகளையும் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன எனலாம். அத்துடன் அரசாங்கத்திற்கும் தென்பகுதியில் இருக்கக்கூடிய பேரினவாத அமைப்புக்களுக்கும் அந்தக் கட்டுரைகள் சவாலாக அமைந்திருக்கின்றன.

தமிழ் மக்களின் போராட்ட வரலாறுகள் அச்ச ஊடகங்களில் வெளிவந்த செய்திகள், செய்திவிமர்சனங்கள், கட்டுரைகள் ஆகியவற்றின் மூலமாக வெளிவந்ததோடு நின்றுவிடுகின்றன. அவற்றைத் தொகுத்து ஊடகங்களில்

இதுவரைகாலமும் வெளிவராத போராட்ட வரலாறுகளையும் சேர்த்து வரலாற்று நூல் ஒன்றை வெளியிட வேண்டும் என்ற நோக்கங்கள் நமது விமர்சகர்கள், ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் மிகவும் குறைவானதாகவே இருக்கின்றன.

பத்திரிகையாளன் செய்தியை எழுதுகின்றான். பின்னர் அந்த செய்தியை கருப்பொருளாகக் கொண்டு செய்தி விமர்சனம் ஒன்றை வார வெளியீட்டில் எழுதுகின்றான். அது நடந்த, நடந்து முடிந்த சம்பவமொன்றின் புலம்பலாகவே இருக்கின்றது. குறிப்பிட்ட அந்த சம்பவத்திற்கு எது தீர்வு என்ற ஆலோசனைகள் செய்தி விமர்சனங்களில் இல்லை. அதே போன்று, அரசியல் விமர்சகர்கள் ஆய்வாளர்கள் சிலர் குறித்த சம்பவமொன்றின் புலம்பல் களையே முன்வைக்கின்றனர். கணிசமான சில ஆய்வாளர்கள், விமர்சகர்கள் சாத்தியப்படக்கூடிய அல்லது நடைமுறைச் சாத்தியமான தீர்வுகளை முன்வைக்கின்றனர்.

அவை ஏற்கப்படுகின்றனவா இல்லையா என்பது வேறு. பொதுவாக எந்த ஒரு அரசியல் சித்தாந்தத்தையோ அல்லது கோட்பாட்டையோ ஏற்பதா இல்லையா அல்லது சரியா, பிழையா என்ற வாதப் பிரதிவாதங்கள் எழுவது இயல்பானது, அது அரசியல் விஞ்ஞான மாணவனின் தீர்மானத்தில் தங்கி நிற்கின்றது. எனவேதான், அதனைப் பொருட்படுத்தாது நமது எதிர்கால சமுதாயத்தின் நலன்கருதி பயனுள்ள விமர்சனங்கள், ஆய்வுகள் நூலாக்கப்பட வேண்டும். அது காலத்தின் அவசியமாகும். அந்த அடிப்படையில் திருநாவுக்கரசு தான் எழுதிய கட்டுரைகளை தொகுத்து நூலாக தற்போதைய காலச் சூழலுக்கு ஏற்ப வெளியிட்டிருக்கின்றமை பாராட்டுக்குரியது. எவ்வாறாயினும், தமிழர் போராட்டம் தொடர்பான மேலும் பல அய்வுகளை மேற்கொண்டு நூலாக வெளியிடவேண்டிய தேவை எம் மத்தியில் இன்னமும் உள்ளது. அது சவால் நிறைந்த விடயமுங்கூட.

15.10.2005

அ.நிக்ஸன்
அரசியல் விஞ்ஞான ஆசிரியர்
(பத்திரிகையாளர் - வீரகேசரி)

என்றுரை

எனது ஆரம்ப பாடசாலை சுதூமலை தமிழ் கலவன் பாடசாலை அதிபர் வினாகித்தம்பி, மற்றும் நல்லம்மா “அக்கா” மறக்கழுடயாதவர்கள். பின்னர் மெமோறியல் ஆங்கில பாடசாலையின் அதிபர் S.V. அழகரத்தினம், பண்டிதர் கதிரவேற்பிள்ளை, சாம் சபாரத்தினம் ஆகியோர் நினைவில் நீங்காதவர்கள். கணிதம், தமிழ், ஆங்கிலம் போன்ற பாடங்களை சிறப்புறக் கற்பித்தவர்கள்.

1950 களில் பொது எழுதுவினைஞர் சேவை மூலமாகவே இலங்கை சிவில் சேவைக்கு (CCS) உயர்க்கழிய வாய்ப்பு இருந்தது. 1956ல் எழுதுவினைஞர் சேவையில் சேர்ந்த போது அதுவே எனது இல்லாக இருந்தது. சேவையில் சேர்ந்ததும் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளிலும், சமசமாஜ அரசியல் செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபட்டு வந்தேன். அனைத்து போராட்டங்களிலும் பங்காற்றி வந்தேன். காலப்போக்கில் இது ஒரு திசைமாற்றமாகப் பரிணமித்தது.

1980 பொது வேலைநிறுத்தத்தில் பங்கு பற்றியதற்காக வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்ட பின் முழுநேர அரசியல் பணிகளில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளேன். அத்தோடு பல கட்டுரைகளை தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் எழுதியுள்ளேன். தமிழ்க்கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகவே இந்நால் வெளியிடப்படுகிறது.

இந்த வெளியீடானது, சற்று தாமதமாகிவிட்டதாயினும், பலரின் விருப்பத்திற்கிணங்க இதனை ஆவணப்படுத்தி மக்கள் முன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். இதிலிருந்து குறிப்பாக இனைய தலைமுறையினர் பயன்டைய வேண்டும் என்பது எனது விருப்பமாகும்.

சின்னாஞ்சிறு இலங்கை சின்னாபின்னமாக்கப் பட்டிருப்பதற்கு வலதுசாரி பிறப்போக்குவாதிகள் மட்டுமல்ல, இடதுசாரி மூலாம்பூசி வலதுசாரிகளுடன் கைசேகாரத்து, “ட்டிலேக படே மசால வடே” எனக் கோசித்தவர்களும், நாற்றமெடுக்கும் இனவாதப் பாதையில் இன்று இறங்கியிருப்பவர்களுமே காரணமாகும். எனவே, தடம்புரண்டு விடாமல் நேர்வழிநின்று செயற்பட்டு இந்நாலையும் வெளியிடுவதில் மிகவும் திருப்தி அடைகிறேன்.

1970 களின் பிற்பகுதியில் நவசமாஜக் கட்சியில் இணைந்து செயற்பட்டு, தொடர்ந்து புதிய புதிய இடதுசாரி முன்னணியில் பங்காற்றி வந்ததையிட்டும் பெரு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இடதுசாரி இயக்கம் பலப்படுத்தப்படுவது மிக முக்கியமாகும். உவலகளாவிய ரீதியில் இதற்கு சாதகமான நிலை உருவாக்கவருகிறது நல்ல சமிக்ஞையாகும்.

இந்நாலை மேலும் தாமதப்படுத்தாமல் வெளியிடுவதற்கு என்னை விடாப்பிடியாகத் தூண்டியவர் தோழர் நடராசா ஜனகன். அவருக்கு முதற்கண் நன்றி தெரிவிக்கின்றேன். அடுத்து, இவ் வெளியீடு தொடர்பாக தனது ஒத்தமைப்பினை அளித்து வந்த நன்பன் நிக்சன், அணிந்துரை வழங்கிய தோழர் கலாநிதி விக்கிரமபாகு, அதேபோல் பல வழிகளில் உதவிய ஏனையோருக்கும், விசேடமாக பதிப்பாளர்கட்கும் எனது இதயங்களின்த நன்றிகள் பல.

உள்ளே ...

தமிழ் மொழி அமுலாக்கம், இனப்பிரச்சினை தீர்வு! பேசுவு பல்லக்கு, தம்பி கால்நடை!	1
தமிழ் பேசும் மக்கள் பிரிந்து செல்லும் உரிமையுடன் கூடிய சுயநிர்ணய உரிமையுண்டு.	5
எஸ்.ஏ.எஸ் நேர்மையாகச் செயலாற்ற விரும்பினால் தீற்ற பொருளாதாரக் கொள்கையையும் வடக்கு கிழக்கு போரையும் பகிரங்கமாக எதிர்க்க வேண்டும்!	8
உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் மேலாதிக் கத்தை மெஜனமாய் ஏற்றுக் கொள்வதா?	13
ஐனாதிபதி சந்திரிகா தனது உறுதிமொழியைக் காப்பாற்று வாரா?	17
இனப்பிரச்சினை தீர்வுப் போக்கில் காலத்துக்கு காலம் ஏற்படும் பல்வேறு வகையான மாற்றங்கள்	20
ஐனாதிபதிக்கு எழுதிய பகிரங்க கடிதம். யாழ்.மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்வதில் அதிகாரிகள் ‘ஏனோ தானோ’ மனப்பான்மை!	29
இலங்கைக்கு சமஷ்டி முறைபொருந்தாது என்றவாதம் அர்த்தமற்றது.	31
“அப்பாவி மக்களை கொன்றழிக்கும் இந்த யுத்தம் சமாதானத்தை எப்படி கொண்டுவர முடியும்?”	35
“அப்பாவி தமிழ்மக்களின் உயிர், உடைமைகளை சிறைத்து அழிக்கும் இந்த யுத்தம் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரானது அல்ல என்று கூறமுடியுமா?”	38
யுத்தம் தொடரும் நிலையில் சமாதானம் சாத்தியப்படாது.	42
“யுத்தம் மூலம் சமாதானம்” சாத்தியமான விடயமா?	44
தமிழர்களை முற்றுமுழுதாக ஒடுக்குவதற்காக மட்டுமே ரணில்-சந்திரிகா உடன்படிக்கை பயன்படுத்தப்படுகிறது	47
அதிகரிக்கும் ஒடுக்குமுறைகளின் மத்தியில் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் பணி என்ன?	51

சிங்கள மக்களுக்காக சிங்கள ஆணைக்கும் விடும் நீலக் கண்ணர்	55
இனப்பிரச்சினை தீர்வுக்கு மிகப் பெரிய தடைக்கல்: பேரினவாதம்!	59
“தமிழர் தாயகமும் சுயநிர்ணய உரிமையும் ஏற்றக்கொள்ளப் பட்டு தமிழ் மக்கள் பாரபடசமின்றி சமத்துவமாக நடத்தப்படுவதே இந்நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு அடிப்படை!”	64
ஜனாதிபதிக்கு எழுதிய பகிரங்க கடிதம் “இனாட்டுக்கு முறைகளால் துயருந்று நலிந்துவாடும் தமிழ்மக்களின் அகதி வாழ்க்கைக்கு முடிவு எப்போது?”	68
தமிழ் மக்களுக்கு தேவை மயான அமைதி அல்ல!	72
பெளத்த பேரினவாதத்திற்கு அடிபணிவது கதிர்காமருக்கு ஒரு பிரச்சினையில்லை	76
பலமான இடதுசாரி இயக்கம் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டும்.	80
உயர்தர பரிட்சையில் சிறப்புச் சித்தி பெற்ற யாழ். மாணவர்களை வெகுவாகப் பாராட்டிய கல்வி அமைச்சருக்கு ஒரு வேண்டுகோள்!	84
மூன்றாம் உலக நாடுகளுள் இலங்கையின் பரிதாபநிலை!	87
“தமிழ் மக்களின் தலைவிதி பொ.ஐ.மு. ஐ.தே.க. அரசியல் சதுரங்க விளையாட்டாக தொடர்ந்து சீரழிய இடமளிப்பதா?”	91
அரசுக்கு மக்களில் அக்கறை உண்டா?	95
மக்கள் விடுதலை முன்னணியும் மார்க்ஸிசவாதமும்	99
நீதியரசர் விக்னேஸ்வரன் மீது “சிறை உறுமய” வின் சிங்கள பெளத்த வெறி	103
“தமிழ் மக்களின் விடிவுக்காக உயிரை துச்சமாக மதித்து செயற்பட்ட குமாரின் அர்ப்பணிப்பை எவரும் மறந்துவிட முடியாது!”	105
சித்ரகுப்தனுக்கு திருநாவுக்கரச பதில்	109
ஜனாதிபதிக்கு எழுதிய பகிரங்க கடிதம். தமிழ் மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட யுத்தம் நாட்டின் பொருளாதாரத்தை சிதைத்துவிட்டது	112

போர்நிறுத்த உடன்படிக்கையினால் நாட்டின் இறைமைக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டதாகக் கூறுவது அர்த்தமற்ற ஆதங்கம்	115
பேரினவாதிகளின் கையை மேலோங்க விட்டால் நாட்டுக்கு மீட்சியே இல்லை	118
ரணிலின் திட்டம் சமாதானமா? போரா?	121
சமாதான முயற்சியை எவரும் முறியடிக்கக் கூடாது, அமெரிக்க தூதுவரின் நிலைப்பாடு தவறானது.	124
ஜனாதிபதி கால் தடக்கு, பிரதமர் இழுத்தடிப்பு நாட்டில் சமாதானம் எட்டாத தூரத்தில்	127
அமெரிக்காவின் ஆதரவுக்கரம் யாருக்கு?	131
விடுதலைப்புலிகள் மீது அதிகளு அழுத்தத்தை கொடுக்க சர்வதேச சமூகம் முனைகிறதா?	133
யுத்தத்தால் சீரழிந்த இலங்கையில் சமாதானம் பிந்தி வருவதை விடமுந்தி வர வேண்டும்.	137
“திரு”வுக்கு அமெரிக்க தூதுவரின் பதிலுரை	142
நிரந்தர சமாதானத்தினைக் கொண்டுவரும் பொறுப்பிலிருந்து அரசியல் தலைமைகள் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது.	144
விடுதலைப் புலிகளின் பேச்கவார்த்தை ஒத்திவைப்பு அபாய அறிவிப்பென அங்கலாய்ப்பு.	147
இனப்பிரச்சினை தீர்வுக்கு உறுதியான முடிவுகளை மேற்கொள்வதற்கு துணிச்சல் இல்லாத தலைவர்கள்.	152
சனாமி பொதுக் கட்டமைப்பு (P-TOMS) ஜனாதிபதி துணிச்சல்லுடன் செயற்பட வேண்டிய தருணம் கண்ணதிரே வந்து நிற்கிறது.	157
சமட்டித் தீர்வுக்கு ஜனாதிபதி தயாரென்றால் ஜே.வி.பி.யை ஒரங்கட்ட வேண்டும்.	160

தமிழ் மொழி அமுலாக்கம், இனப்பிரச்சினை தீர்வு!

பேச்சுப் பல்லக்கு, தம்பி கால்நடை!

1978 குடியரசு அரசியல் அமைப்பில் தமிழ் மொழிக்கு தேசிய அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. “அத்தோடு தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகள் எல்லாம் தீர்ந்து விட்டன” என அன்றைய ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜியவர்த்தன முதலில் தீர்மானித்தார்.

எனவே “தமிழ் பேசும் மக்கள், உயர் கல்வி, வேலை வாய்ப்பு, காணிக் குடியேற்றம் போன்ற விடயங்கள் மீது கொண்டுள்ள உண்மையான மனக்குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரு சாவகத்தில் மகாநாடு கூட்டப்படும்” என்று ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் 1977 தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் அளித்த உறுதி மொழியையும் அவர் ஒதுக்கித் தள்ளினார்.

தமிழ் மொழி அமுலாக்கலுக்கென சில போலியான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அன்றைய பிராந்திய அமைச்சர் இராசதுரை தமிழ் மொழி அமுலாக்கலுக்கும் பொறுப்பாக இருந்தார். இதற்கென அவரின் தலைமையில் இன்றைய நீதி மற்றும் உயர் கல்வி அமைச்சர் ஏ.ஸ்.எஸ். ஹமீது, முன்னாள் உள்நாட்டமைச்சர் கே.டபிஸ்யூ. தேவநாயகம் ஆகியோர் அங்கம் வகித்த அமைச்சரவை உப குழுவொன்று நியமிக்கப்பட்டது. கிருந்த போதும் விளைவு பூஜ்ஜியமாகவே இருந்தது. மொழிபெயர்ப்பாளர்கள், தட்டெழுத்தாளர்கள், சுருக்கெழுத்தாளர்கள் பற்றாக்குறை என்ற சாக்குப் போக்குத்தான் எஞ்சியது.

1978 அரசியல் அமைப்பின் 13 ஆவது திருத்தத்தின் கீழ் தமிழ் மொழிக்கு அரசகரும் மொழி அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டதல்லவா? அரசு கரும மொழிகள் அமுலாக்கல் ஆணைக்கும் சட்டம் சென்ற வருடம் பாராஞ்சுன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதனை சீராக நிறைவேற்றுவதற்கு கண்டா அரசாங்கம் ரூ55 மில்லியனை இலங்கை அரசிற்கு வழங்கியது. இந்தப் பணம் இத்தேவைக்குப் பயன்படுத்தப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. தமிழ் மொழி அமுலாக்கலுக்கு உதவு முகமாக அரசு கரும மொழி அமுலாக்கல் தினைக்களத்தில் மேலதிக ஆணையாளராக தமிழர் ஒருவரை விரைவில் நியமிப்பதாக ஜனாதிபதி பிரேமதாஸ் அண்மையில் உறுதிமொழி அளித்ததாகச் செய்திகள் கூறின.

அரசு கரும மொழி அமுலாக்கலுக்கான ஆணைக் குழு ஒன்று நியமிப்பதற்கான சட்டம் காலம் தாழ்த்தி இயற்றப்பட்ட பின்பும் ஆணைக்குமுடுவும் வழுமை போல் இழுத்தடித்தே நியமிக்கப்பட்டது. உண்மையான அமுலாக்கல்

முடங்கிய நிலையிலேயே உள்ளது. சட்ட அறிக்கைகள் உட்பட பல அதிமுக கியமான ஆவணங்கள் தமிழ் மொழியில் இதுகாறும் வெளியிடப்படவில்லை. இக் குறைபாடுகள் பற்றி பத்திரிகைகள் வாயிலாக எத்தனையோ முறைப்பாடுகளும், தலையங்கங்களும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவையெல்லாம் “செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு” போலவே இருந்து வருகின்றன. சட்டங்கள் சட்டப் புத்தகங்களை அலங்கரிக்கின்றன. வெளி நாடுகளில் இவை பற்றி பிரசாரங்கள் செய்யப்படுகின்றன.

தேசிய இனப் பிரச்சினை விகவருபமெடுத்து, இன்றும் தொடரும் யுத்தத்திற்கே இட்டு செல்வதற்கு மொழிப் பிரச்சினை ஒரு முக்கிய காரணம் என்பதை ஆட்சியின் மேல் மட்டத்தில் உள்ளவர்களே இன்னும் உணரவில்லை என்பதையே நாம் காண முடிகிறது.

இனப் பிரச்சினை

இதுபோலவே, ஒட்டுமொத்தமான இனப் பிரச்சினைக்கும் அதிகார பரவலாக்கம் செய்து அரசியல் தீர்வைக்காண வேண்டும் என்ற உண்மையான நோக்கம் இன்னும் தான் ஏற்படவில்லை. சிலர் இதை சிங்களதமிழ் மக்களுக்கு இடையிலான முரண்பாடுகள் என்றும் தவறாக வர்ணிக்க விளைகிறார்கள். உழுத்துப்போன சிங்கள பேரினவாத சக்திகளுக்குப் பயந்து ஆனால் கட்சி உட்பட இந்நாட்டின் பிரதான எதிர்க்கட்சிகள் இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கு முகமாக தமது ஆலோசனைகளையே இன்னும் முன்வைக்க வில்லை.

அரசாங்க உயர் மட்டத்தில் உள்ள சிலர் பிரச்சினை எப்படியும் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என பேசி வருவதை மட்டுமே காணமுடிகிறது. பிரச்சினையின் தீர்வுக்கான பிரேரணையையே முன்வைக்காத அரசாங்கம், யுத்தம் ஒன்றினைத் தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறது. பல்லாயிரக்கணக்கான உயிர்களும் கோடிக் கணக்கிலடங்காத சொத்துக்களும் அழிக்கப்பட்டுள்ளன தொடர்ந்தும் அழிக்கப்படுகின்றன. வடக்கு - கிழக்கில் உள்ள தமிழ் பேசும் மக்கள் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு வராதா என்ற ஏக்கத்திலும், விமான குண்டுகளுக்கும், ஷெல்லடிகளுக்கும் இரையாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கடந்த இருபது மாதங்கள் அம் மக்கள் உணவின்றி, மருந்தின்றி பட்ட துன்ப துயரங்கள் வரலாறுகாணாதவை. இன்னும் அப்பகுதியில் காலவரையறையின்றிய ஊரடங்குச் சட்டங்களும், இராணுவ நடவடிக்கைகளும் அடிக்கடி இடம்பெற்று வருகின்றன அத்தியாவசிய பொருட்களுக்கான கட்டடுப்பாடும், தட்டுப்பாடும் முற்றாக நீக்கப்படவில்லை.

எனவே, அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கான முயற்சிகளை எடுக்காமல் யுத்தத்தை நடத்துவதற்கு எந்தவிதமான நியாயமும் இல்லை. இன்றைய யுத்தம் விடுதலை புலிகளுக்கு எதிரானதே ஒழிய தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு எதிரானதல்ல என்று அரசு கூறிக்கொள்கிறது. ஆனால், தமிழ் பேசும் மக்களே அழித்தொழிக்கப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தனிச் சிங்களச் சட்டம் தவறானது என்று

உணர்வதற்கும், ஏட்டளவில் என்றாலும் தமிழ் மொழிக்கும், அரசு கரும மொழி அந்தஸ்து வழங்குவதற்கும் ஏற்ததாழ முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக சென்றன. அதற்கும் எவ்வளவோ வெளி உலக நிரப்பந்தங்களும் தேவைய்யட்டன.

சிங்கள “ஸ்ரீ” புகுத்தப்பட்டதால் எவ்வளவு கலவரங்கள் ஏற்பட்டன. எத்தனை ஆயிரம் உயிர்கள் இழக்கப்பட்டன என்பதை நாம் விபரிக்கத் தேவையில்லை. அந்த சிங்கள “ஸ்ரீ”க்கு பதிலாக வாகனங்களில் இன்று சிறு கோடு போடப்பட்டுள்ளது.

இவ்வளவு காலம் தாழ்த்தி தன்றுகள் உணரப்பட்டும், அடிப்படை பிரச்சினைகளுக்கு உருப்படியான தீர்வு காணப்படாமல் அதற்குரிய ஆலோசனைகளை ஆட்சியாளர்கள் முன்வைக்காமல் அழிப்பு யுத்தமொன்றினைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு எவருக்கும் எந்த வித உரிமையும் இல்லை. ஒரு புறத்தில் இன்றைய யுத்தம் விடுதலைப் புலிகளினாலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்று யுத்தம் நியாயப்படுத்தப்படுகின்றது. விடுதலைப் புலிகளோ வேறு எந்த ஆயுதம் ஏந்திய தமிழ் இளைஞர் இயக்கமோ உருவாகுவதற்கு இந்த நாட்டை ஆண்டு வந்த அரசாங்கங்கள் தான் வழிவகுத்து உரமிட்டு வந்தன என்பதை யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது. மறுபுறத்தில், அப்பாவி தமிழ் பேசும் மக்களும் அரசாங்கங்களின் அட்டுறியங்களுக்கும் மட்டுமல்லாமல் எல்லா ஆயுதம் ஏந்திய தமிழ் இயக்கங்களினினும் தாக்குதல்களுக்கும் ஆளாக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பது வரலாறு.

அடுத்ததாக, அன்று முதல் இன்று வரை சிங்கள பேரினவாத சக்திகள் இனப் பிரச்சினைக்கு எந்தவிதமான தீர்வும் ஏற்படுவதை முறியடிப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டு செயல்பட்டு வந்துள்ளன. அன்று கே.எம்.பி.இராஜூரதன், எவ்.ஆர்.ஜயகுரிய, எல்.எச்.மெத்தானந்த போன்றோர் முதல் இன்று காமினி ஜயகுரிய, கலாநிதி வல்பொல றாகுல போன்ற தேரர்கள் வரை இதனையே செய்து வந்துள்ளனர்.

நாடு எக்கேடு கெட்டாலும் சரி, எவ்வளவு தூரம் உலக வங்கிக்கும் சர்வதேச நாணய நிதியத்துக்கும் நாட்டின் இறைமை பறிபோய்க் கொண்டிருந்தாலும் சரி, வெறுமனே இறைமை, ஒருமைப்பாடு பற்றியெல்லாம் அல்லும் பகலும் அலட்டிக் கொள்ளும் இதே சக்திகள் தான் இனப்பிரச்சினை எவ் வகையிலாவது தீர்க்கப்படுவதை தடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றிற்கு அடிப்பளியும் அரசாங்கங்களால் இனப் பிரச்சினைக்கு எந்தவித தீர்வையும் காணமுடியாதென்பது தெளிவான விடயமாகும். பண்டாரநாயக்க-செல்வநாயகம் ஓப்பந்தம், டட்லி-செல்வநாயகம் ஓப்பந்தம் இரண்டும் காற்றில் பறக்கவிடப்பட்டமைக்கான காரணங்கள் நன்கு தெரிந்தவையே.

இ.தொ.கா. தலைவர் தொண்டமானின் பிரேரணைகள் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண உதவுமோ இல்லையோ என்பது ஒரு புறமிருக்க, அதனைப் பயன்படுத்தி சில சக்திகள் “சிங்கள பாதுகாப்பு அமைப்பு” மற்றும் “ஹெல

உறுமய்” இனவாதப் பிரசாரத்தில் ஈடுபடுவது வன்மையாகக் கண்டிக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

இன்று தமிழ் பேசும் மக்களின் போராட்டம், யாராவது விரும்பினாலென்ன, விரும்பா விட்டாலென்ன சர்வதேச ரீதியீலும் எவ்வளவோ தூரம் அந்நியப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த நிலையில் அரசாங்கத்தின் விமானக் குண்டு வீச்சு “ஆட்டிலரி ஷெல்” தாக்குதல்கள் போன்ற மோசமான இராணுவ நடவடிக்கைகள் பற்றி யாரும் பெரிதாகக் குரல் கொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. எவ்ராவது குரல் கொடுத்தாலும் கூட அது முக்கியமான வட்டாரங்களில் கணக்கில் எடுக்கப்படுவதாகவும் தெரியவில்லை.

உதாரணமாக, அண்மையில் குறிப்பாக வடக்கு-கிழக்கு நிலைமைகள் பற்றி கண்டா நாட்டு மனித உரிமைக்கும் விடுத்த அறிக்கையை இலங்கைக்கு கடன் வழங்கும் நாடுகள் பொருப்படுத்தியதாகத் தெரிய வில்லை. ஏனென்றால், இலங்கை அரசாங்கத்துக்குத் தேவையான கடன் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று அண்மையில் பரிசு நகரில் அந்த நாடுகள் தீர்மானித்தமை குறிப்பாக வடக்கு, கிழக்கில் மக்கள் பசிப்பிடினிக்கு ஆளாக்கப்பட்டு, எதிர்காலச் சந்ததியே பாழாக்கப்பட்டுள்ளது மட்டுமல்லாமல், தொடர்ந்து இடம்பெற்று வரும் இராணுவத் தாக்குதல்களும், அழிப்புகளும் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

எனவே, இந்த நாட்டின் ஏனைய அடக்கப்படும் மக்களின் போராட்டங்களுடன் தமிழ் பேசும் மக்களின் தேசிய உரிமைப் போராட்டம் பின்னிப் பிணைக்கப்பட வேண்டியதன் அத்தியவசியத்தை நாம் மீண்டும் அடித்துக் கூறுகின்றோம். அவர்கள் தங்கள் போராட்டத்தை நடத்தட்டும். அங்கு நடப்பதைப் பற்றி நாம் அக்கறைப்பத் தேவையில்லை என்ற பழையபோக்கினை யாரும் கடைபிடித்தால் அது மிகத் தவறானதாகும் என்பதை எல்லோரும் உணர வேண்டும்.

* * *

**தமிழ் பேசும் மக்கள் பிரிந்து செல்லும் உரிமையுடன்
சூழிய சுயநின்னைய உரிமையுண்டு.**
(நவசமசமானு கட்சியின் வெகு ஆண்டு நிறைவு)

லங்கா சம சமாஜக் கட்சி 1960 களில் முதலாளித்துவ ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் கூட்டாடச் செய்ததால் எழுந்த முரண்பாடு காரணமாக அக் கட்சிக்குள்ளேயே ஒரு “இடது” பிரிவாக செயற்பட்ட குழுவினரின் முயற்சியினால் இறுதியில் 1977 டிசம்பரில் கூட்டிய மகா நாட்டிலேயே ந.ச.ச.கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இந்த நாட்டில் வடக்கிலும் 1930களின் முற்பகுதியில் முற்போக்குச் சக்திகள் துளிவிடத் தொடங்கின. வடக்கில் பிரபல கல்விமான்களாக விளங்கிய ஹண்டி பேரின்பநாயகமும் அவரின் சகாக்கள் சிலரும் எடுத்த முயற்சியால் யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸ் என்னும் அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

இலங்கைக்கு முழுமையான சுதந்திரம் வேண்டும் என்று மேற்படி அமைப்பினாலேயே முதன் முதல் போர்க் கொடி உயர்த்தப்பட்டது. ஏறத்தாழ அதேகால கட்டத்தில் தான் தென்னிலங்கையில் கலாநிதி என.ஏ.விக்கிரமசிங்கா போன்றோர் தலைமையில் “குரிய மலர்” என்றைழக்கப்பட்ட ஏகாப்திய எதிர்ப்பு இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதன் பரிநாம வளர்ச்சியான சம சமாஜ இயக்கம் தான் லங்கா சமசமாஜக் கட்சியென்ற வடிவத்தில் முதலாவது இடதுசாரிக் கட்சியாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

அவ்வியக்கமானது அன்று முதல் 1950 களின் முற்பகுதி வரை புரட்சிகர கண்ணோட்டத்துடன் ஏகாப்திய, முதலாளித்துவ எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் முழு மூச்சாக ஈடுபட்டிருந்தது. விசேஷமாக பெருந்தோட்டத் தொழிற்துறையில், உதாரணமாக மூல்லோயா, வேவெஸ்ஸ போன்ற பகுதிகளில் மிகத் துணிச்சலான போராட்டங்களை நடத்தியது. மூல்லோயா கோவிந்தன் என்னும் தொழிலாளி மேற்படி போராட்டத்திலேயே தனது உயிரை தியாகம் செய்தார்.

அதற்கு பின்திய கால கட்டத்தில் ல.ச.ச.கட்சி, ஸ்ரீ.ல.க.கட்சியுடன், குறிப்பாக 1964 கூட்டரசாங்கத்தில் பிரவேசித்ததும் அக்கட்சி தொழிலாளர் வர்க்கத்தை காட்டிக் கொடுக்கத் தொடங்கியது மட்டுமல்லாமல், தமிழ் மொழிக்கு சம அந்தஸ்துக்காக போராடியதையும் காற்றில் பறக்கவிட்டது.

இந்த நாட்டில் ஒரு சமதர்ம சமுதாயம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஆரம்ப இலட்சியமும் சிதைக்கப்பட்டது. சர்வஜன வாக்குரிமையும், பாராளுமன்ற ஜனநாயகமும் நிலை பெற்று விட்டன என்று அக்கட்சித் தலைவர்கள் அடிக்கடி கூறி வந்தார்கள். பின் நோக்கிப் பார்க்கும் போது ல.ச.ச.க. 1956 தேர்தலில் காலங்கென்ற எஸ்.பிள்ளை.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்காவுடன் செய்து கொண்ட போட்டித் தவிர்ப்பு ஓய்ந்தும், 1964ல் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா தலைமையில் ஏற்படுத்திய கூட்டரசாங்கத்திற்கு ஒரு படிக்கல்லாகவே அமைந்தது என்று கூறலாம்.

ல.ச.ச.கட்சியின் தலைமையில் 1953ல் நடத்திய மாபெரும் ஹர்த்தால் போராட்டம் பிரமாண்மான பூர்சி அலையை வெளிக்கொண்டது. அது தொடர்ந்து நடத்தக் கூடிய குழ்நிலை இருந்தும் இடைநிறுத்தப்பட்டது. “சீனிவாயன் தேடி சக்கரை வாயனுக்கு கொடுத்தான்” என்பதற்கிணங்க அந்த அலையின் பலனைத் தட்டிக் கொண்டே பண்டாரநாயக்கா 1956ல் பதவிக்கு வந்தார். பதவியில் அமர்ந்தவுடன் அவர் கொண்டு வந்த “தனிச் சிங்கள்” அரசகரும் மொழிச் சட்டத்தினால் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு ஏற்பபடுத்தப்பட்ட புறக்கணிப்புக்களும், முரண்பாடுகளும் இனக் கலவரங்கள் வெடிப்பதற்கு ஒரு காரணியாகும். அடுத்ததாக, ல.ச.ச.க., இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி முன்றும் சேர்ந்து 1963ல் உருவாக்கப்பட்ட இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணியை முறித்துவிட்டு ல.ச.ச.க. 1964ல் ஸ்ரீ.ல.ச. கட்சியினான் கூட்டணியில் இறங்கியதானது நிலைமையை மேலும் மோசமாக்கியது.

எனவே, ல.ச.ச கட்சியின் சிதைவு காரணமாகவே பல ஆண்டு காலமாக உட்கட்சிப் போராட்டம் நடத்தி இறுதியிலேயே ந.ச.ச.க உருவாக்கப்பட்டது. இடது சாரி இயக்கத்தின் பூர்த்திகர போராட்ட பாரம்பரியங்கள் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது ந.ச.ச.க.யின் குறிக்கோளாகும்.

இவ்வியக்கத்தின் ஊடாகவே வர்க்க ரீதியாகவோ இன ரீதியாகவோ அடக்கியொடுக்கப்படும் மக்களுக்கு விடுதலை கிட்டும் என்பது உணர்த்தப்பட வேண்டும். உலக ஏகாபத்தியம் இன்று குறிப்பாக உலக வங்கி, சர்வதேச நாணயநிதியம் ஆகிய நிறுவனங்கள் ஊடாகவே தனது உலக ஆதிக்கத்தை செலுத்தி வருகிறது. இந் நிறுவனங்களின் திறந்த பொருளாதார உத்தரவுகளை யூ.என்.பி. அரசாங்கம் அன்று முதல் கீழ்ப்படிவாக நடைமுறைப்படுத்தி உள்ளூர் உற்பத்திகளை சிதையச் செய்தமை இளைஞர்களின் ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு தூபமிட்டது.

இன்று மக்கள் மயப்படுத்தல் என்ற போர்வையில் எல்லாத் துறைகளும் தனியார் மயப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இதனால் பலதேசியக் கம்பனிகள் இந்த நாட்டின் வளத்தை குறையாடுவதற்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்தை தொடர்ந்து அடக்கியொடுக்குவதற்கும் இனப்பிரச்சினையை மேலும் சிக்கலாக்குவதற்குமே வழிசமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவற்றை எதிர்த்து முன்னணியில் நின்று போராடுவதே எமது பாரிய பணியாகும். இதற்கு அனைத்து அடக்கியொடுக்கப்படும் மக்களினதும் போராட்டங்கள் ஒன்றினைக்கப்பட வேண்டும். ஜனநாயகத்திற்கான, மனித உரிமைகளுக்கான, இன விடுதலைக்கான போராட்டங்களுக்கு பயங்கரவாதம் என்று காரணம் கற்பித்து ஏவப்படும் அழிப்பு நடவடிக்கைகளை ஒன்றினைக்கப்பட்ட போராட்டத்தினாலேயே தீர்க்கமாக முறியடிக்க முடியும். இதனையே ந.ச.ச.கட்சி வலியுறுத்திவருகிறது.

குறிப்பாக சிறுபான்மையினராகிய தமிழ் பேசும் மக்களைப் பொறுத்தவரை, அவர்களுக்கு பிரிந்து செல்லும் உரிமையுடன் கூடிய சுயநிர்ணய உரிமை உண்டு என்பதை ந.ச.ச.கட்சிதான் இந்த நாட்டில் முதலில் முன்வைத்து அதற்காக விடாப்பிடியாக குரல் கொடுத்து வருகிறது. அவர்கள் தமது சுயவிருப்பத்தின் பேரில் இணைந்திருக்க வேண்டுமாயின் வடக்கு-கிழக்கு அவர்களின் தாயகம் என ஏற்று பாதுகாப்பு, காணி, நிர்வாகம், குடியேற்றம் ஆகிய விடயங்கள் அடங்கிய சுயாட்சி அதிகாரம் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

1979ல் யாற்பெணத்தில் பயங்கரவாத்தை ஒழிப்பதற்காக என்று காரணம் கற்பித்து பயங்கரவாத தடைச்சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்தச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தினம் அதனை எதிர்த்து கொழும்பு நகரில் பாராளுமன்றத்தை நோக்கி “சவப்பெட்டி” ஊர்வலம் ஒன்றை ந.ச.ச.க நடத்தியது. (பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டம் ஜனநாயகத்திற்கு சாவு மனி) அதில் கலந்துகொண்ட கட்சியின் பல முக்கியஸ்தர்கள் பொலிஸாரால் மோசமாகத் தாக்கப்பட்டனர்.

தேசிய இனப் பிரச்சினையின் இன்றைய நிலை

தமிழ் பேசும் மக்களின் தேசிய இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக ந.ச.ச. கட்சியின் நிலைப்பாடு தெரிந்ததே. இப் பிரச்சினையை யூ.என்.பி.யினாலோ ஸ்ரீ.ல.க.கட்சியினாலேயே தீர்க்க முடியாது என்பதை நாம் கூறத்தேவையில்லை. கடந்த காலத்தில் இப்பிரச்சினை தொடர்பாக எத்தனையோ காலம் கடத்தும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது போலவே, மங்கள முனிசிபல் பாராளுமன்ற தெரிவுக்குழுவும் அமைந்துள்ளது கண்கூடு. இதனை ஆரம்பத்திலேயே உணர்ந்திருந்ததால் இதில் பங்குபற்றுவதில்லையென ந.ச.க. தீர்மானித்தது.

ஆனால் யூ.என்.பி.யும் மாற்று ஆனால் கட்சி எனக் கருதப்படும் ஸ்ரீ.ல.க.க.வும் தமிழ் பேசும் மக்களின் அபிலாணத்திற்கு விரோதமாக வடக்கையும், கிழக்கையும் பிரிப்பதிலேயே கருத்தொருமிப்புக் கண்டன.

அக் கட்சிகள் பா.தெ.குழுவிற்கு எந்தவித ஆலோசனைகளையும் சமர்ப்பிக்கவில்லை. 7 தமிழ்க் கட்சிகளின் வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பு அடங்கலாக 4 அம்ச சமாதானத் திட்டத்தை ந.ச.ச.கட்சி மட்டுமே ஆதரிக்கின்றது. இத் திட்டம் பா.தெ. குழுவினால் பரிசீலிக்கப்படவில்லை. ந.ச.ச.கட்சி எதிர்பார்த்தது போலவே பா.தெ.கு. ஒரு உருப்படியான தீர்வை வெளிக்கொணரவில்லை. மாறாக, பிரச்சினை இருந்ததைவிட பின்னடைந்துள்ளது.

சோஷலிஸ் “மரணம்”

இறுதியாக ரடியாவிலும், கிழக்கு ஐரோப் பிய நாடுகளிலும் வீழ்ச்சியடைந்துள்ள அதிகாரவாத ஆட்சிகளை சோஷலிஸ் ஆட்சிகள் எனத் தவறாக எண்ணியவர்கள் சோஷலிஸம் மரணித்துவிட்டது என்று நம்புகிறார்கள். சோஷலிஸம் இன்றேல் உலகில் காட்டுமிராண்டித்தனம் தான் நிலைபெறும் என்று கார்மார்கள், எங்கல்ஸ் ஆகியோர் கூறிவைத்ததை உலகில் எக்கண்டத்திலும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

ஆங்காங்கே உள்நாட்டு யுத்தங்கள், இனக்கொலைகள், பசிப்பினி, மதப் பிரளயங்கள், இன்னோரன் அனர்த்தங்கள், அவலங்கள் இடம் பெற்ற வண்ணமேயள்ளன. ஏபத்தியத்தின் சுரண்டல், குறையாடல் காரணமாக இன்று குறிப்பாக, 3ஆவது உலக நாடுகளில் நிலையும் பரவலான போன்றுக்கின்ற அம் மக்களுக்கெதிரான யுத்தம் என்றே கருதப்பட வேண்டும்.

எனவே, அனைத்து அடக்கு முறைகளுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் எதிராகப் போராடுவதுடன் பெண்ணின் பெருமையைக் கனம் பண்ணும், யுத்த பீதியற்ற, பசுமை நிறைந்த சமதர்ம சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு ந.ச.ச.கட்சி தனது 15ஆவது ஆண்டு விழாவில் மீண்டும் திடசங்கற்பம் பூணுகிறது.

* * *

எஸ்.ஏ.எஸ் நேர்மையாகச் செயலாற்ற விரும்பினால் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையையும் வடக்கு கிழக்கு போரையும் பகிரங்கமாக எதிர்க்க வேண்டும்!

“சிங்கள ஆரக்சக்க சங்விதானய” (எஸ்.ஏ.எஸ்) என்னும் அமைப்பு மீண்டும் ஒரு முறை தனது பழைய பல்லவியை இசைத்துள்ளது. அதாவது, 10.07.94 வார இறுதி ஆங்கிலப் பத்திரிகையொன்றில் “தமிழ் பிரச்சினைக்கு காரணம் நியாயமற்ற கோரிக்கைகள்” என்ற தலைப்பில் வெளிவந்த கட்டுரையையே நான் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன். தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினையை ஒரு கணம் மறந்து மேற்படி அமைப்பினிடம் பின்வரும் கேள்விகளை எழுப் பிரும்புகின்றேன்:-

“கட்டமைப்பு மாற்றங்கள்” என்ற போர்வையில் உலக வங்கி மற்றும் சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் நிபந்தனைகளுக்கிணங்க இலங்கை அரசாங்கத்தால் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையை எஸ்.ஏ.எஸ். ஆதரிக்கிறதா? எதிர்க்கிறதா?

மேற்படி நிறுவனங்கள் இரண்டும் ஏகாதிபத்திய மேலாதிக்கத்தின் கருவிகளாக விளங்குகின்றன என்பதையும், இது பொருளாதாரத் துறையில் மீண்டும் அந்திய ஆட்சியின் கீழ் இருப்பதற்கு சமமானதாகும், என்பதும் எஸ்.ஏ.எஸ். அமைப்புக்குத் தெரியுமா?

பல்தேசிய கம்பனிகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் மேற்படி நிறுவனங்களின் வேலைத் திட்டங்களை மட்டுமே அரசாங்கம் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு இடமுண்டு என்பது எஸ்.ஏ.எஸ். அமைப்புக்குத் தெரியாதா?

மேற்படி நிறுவனங்களின் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பதால் நாட்டில் 60% க்கு மேற்பட்டதோர் போஷாக்கின்மையால் அல்லற்படுகின்றனர் என்பது எஸ்.ஏ.எஸ். அமைப்புக்குத் தெரியாதா?

உலகவங்கி மற்றும் சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் உத்தரவின் பேரில் உரமானியம் போன்ற சலுகைகள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டமையால் விவசாயிகள் மிகுந்த வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளனர். எனவே, அவர்கள் தாம் பெற்ற கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்த முடியாமல் திண்டாடுகின்றார்கள். இதன் காரணமாகவே குறிப்பாக நெல் விழையும் முமியாம் பொலநறுவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சிங்கள விவசாயிகள் கூடுதலாக தற்கொலை புரிந்த வண்ணம் இருக்கின்றனர் என்பது எஸ்.ஏ.எஸ். அமைப்புக்குத் தெரியாதா?

இந்த நாட்டின் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு திறந்த பொருளாதார முறையினால் ஏற்பட்டுவரும் பாதக விளைவுகள் பற்றி எப்போதாவது எஸ்.ஏ.எஸ்.

எடுத்துரைத்தாக அறியவில்லை. அதே நேரத்தில் உலக வங்கியில் மற்றும் சர்வதேச நாணய நிதியத்தில் சேவையாற்றியுள்ள சில தலைசிறந்த பொருளியலாளர்கள் மேற்படி நிறுவனங்களின் கொள்கைகளினால் 3ஆவது உலக மக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள படுபாதகங்கள் பற்றி இடத்துரைத்துள்ளனர். அவர்களில் இருவரை மட்டும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

கிறனாவைச் சேர்ந்த டேவிசன் புது என்பவர் 12 வருட காலமாக உலகவங்கியிலும் சர்வதேச நாணயநிதியத்திலும் சேவையாற்றியவர். இந் நிறுவனங்கள் 3 ஆவது உலக நாட்டு மக்களுக்கெதிராக நடைமுறைப்படுத்தும் இனப்படுகொலைக் கொள்கைகளை எதிர்த்தே தான் அவற்றை விட்டு வெளியேறியதாக அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

அடுத்து அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ஹெர்மன் டேரி என்பவர் உலக வங்கியில் சேவையாற்றி விட்டு அண்மையில் ஓய்வு பெற்ற இவர், உலக வங்கியின் கொள்கைகள் காலம் கடந்த, பொருத்தமற்ற கொள்கைகள் என்றும் அவை 3ஆவது உலக நாடுகளுக்கு மிகவும் பாதகமானவையென்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எஸ்.ஏ.எஸ். அமைப்பினால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள குறிப்பான விடயங்கள் மீது கவனம் செலுத்துவோம்.

“(தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு) 13ஆவது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் உட்பட அரசியல் நடவடிக்கைகளைக் கொண்டு தமிழ் அரசியல்வாதிகள் திருப்திப்படாமல் இருந்து வருகின்றனர்” 13ஆவது திருத்தம் மத்தியிலிருந்து மாகாணங்களுக்கு அதிகாரப் பரவலாக்கம் செய்வதற்கு மேற் கொள்ளப்பட்ட ஏற்பாடாகும். இது பிரதானமாக தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கென கொண்டு வரப்பட்ட போதும் உண்மையில் முழு நாடாளாவிய ரீதியில் நடைமுறைப் படுத்தப்பட்டது.

போதியளவு அதிகாரப் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்டவில்லை யென்று தெற்கேயுள்ள மாகாண சபைகளிடமிருந்து முறைப்பாடுகள் கிளம்பியிருந்தன. மிக அண்மையில் தான் மேல் மாகாண முதலமைச்சர் திருமதி சந்திரிகா குமாரதாங்க அதிகாரங்கள் அற்ற நிலையில் தான் ஒரு விசேஷதர விகிதர் போல் வீற்றிருக்க வேண்டியுள்ளதென்று முறைப்படிருந்தார். எனவே 13ஆவது திருத்தம் தமிழ் அரசியல் வாதிகளை மட்டும் தான் திருப்திப்படுத்தவில்லை என்று எஸ்.ஏ.எஸ். கூறுவது வேடிக்கையாய் உள்ளது.

அடுத்ததாக, வடக்கையும் கிழக்கையும் இணைத்து ஒரு சமங்கி முறையை உண்டாக்கினால் அது இறுதியில் ஒரு தனிநாட்டுக்கு வழிவகுத்துவிடும் என்பது எஸ்.ஏ.எஸ். அமைப்பின் வாதம்.

1950களில் சமங்கி கோட்பாடு என்பது பிரிவினை நஞ்சு என்ற சிங்கள மக்கள் மனதில் ஊட்டப்பட்டது. இவ்வாறாகவே, 1957ல் கைச்சாத்திடப்பட்ட பண்டாரநாயக்கா-செலவுநாயகம் ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம் வடக்கு-கிழக்கை உள்ளடக்கி அமைக்கப்படவிருந்த பிராந்திய சபைத்திட்டம் சிதறுடிக்கப்பட்டது.

30 வருடங்களுக்குப் பின், பாரிய உயிர், உடைமை, மற்றும் பண விரயம் ஏற்படுத்தப்பட்ட பின், அதுவும் இந்திய அரசாங்கத்தின் தலையீட்டின் பின் அன்று உத்தேசிக்கப்பட்ட அமைப்புப் போல் ஒன்று கொண்டுவரப்பட்டதுடன் ஏலவே கூறியவாறு முழு நாடளாவிய நீதியில் அமல் நடத்தப்பட்டது.

இந்த நாடு சிங்கள மக்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்டுள்ள அதேநேரத்தில் ஒரு பல்லின, பல்லமாழி நாடாக விளங்குகிறது. அதுபோலவே தமிழ் பேசும் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வதியும் பகுதியாக வடக்கு கிழக்கும் விளங்குகிறது.

எனவே, வடக்கு கிழக்கு ஒரு இணைந்த பிரதேசமாயிருக்க வேண்டுமென்று கோருவதில் என்ன தவறுண்டு? வடக்கு கிழக்கு இணைப்பு எஸ்.ஏ.எஸ். போன்ற பேரினவாத அமைப்புகளால் ஜீரணிக்க முடியாத, கசப்பான விடயமென்றால், அது தான் ஈக்கோரிக்கைக்கு வலுவூட்டுவதாயுள்ளது.

எஸ்.ஏ.எஸ். இன் விடாழுயற்சி காரணமாக வடக்கில் இன்று பிரகடனப்படுத்தப்படாத ஈழம் ஒன்று அமைந்துவிட்டதை எஸ்.ஏ.எஸ். பார்க்க மறுப்பது வேறு விடயம்.

இனமோதல்

உண்மையானதோரு ஐக்கிய இலங்கை நிலைபெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது முக்கியமானதென்று எஸ்.ஏ.எஸ். கருதினால் 13 ஆவது திருத்தை விட பிரதானமாக நிலம் மற்றும் பாதுகாப்பு தொடர்பான அதிகாரங்கள் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். அப்பகுதி வாழ் அனைத்தின் மக்களும் சமத்துவமாக வாழ்வதை உறுதி செய்ய வேண்டும்.

எனவே, ஒரு சமஷ்டி ஆட்சிமுறையாவது இல்லாத காரணத்தாலேயே வனப்பு நிறைந்திருக்கக்கூடிய இந்த நாட்டில் இரத்த ஆறு ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது. 1958 இல் வெடித்த இனக்கலவரத்தில் தமிழ் கர்ப்பினித் தாய்மாரை கூட கத்தியால் குத்திக் கிழிக்குமளவிற்கு மிலேச்சத்தனம் தலைவிரித்தாடியது. 1983ல் தமிழருக்கெதிராக வரலாறு காணாதளவு கலவரம் கட்டவில்லத்து விடப்பட்டதையுடுத்து யுத்தம் ஆரம்பமாகியது இன்று யாரும் அறிந்ததே.

சமஷ்டி முறை

அடுத்ததாக, எஸ்.ஏ.எஸ். யூகோஸ்லாவிய சமஷ்டி முறை உடைந்து விட்டதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆனால் அயல்நாடாகிய இந்தியாவையும் எமது வாசற் படியிலுள்ள தமிழ் நாட்டையும் மறந்துவிட்டது. நாடு என்று சொல்லும் போது சாதாரணமாக ஒரு தனியான நாட்டைக் குறிக்குமாயினும் தமிழ் நாடு என்று அமைக்கப்படும் மாநிலம் ஒரு தனிநாடல்ல என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. 1960களில் அப்பிராந்தியத்தில் ஒரு தனிநாட்டுக் கோரிக்கை உருவெடுத்திருந்தது. ஆனால் அரசியல் அதிகாரப் பகுர்வு முறையின் மூலமே அக்கோரிக்கை கைவிடப்பட்டது.

சிங்கக் கொடு

வடக்கு-கிழக்கு 1987 முதல் இணைந்த மாகாணமாக இருந்து வந்துள்ளது. சிங்கக் கொடுயானது சிங்கள் மேலாதிக்க வாதத்தின் சின்னமாக விளங்கிய போதும் அன்றைய வட-கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் திருகோணமலையில் சிங்கக் கொடுயை ஏற்றிவைத்தார். கிழக்கு வடக்கோடு நிரந்தரமாக இணைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமா என்பதை நிர்ணயிப்பதற்கு கிழக்கில் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படவேண்டுமென்று 1987ல் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் கூறுகிறது. ஆனால் அந்த வாக்கெடுப்பு அகில இலங்கை ரீதியில் நடத்தப்பட வேண்டுமென்று எஸ்.ஏ.எஸ். வலியுறுத்துவது சிங்கள் மேலாதிக்கத்தின் வெளிப்பாடல்லவா?

இ.தொ.கா.தலைவர் எஸ். தொண்டமான் இனப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்கென முன்வைத்த புதிய ஆலோசனைகள் அவரால் 1991ல் முன்வைக்கப்பட்டவற்றை விட அதிக வித்தியாசம் கொண்டவையல்ல என்பது எஸ்.ஏ.ஏஸ். இன் வாதமாகும்.

அதாவது, 1991இல் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள ஆலோசனைகள் வடக்கு கிழக்கு நிரந்தரமாக இணைக்கப்படுவதுடன் நிலம், சட்டம், ஒழுங்கு போன்ற விடயங்கள் மீதான அதிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற சிபாரிசுகள் அடங்கியவையாகும்.

ஒரு மாகாண சபைக்கோ பிரதேச சபைக்கோ இத்தகைய அதிகாரங்கள் இல்லாவிட்டால் அதில் எந்தவித பிரயோசனமும் இல்லை. இவ்வாறான அதிகாரங்கள் அற்ற நிலைமையே தனிநாட்டுக்கு இட்டுச் செல்கிறது.

இன அடிப்படையில் பார்த்தால் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழரும் தமிழ்பேசும் மூல்லிம்களும் பெரும்பான்மையாக வாழ்கின்றனர். அவர்கள் தங்களது தலைவிதியை தாமே நிர்ணயிக்கத் தொடங்கும் போதுதான் சுயவிருப்பின் பேரில் ஒற்றுமையாக வாழ்வதற்குரிய சூழ்நிலை தோன்றும். எனவே சுயவிருப்பம் என்பது மிக முக்கியமானதாகும். 1956க்கு முன்பு தமிழ்மக்கள் தாமாகவே சிங்கள மொழியைக் கற்று வந்தனர்.

ஆனால் 1956இல் தனிச்சிங்கள் சட்டம் கொண்டுவந்து அதைத் தினிக் முற்பட்டதும் அவர்கள் அதை வெறுத்து ஒதுக்கித் தள்ளினார்கள். நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கம் யுத்தத்துக்கு அந்தச் தனிச் சிங்கள் சட்டம் ஒரு மூலகாரணம் என்பதை இங்கு விளக்கத் தேவையில்லை. இன்று இந்த யுத்தமொன்றுக்கு வருடமொன்றுக்கு ரூ.30 பில்லியன் விரயமாக்கப்படுகிறது. இந்த யுத்தம் காரணமாக வடக்கு-கிழக்கு மக்கள் தாங்கொண்ட வேதனைகளை அனுபவிக்கும் அதேவேளை முழுநாடுமே பிழியப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

இரட்சகர்

எனவே சிங்கள மக்களின் இரட்சகர்களாக நடிப்பதை எஸ்.ஏ.எஸ். நிறுத்தட்டும். ஏனெனில் உலக வங்கி மற்றும் சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் உத்தரவின் பேரில் அரசாங்கத்தினால் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் கொள்கைகள் பெரும்பான்மையான மக்களை வறுமைக்குள் தள்ளிக் கொண்டிருக்கின்றன. எஸ்.ஏ.எஸ். நேர்மையாகச் செயலாற்ற வேண்டுமானால் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையையும் வடக்கு - கிழக்கு யுத்தத்தையும் பகிரங்கமாக எதிர்க்க வேண்டும். அவற்றுக்கெதிராக நாடுபூராகவும் தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்ய வேண்டும். அதைவிடுத்து பக்கம் பக்கமாக இன்றீயியான கட்டுரைகளை வெளியிட்டுக் கொண்டிருப்பதில் என்னாவு இலாபமும் இல்லை.

அடுத்ததாக, தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரை கடந்த 40 வருடகாலமாக இந்த நாட்டை மாறி மாறி ஆட்சி செய்துவந்த இரு பிரதான கட்சிகளின் மாற்றந்தாய் மனப்பான்மை அனுகுமுறை மற்றும் நடவடிக்கைகள் போன்றவற்றுக்கும் எஸ்.ஏ.எஸ். கடைப்பிடித்துவரும் நிலைப்பாட்டிற்கும் இடையில் எதுவும் வித்தியாசமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

தமிழ் பேசும் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைகள் மற்றும் தமிழ் கட்சிகளினால் முன்வைக்கப்பட்ட குறைந்த பட்ச 4 அம்சக் கோரிக்கையின் அடிப்படையில் ஒரு அரசியல் தீர்வு காணப்பட்டால் மட்டுமே இந்த நாட்டின் ஒற்றுமையையும் ஐக்கியத்தையும் பேண முடியும் என்பதை எஸ்.ஏ.எஸ். புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

* * *

உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் மேலாதிக்கத்தை மென்னமாய் ஏற்றுக் கொள்வதா?

1977 முதல் சர்வதேச நாணய நிதியத்துடன் (ச.நா.நி) இலங்கை அரசாங்கம் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்கள் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று பொதுஜன ஜக்கிய முன்னணி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாகிய பற்றி வீரக்கோனும், வாசதேவ நாணயக்காரவும் அன்மையில் கோரிக்கை விடுத்தனர்.

தேசிய நலன் கருதி அவற்றை வெளிப்படுத்துவது முடியாத காரியம் என்று கூறிய நீதி, அரசியலமைப்பு விவகாரங்கள் அமைச்சரும் பிரதி நிதியமைச்சருமாகிய பேராசிரியர் ஜி.எஸ்.பீரிஸ் சம்பந்தப்பட்ட ஒப்பந்தங்களை சமர்ப்பிக்க மறுத்துவிட்டார். உண்மையில், நாட்டு நலன் கருதியே அவ் ஒப்பந்தங்கள் வெளியிடப்பட வேண்டும் என்பதை நாம் அடித்துக் கூறிவைக்க விரும்புகிறோம். அல்லாவிட்டால், அரசாங்கம் கடைப்பிப்பதாகக் கூறும் வெளிப்படைத் தன்மை மற்றும் பதிலிறுக்கும் பொறுப்பு ஆகியன கேலிக் கூத்தாக்கப்படுகிறது.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் முன்னாள் ஐ.நா.நிபுணர் ஏஸ்.கின் சில டேஸ் கூறிவைத்துள்ள சில கருத்துக்களைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாயிருக்கும் என நினைக்கிறோம். அதாவது, வெளிப்படைத் தன்மையானது உலகவங்கி (உ.வ) மற்றும் சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் நடவடிக்கைகளிலேயே காணப்பட வேண்டும். அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளின் பெரும்பரிமாண பொருளாதாரக் கொள்ளைகளில் மேற்படி நிறுவனங்கள் தலையிடக்கூடாது. பெயரளவில் ஐ.நா.வின் அங்கங்களாய் விளங்கும் இந்நிறுவனங்கள் ஐ.நா.வின் கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாலேயே செயற்படுகின்றன. செல்வந்த நாடுகளின் பிரதிநிதிகளாகவும் அந்தநாடுகள் மீது எவ்வித ஆதிக்கமும் அற்ற நிலையிலேயே இவை விளங்குகின்றன. ஆனால் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகள் மீது இந்நிறுவனங்கள் அதிகானவு அதிகாரத்தை வரிந்தெடுத்துள்ளன என்று சில டேஸ் வலியறுத்தியுள்ளார்.

அடுத்ததாக, 1977 முதல் முன்னைய ஆட்சிக் காலத்தில் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்களைக் கூட வெளியிட முடியாதென்று பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கம் மறுப்பதிலிருந்து ஒன்று மட்டும் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அதாவது, ச.நா.நி. இலங்கையின் பொருளாதாரத்தை ஏற்ததாழ். நேரடியாக நிர்வகிக்கின்றது. எந்தவொரு முதலாளித்துவ அரசாங்கம் பதவியிலிருந்தாலும் அதனுடைய நிபந்தனைகள் முதலியன தொடர்ச்சியாக நடைமுறைப்படுத்துவதையும் அது உறுதிப்படுத்திக் கொள்கிறது.

பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கம் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையையே முன்னெடுக்கப் போவதாக எற்கனவே திட்டவட்டமாக அறிவித்துள்ளது. உள்நாட்டையும், வெளிநாட்டையும் சேர்ந்த தனியார் துறைதான் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான பிரதான இயந்திரம் என்றும் கூறியுள்ளது. அப்படியிருந்தும் தனியார் துறையும் அதன் ஆடத்தாளர்களும், அரசாங்கம் தனது நிலைப்பாட்டை மேலும் தெளிவுபடுத்த வேண்டுமென்று இடையாழல் அழுத்தி வந்துள்ளனர். அதாவது, அரசாங்கம் தனியார்துறையின் தாளத்துக்கு ஆடவேண்டு மென்பதே அவர்களின் நோக்கமாகும்.

ஜனாதிபதி சந்திரிகா கொண்டுள்ளதாகக் கருதப்படும் சோசலிசுக் கொள்கையினால் உந்தப்படக் கூடுமாகையால் அவர் நிதியமைச்சர் பதவியை வகிப்பதற்கும் பொருத்தமற்றவர் என ஒரு பகுதியினர் என்னுகின்றனர். இவர்கள் ஒன்றை மறந்துவிடப் பார்க்கிறார்கள். அதாவது, 1994 தேர்தலுக்கு முன்பும் பதவிக்கு வந்த பின்பும் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கைதான் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்படும் என்று வர்த்தக வட்டாரங்களுக்கு அவர் மீண்டும் திட்டவட்டமாக வாக்குறுதியளித்து, தான் ஒரு சோசலிசவாதியல்ல என்பதையும் தெளிவாக்கியுள்ளார்.

ஆனால் சில பிரிவினர் அவர் உள்ளக்கிடைக்கையில் ஒரு சோசலிச வாதிதான் என்று நிருபிப்பதற்கு பக்ரதப்பிரயத்தனம் செய்து வந்துள்ளனர். அவர் குறிப்பாக தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரை, திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை ஆபத்தானது என்று 1986ல் சமய மற்றும் சமூக நிலையத்தில் ஆற்றியதொரு உரையில் குறிப்பிட்டதை உதாரணமாக முன்வைக்கிறார்கள். எனவே தான் வர்த்தக சமுகத்தினரின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான ஒருவரே நிதியமைச்சர் பதவியை வகிக்க வேண்டுமென்று இவர்கள் மேலும் அபிப்பிராயம் தெரிவித்துள்ளனர்.

உதாரணமாக, அயல் நாடாகிய இந்தியாவை எடுத்துக் கொண்டால் உ.வ./ ச.நா.நி.ஆகிய நிறுவனங்கள் தமது “கட்டமைப்பு மாற்றங்கள்” என்றழைக்கப்படும் கொள்கைளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு பிரதம மந்திரிக்கும் தெரியாமல் நேரடியாக நிதியமைச்சர் கலாநிதி மன்மோகன் சிங் உடன் தொடர்பு கொண்டு வருவதாக இந்தியாவிலுள்ள பிரபல பொருளியல் நிபுணர்களில் ஒருவராகிய வந்தனா சிவா கூறியுள்ளார்.

1994 செப்டெம்பரில் மேற்கூறப்பட்ட பிறேற்றனவூட்டஸ் நிறுவனங்களின் 50ஆவது ஆண்டு நிறைவைக் குறிக்கும் முகமாக ஒரு உச்சி மாநாடு மட்ரிட் நகரில் நடத்தப்பட்டதல்லவா? அதே வேளை ஒரு எதிர்ப்பு மாநாடும் நடத்தப்பட்டு. இந்த எதிர்ப்பு மாநாட்டில் வந்தனா சிவா கூறியதாவது:

“புதிதாக வரையப்பட்டுள்ள வர்த்தக மற்றும் வரி பொது உடன்படிக்கையின் (GATT) பிரகாரம் உலகளாவியதாக ஆக்கப்படும் சுதந்திர வர்த்தகமானது ஒரு புதிய ஏற்பாடு என்பதற்கில்லை. அது குடியேற்ற வாதத்தின் தொடர்ச்சியே அன்றி வேற்றோன்றுமல்ல. உலக சந்தையை தாராளாமயப்படுத்தி அதனைப்

பொதுத் துறையின் தலையீட்டிலிருந்து விடுவிப்பதே தனது விருப்பமாகும் என உ.வ. ச.நா.நி மற்றும் GATT ஆகிய நிறுவனங்கள் தெரிவித்துள்ளன. அனால் உண்மையில் அவை ஆகக் கூடுதலான வசதி படைத்தவர்களுக்கு சார்பாக வரலாறு காணத் தவறானதோரு திட்டத்தை ஸ்தாபிப்பத்துள்ளன.

இந்தியாவில் நடைமுறையிலுள்ள “கட்டமைப்பு மாற்றங்கள்” கொள்கைகள் சாதாரண மக்களுக்கு எந்தவித நிவாரணத்தையும் அளிக்கவில்லை. மாறாக, நாடு சுதந்திரமடைந்த பின்னர் கொண்டுவரப்பட்ட மட்டான நிலச்சீர்திருத்தங்கள் கூட மழுங்கடிக்கப்பட்டுள்ளன.

வேலையற்றோர் தொகை அதிகரிப்பு

கடந்த 2 வருடங்களில் நகரங்களில் உள்ள வேலையற்றோர் தொகை 4 கோடியால் அதிகரித்துள்ளது. 400 கோடி செயற்றிற்றுள்ள கிராமிய மக்களில் 110 கோடியினர் வேலையற்ற நிலையில் உள்ளனர். வர்த்தக ரீதியில் பயனற்றதாக கருதி, பாரம் பரியமான உணவின் உற்பத்தியானது மழுங்கடிக்கப்பட்டுள்ளது.

பண்மாக மாற்ற முடியாத எதுவும் புள்ளிவிபரங்களில் இடம்பெறுவதுமில்லை. ‘அபிவிருத்தி’ திட்டங்களில் கணக்கில் எடுக்கப்படுவதுமில்லை. விவசாய ஏற்றுமதி முயற்சிக்காக நிலங்கள் பறித்தெடுக்கப்படுகின்றன. ஆகவே, இந்தியாவில் கடந்த சில வருடங்களாக உற்பத்தியாகிய உணவு “கலறி”த்தொகையானது அதிகரித்துள்ள போதும் ஆள்வீத் “கலறி” நுகர்ச்சியோ வீழ்ச்சி யடைந்துள்ளது.

அன்மையில் ஏற்பட்ட கொள்ளள நோயானது தற்செயலாக ஏற்பட்ட தொன்றல்ல. குப்பை கூளங்களை அகற்றுதலை மட்டுப்படுத்தி, சுகாதார சேவையையும் குலைத்து விட்டமையே அதற்குக் காரணமாகும். இன்னும் சில வருடங்கள் கழிந்து, சுகாதார சேவைகள் முற்றிலும் தனியார் மயப்படுத்திய பின் இந்தக் கொள்ளள வியாதிப்பிரச்சினை கிளம்பியிருந்தால் எத்தகைய பிரளயம் ஏற்பட்டிருக்கும் என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

உ.வ/ச.நா.நி ஆகிய நிறுவனங்கள் எம்மீது தினித்துள்ள மாதிரி அபிவிருத்தி திட்டம், அபிவிருத்தி என்ற பெயரில் பெருவாரியான மக்களின் வாழ்க்கையை சூனியமாக்கி வருகிறது. இத்தகைய கொள்கைகளினால் ஏற்படும் நாசகார விளைவுகளுக்கு எங்கள் அரசாங்கங்கள் மீது எப்படிக் குற்றும் சுமத்த முடியும்? அவை இதற்கு எப்படி பொறுப்பேற்க முடியும்? உ.வ/ச.நா.நி. நிறுவனங்கள் அமைச்சர்களையே மாற்றி வருகின்றன. இந்தியாவில் “கட்டமைப்பு மாற்றங்கள்” திட்டம் பிரதம மந்திரிக்கே தெரியாமல் நேரடியாக நிதியமைச்சரின் கையில் விடப்படுகிறது.”

இத்தகைய பின்னணி இருந்து வருகையில் பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கம் ச.நா.நி.யுடனான உடன்படிக்கைகளைச் சமர்ப்பிக்க மறுப்பது மக்களைக் காட்டிக் கொடுக்கும் கைங்கரியம் என்று சொல்வதில் சற்றும் தவறிருக்க முடியாது.

மேலும், இலங்கையைப் போன்ற ஆவது உலக நாடுகள் கடன் பனுவினால் சதாகாலமும் நலிவற்றுவருவதையே காணமுடிகிறது. இந்த நாடுகள் அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளுடன் நடத்தும் வர்த்தகத்தின் வாயிலாக ஏற்படும் பிரதிகூலங்களே இதற்கு முக்கிய காரணமாகும்! அண்மையில் இந்த வறிய நாடுகளுக்கு ஒரு சிறு சலுகை வழங்குவதற்கான ஆலோசனையொன்று ச.நா.நி.யின் முகாமைத்துவ இயக்குனர் மைக்கல் கம்டஸளினால் முன்வைக்கப்பட்டது.

அதாவது, இந்த நாடுகளுக்கு மேலதிக பண உதவியாக 36 பில்லியன் அமெரிக்க டொலர் தொகையினை வழங்குவதற்கான ஆலோசனையே அதுவாகும். சம்பந்தப்பட்ட நாடுகளின் மொத்தக்கடன் சுமையில் இது 3% மட்டுமே. இதனையே மேற்கத்திய அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகள் நிராகரித்துவிட்டன.

எனவே, பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கம், ச.நா.நி.யுடன் செய்து கொண்ட மேற்கூறப்பட்ட உடன்படிக்கைகளை சமர்ப்பிக்க மறுப்பது இந்த நாட்டின் அதிக பெரும்பான்மையான மக்களின் நலன்களுக்கும் எதிர்பார்ப்புக்களுக்கும் முரணானது மட்டுமல்லாமல், மக்களின் இறைமையை உ.வ/ச.நா.நி. நிறுவனங்களின் மேலாதிக்கத்துக்கு தாரை வார்த்துக் கொடுக்கும் காரியமாகவே இருக்கும்.

* * *

ஜனாதிபதி சந்திரிகா தனது உறுதிமொழியைக் காப்பாற்றுவாரா?

சென்ற ஜனாதிபதி தேர்தலில் இவ்வளவு மாபெரும் வெற்றியை ஈடுக்கூடியதாயிருக்குமென ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்கா குமாரதுங்க கூட எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆகஸ்ட் பாரானுமன்றத் தேர்தலில் பெற்ற 49.4% வாக்குப்பலம் நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையினை ஒழிப்பதற்கு போதுமான தல்லாதபடியால் ஜனாதிபதி தேர்தலில் தமக்கு 51% சதவீதத்திற்கு குறையாத வாக்குப்பலத்துடன் வெற்றி ஸ்டிட்டத்தர வேண்டுமென்பதே பொதுஜன முன்னியின் தேர்தல் பிரசாரத்தில் வலியுறுத்தப்பட்டு வந்தது.

10 லட்சம் பெரும்பான்மையுடன் வெற்றிபெறுவேன் என்று பிரசாரத்திற்காக கூறிய போதும் 6 லட்சம் பெரும்பான்மைதான் கிடைக்குமென்பதே சந்திரிகாவின் எதிர்பார்ப்பாயிருந்தது. நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையை ஒழிப்பதென திட்டவட்டமான உறுதிமொழி தரப்படுமாயின் தான் போட்டியில் இருந்து விலகி சந்திரிகாவுக்கு ஆதரவளிக்கப்போவதாக ரீ லங்கா முற்போக்கு முன்னியின் அபேச்சுக் கூடும் நிலையில் கலப்பதி அறிவித்திருந்தார். அவ்வாறான உறுதிமொழி பின்பு தாராளமாக வழங்கப்பட்டது.

வெற்றியீட்டிய பொதுஜன ஐக்கிய முன்னியி 2-1/2மாத காலப்பகுதியில் ஒரு புறத்தில் சில அத்தியாவசிய பண்டங்களின் விலைகளை குறைத்ததான், மறுபறத்தில், திட்டவட்டமான தீர்வு காண்பதற்கென முதற்கட்மாக தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளுடன் 14.10.94ல் பேச்சு வார்த்தையை ஆரம்பித்திருந்தது. இந்த முயற்சி குறிப்பாக வடக்கு கிழக்கு மக்களால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டது. அத்தோடு, சந்திரிகா அம்மையாரை விடுதலைப்புலிகளும் வெகுவாகப் பாராட்டினார். 24.10.94ல் நடைபெறவிருந்த இரண்டாவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகள் முன்னாள் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும் ஜனாதிபதி வேட்பாளருமாகிய காமினி திலாநாயக்கவும் ஏனையோரும் தொட்டலங்க தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டத்தில் இடம்பெற்ற குண்டுவெடிப்பில் படுகொலை செய்யப்பட்டதால் தாமதப்பட்டுள்ளது தெரிந்ததே.

நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையொழிப்பு

நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையினை அதாவது, 1978ல் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன அறிமுகப்படுத்திய சர்வதிகார அரசியலமைப்பை எதிர்த்து 04.02.1978ல் ந.ச.ச.க. கறுப்புக்கொடி உயர்த்திப் போராட்டம் தொடுத்தபோது பொதுச் செயலாளர் கலாநிதி விக்ரமபாகு கருணாரத்னவும் ஏனையோரும் சிறையில் தள்ளப்பட்டனர்.

சென்ற ஜனாதிபதி தேர்தலில் தான் போட்டியிடுவது தற்போதைய நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையை ஒழிப்பதற்காகவே ஒழிய அதில் ஓட்டிக்

கொண்டிருப்பதற்காக அல்ல என்று சந்திரிகா அடித்து வலியுறுத்தியிருந்தார். ஆனால் ஜனாதிபதி தேர்தல் நடத்துவதை தவிர்த்து சென்ற பொதுத்தேர்தலில் தெரிவு செய்யப்பட்ட பாராளுமன்றத்தை ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபையாக மாற்றியமைத்து அரசியலமைப்பு ஒன்றினை தயாரிப்பதன் ஊடாக நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையை ஒழித்து விடலாமென நவசமசமாஜ கட்சியினால் முன்வைத்த ஆலோசனை அரசாங்கத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

மறுபுறத்தில், நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையை ஒழிப்பதற்கான வகையில் அரசியலமைப்பதை திருத்துவதற்கு வேண்டிய 2/3 பெரும்பான்மையினைப் பெறுவதற்கான ஆதரவை தாம் வழங்கத் தயாராயிருப்பதாக ஐ.தே.க.வின் சார்பில் காலஞ்சென்ற காமினி திஸாநாயக்க தெரிவித்தார். பொதுத் தேர்தலில் பொ.ஐ.மு.வே வெற்றியீட்டியிருந்த போதும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு குழ்ச்சி செய்த காமினி திஸாநாயக்கவின் நோக்கம் சந்தேகத்துக்குரியதென கூறி அவர் வழங்கவிருந்த ஆதரவை சந்திரிகா நிராகரித்து விட்டார்.

இன்று சந்திரிகா ஜனாதிபதி தேர்தலில் வரலாறுகாணாத அமோக வெற்றியை ஈட்டிய போதும், நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையை ஒழிப்பதற்காக அரசியலமைப்பில் திருத்தம் செய்வதற்கு வேண்டிய 2/3 பெரும்பான்மை பாராளுமன்றத்தில் பொ.ஐ.மு.க்கு இல்லை. மேற்படி நடவடிக்கைக்கு ஜனாதிபதி தேர்தல் நடந்து முடிந்த பின்னர் ஐ.தே.க.வின் ஆதரவு வழங்கப்படமாட்டா தென்று அன்று காமினி திஸாநாயக்க தெரிவித்திருந்த நிலைப்பாட்டில் மாற்றமில்லை. இதனை இன்றைய ஐ.தே.க. தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்க தெளிவாகத் தெரிவித்துள்ளார். இந்நிலையில் உத்தேசிக்கப்படும் அரசியல் அமைப்பு மாற்றங்களுக்கு எல்லாக்கட்சிகளினதும் இனக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாயிருக்கும் என்று அரசியலமைப்பு விவகாரம் மற்றும் நீதி அமைச்சர் பேராசிரியர் ஜி.எல்.பீரிஸ் கூறி வருவதை விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

ஒரு புறத்தில், ஜனாதிபதி முறையை ஒழிப்பதற்கென நடத்தப்பட்ட கடந்த ஜனாதிபதி தேர்தலும் பொ.ஐ.மு. அதில் ஈட்டிய அமோக வெற்றியும் பிரயோசனப்படப் போவதில்லை என்பதையே மக்கள் இன்று காணக்கூடியதாக யிருக்கிறது. மறுபுறத்தில், 2/3 பெரும்பான்மை பெறும் நோக்கில் மீண்டும் ஒரு பொதுத் தேர்தலை நடத்துவது பொறுப்பற் செயல் என்று பேராசிரியர் பீரிஸ் கூறியுள்ளார். தேர்தலை நடத்தினாலும் இன்றைய அரசியல் அமைப்பின் கீழ் உள்ள விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் அடிப்படையில் 2/3 பெரும்பான்மை கிடைக்கும் என்பதற்கு எந்தவித உத்தரவாதமும் இல்லை. எனவே நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையினை ஒழிப்பதில் அரசாங்கத்தின் நிலைதான் என்ன?

1995 ஜூலை மாதத்துக்கு முன் நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறை நீக்கப்படுமென ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க சத்தியப்பிரமாணம் செய்து கொண்டதையுடுத்து ஆற்றிய உரையில் அறுதியிட்டுக் கூறிவைத்த உறுதிமொழியானது எவ்வாறு நடைமுறைப்படுத்தப் பட்போகிறது?

சென்ற ஜனாதிபதி தேர்தலில் இனவாதம் தோற்கடிக்கப்பட்டது மிக முக்கியமானதாகும். தேசிய இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்படுமென்று பொதுத்தேர்தல் முதல் ஜனாதிபதி தேர்தல் வரை பொஜ.முன்னணி உறுதியளித்து வந்துள்ளது. இருந்த போதும் அதன் பொருட்டு ஒரு உருப்படியான தீர்வுத் திட்டம் முன்வைக்கப்படவில்லை. புனர்வாழ்வு, புனரமைப்பு நடவடிக்கைகள் தீர்வுத்திட்டத்தின் ஒரு பகுதியல்ல. சந்திரிகா அரசாங்கம் பிரச்சினையை தீர்த்து வைக்கும் என்ற அளவு கடந்த எதிர்பார்ப்புக்களும் நம்பிக்கைகளும் முதலில் காணப்பட்ட போதும் அவை இலவு காத்த கிளியின் கதையாகி விடுமோ என்ற சந்தேகம் ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது.

அவர் மீது கொண்ட பல பெரிய எதிர்ப்புக்கள் காரணமாகவே சகலுடைய மக்களும் சந்திரிகா அம்மையாருக்கு மகத்தான வெற்றியை ஈடுக்கொடுத்தனர். நிறைவேற்று ஜனாதிபதி மறையின் கீழ் அதிகாரங்கள் ஒருவரின் கையில் குவிந்திருக்கையில் அதிகாரப்பரவலாக்கம் செய்தல் சாத்தியமற்றதாகும். அப்படியிருந்தும், அதில் ஏதாவது நன்மை இருப்பதாக எண்ணிய சில சிறுபான்மை கட்சிகளின் தலைமைப்பீட்டினர் அதனை மாற்றுவதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வந்தனர். ஆனால், அவர்கள் கூட அந்த எதிர்ப்பை கைவிட்டுள்ளனர். அவ்வளவு தூரம் அவர்கள் ஜனாதிபதி சந்திரிகா மீது நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர் என்பதையே எடுத்துக்காட்டுகிறது.

நலன்புரி சேவைகள் வழங்குவது பற்றி உலகவங்கி, சர்வதேச நாணயநிதியம், ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி ஆகிய நிறுவனங்கள் விமர்சனம் தெரிவித்துள்ளன. அவற்றை நிறுத்த வேண்டுமென்று இந்நிறுவனங்கள் தொடர்ந்து நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ நிர்ப்பந்தித்த வண்ணம் இருக்கும்.

மறுபுறத்தில், தொழிலாளரின் உரிமைகள் நக்கப்பட வேண்டுமென்பதும் இந்நிறுவனங்களின் நிலைப்பாடாகும். இவற்றிற்கு அரசாங்கம் அடிபணியாமல் செயற்படச் செய்வதற்கு மக்கள் தயாராயிருக்க வேண்டும்.

நாம் முன்பு கூறியது போல, இனப்பிரச்சினையை அரசாங்கம் எவ்வாறு தீர்க்க என்னுகிறது என்பது இன்னும் யாருக்கும் தெரியாது. அது தீர்க்கப்படவேண்டும், அல்லது தீர்க்கப்படும், என்று பெரும் நம்பிக்கையின் காரணமாக சந்திரிகா அம்மையாருக்கு சிறுபான்மையின் மக்கள் எவ்வாறு அமோகமான ஆதரவை நல்கியுள்ளனரோ, அதுபோலவே மலையக மக்களும் தமது தமது குடியிருப்பு, சம்பளம், கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற பாரிய பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு கிட்டுமென்ற பேரவாளினாலேயே ஐ.தே.க.வை உதறிவிட்டு சந்திரிகாவை ஆதரித்துள்ளனர். இந்த நம்பிக்கையானது ஈடுப்புக்கிறதா என்பதை அவதானித்து தட்டிக்கேட்கத் தயாராயிருத்தல் வேண்டும். இதற்கு வழிகாட்டுவதே அரசியல் தலைமைத்துவங்களின் பணியாயிருத்தல் வேண்டும். அதைவிடுத்து பட்டம் பதவிகளுக்குப் பின்னால் செல்லும் சந்தர்ப்பவாத அரசியல் வாதிகள் மக்களால் முற்றாக நிராகரிக்கப்பட வேண்டும்.

* * *

இனப்பிரச்சினை தீர்வுப் போக்கில் காலத்துக்கு காலம் ஏற்படும் பல்வேறு வகையான மாற்றங்கள்

அண்மையில் பத்திரிகைக்கு அளித்த பேட்டி ஒன்றில் கலாநிதி ஐயதேவ உயங்கொட இந்திய சமஷ்டி ஆட்சி முறையே அரசியல் தீர்வாக ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும் என் கருத்தை முன்வைத்தார்.

1950களில் தமிழருக்கக்ட்சி சமஷ்டிக் கொள்கையை முன்வைத்து பிரசாரம் மேற்கொண்டபோதும், அது ஒரு “பிரிவினைவாத நஞ்சு” என சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தவறான எதிர்ப்பிரசாரம் செய்யப்பட்டு வந்தது.

தனது ஆழம்பகால அறிக்கை ஒன்றில் காலம் சென்ற தமிழருக்கக்ட்சித் தலைவர் எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் சமஷ்டி முறையானது வடக்கு-கிழக்கு வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களின் அபிலாசக்களை திருப்பிப்படுத்தும் அதேவேளை இலங்கையின் ஒற்றுமையையும் பிரதேச ஒருமைப்பாட்டையும் பாதுகாக்க வழிசமைக்கும் என்றும் கூறியிருந்தார். அப்படி இருந்தும் சமஷ்டி அமைப்பிற்கு எதிர்ப்பிரசாரம் இன்று வரை இடையறாது மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தாலும். அதாவது, அது தனிநாடு ஒன்று அமைப்பதற்கு ஒரு படிக்கல் என்பதாகும்.

“இலங்கைக்கு சமஷ்டி மாற்றுத் திடம் பற்றிய ஒரு மதிப்பீடு” என்ற தலைப்பில் ஜனாதிபதி சட்டத்தரணி எச்.எல்.டி.சில்வா 1991இல் ஒரு கட்டுரை எழுதி இருந்தார். அதில் அவர் தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு சமஷ்டி முறை ஒரு பரிகாரமாக, அமையாது என்றும், நாட்டிற்கு ஒரு பெரிய ஆபத்தாக விளங்கும் என்றும் வாதிட்டிருந்தார்.

அந் தக் கட்டுரையானது 1995 ஜூன் வரி மாதத் தில் சில ஆங்கிலப்பத்திரிகைகளில் மீண்டும் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஐ.நா. தூதுவராக அண்மையில் பதவி ஏற்றுள்ள பிரபல்யம் வாய்ந்த சட்டத்தரணியான இவர் 13வது அரசியல் அமைப்பு திட்டமும் மகாணசபை முறையும் குறிப்பிடத்தக்களான நடைமுறைப்படுத்த முன்பு, ஒரு அதிகீவர் குழுவினது அழுங்குப்பிடி காரணமாக இந்தப் பிரச்சினையை மீள் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமா, அதாவது சமஷ்டி பற்றி ஆராயப்பட வேண்டுமா என்ற கேள்வியை எழுப்பினார். 1987ல் கைச்சாத்திடப்பட்ட ராஜீவ் காந்தி - ஜே.ஆர்.ஐயவர்த்தன ஒப்பந்தம் குறிப்பாக வடக்கு கிழக்கு வாழ் தமிழ் பேசும் தமிழ் மக்கள் சார்பில் இந்திய அதிகாரிகளினால் தயாரிக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். ஆனால் அவ் ஒப்பந்தத்தில் தமிழ்/முஸ்லிம் கட்சிகளில் ஒன்றாவது கைச்சாத்திடவில்லை.

மாகாணசபை முறை ஒரு வெள்ளை யானை ஆகிவிட்டதை இன்று யாரும் அறிவர். ஐயவர்த்தனாவோ, பிரேமதாசாவோ குறைந்தபட்ச அதிகாரங்களைக்கூட பரவலாக்குவதற்கு முன்வரவில்லை. இதன் காரணமாக வடக்கு கிழக்கு மகாண

முதலமைச்சர் வரதராஜ் பெருமாள் முன்வைத்த 19 நிபந்தனைகள் கொழும்பு அரசாங்கத்தினால் நிறைவேற்றப்படாவிட்டால் ஒரு தனிஅரசு நிறுவப்படும் என்ற ஒரு உத்தேச பிரகடனத்தை நிறைவேற்றினார்.

1990ல் இது இந்திய அமைதிப்படை இலங்கையில் இருந்து திரும்பும் தறுவாயில் முதலமைச்சரும் அமைதிப்படையுடன் சேர்ந்து இந்தியாவுக்கு ‘அஞ்ஞாதவாசம்’ அடையப்போகும் வேளையிலேயே அது நிறைவேற்றப்பட்டது.

இதைத் தான் ஒரு தலைப்பட்சமான சுதந்திரப் பிரகடனமென்று எச்.எல்.டி.சில்வா போன்ற உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்கள் கூட அர்த்தம் கற்பித்துள்ளனர்.

டி.சில்வா தனது கட்டுரையில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார். “இங்கு ஓர் ஆழ அகலமான அல்லது ஒரு உயர்நிலையான தேசியவாதம் காணப்படவில்லை. மிக சாதகமான காலகட்டங்களிலும் அத்தகைய தேசியவாதம் ஒரு மங்கலச் சடராகவே இருந்தது எனலாம். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் இனத்துவ தேசியவாதம் மேலோங்கிய போது உயர்நிலை தேசியவாதம் எனப்படுவது முற்றாகவே அற்றுப்போய் விட்டது எனலாம்.

இந்த நிலையில் சமஷ்டி முறைக்கான வாய்ப்பு அரிது. உயர் நிலை தேசியவாதமானது இனத்துவ தேசிய வாதமாகிய மோசமான களையினால் எந்த வேளையிலும் திணறுடிக்கக்கூடிய மிருதுவான பயிராகும். எனவே இத்தகைய உயர்நிலை தேசியவாதம் வளர்ச்சி பெறுவதற்கு பொருத்தமற்ற மண்ணில் சமஷ்டி முறையை நாட்ட முடியாது. இத்தகைய ஒரு அரசியல் மற்றும் சமூக குழுவில் ஒரு சமஷ்டி அமைப்பை ஏற்படுத்துவதனால் நாடு சிதைவுதை துரிதப்படுத்துவதற்கு வழிசமைக்கப்படும்”.

ஒன்றோடொன்று மிக நெருக்கமாக வாழ்ந்து, ஒன்றாக ஒரே தலங்களில் வேலை செய்து, ஒரே கலாசார பாரம்பரியங்களைக் கொண்டிருந்த சிங்கள, தமிழ் சமூகங்கள் ஒரு தேசிய இணைப்புணர்வினை எட்டுவதற்கு ஏன் தவறிவிட்டன. ஏன் இறுதியில் அவை ‘சுட்ட மண்ணும்’ ‘பச்சை மண்ணும்’ போன்ற இரு நிலைப்பாடுகளை மேற்கொண்டன என்ற கேள்விகளை எழுப்பியுள்ள டி.சில்வா பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்.

“மறுபறுத்தில், சிங்கள மக்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தேசிய ஏற்றுமை என்பதை பேச்சளவில் முன்னெடுத்தார்களே தவிர, பல்கலாச்சார நிலையினை சற்று சகித்துக் கொண்டார்களே தவிர, இவையினை போதிய அக்கறையடன் நோக்காமல், இன, மத குழுக்கள் மத்தியில் உண்மையான வேறுபாடுகள் உண்டு என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் செயற்பட்டு வந்துள்ளனர்.

உண்மையில் நாடு சுதந்திரமடைந்த பின் இனங்களுக்கிடையிலான உறவுகள் துரித கதியில் மோசமடைந்துள்ளன. பெரிய சிங்களக் கட்சிகள் பெரும்பான்மை இனத்துக்கு புத்துயிரளித்து, அதன் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்குச் சாதகமான வேலைத் திட்டத்தை மேற்கொண்டன. இதன் காரணமாக சிறுபான்மையின மக்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதாகவும், அவர்களின் பல மனக்குறைகள் கவனிக்கப்படாமல் திரண்டு விட்டாதாகவும் என்னும் ஏற்பட்டது.

“மறுபுறத்தில் இறுதி முடிவுகளை எடுக்கும் அதிகாரத்தை தம்மகத்தே கொண்டிருக்கும் பெரும்பான்மையினத்தவர்கள் சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் நம்பிக்கையை பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய நிலையிலிருக்க வேண்டும். அதாவது, ஒரு நாட்டைச் சேர்ந்தவாகள் என்று சிறுபான்மையினர் மனதில் இனக்கநிலை ஏற்படும் வகையில் பெரும்பான்மையினரின் சொல்லும், செயலும் ஆக்கபூர்வமாகவும், அர்த்தமுள்ளதாகவும் காணப்பட வேண்டும்.

இத்தகைய உணர்வுகளையும், தாராள மனப்பான்மையையும் செயற்கை முறையிலோ, சாமர்த்தியமான பிரசாரத்தின் மூலமோ ஏற்படுத்த இயலாது. இவை இயற்கைக் கூடுதலாக இதயபூர்வமாக வெளிக் கொணரப்பட வேண்டியவையாகும்.”

எனவே, நாடு சுதந்திரமடைந்த பின் சிங்கள மேலாதிக்கம் தோற்றும் பெற்றமையும், தமிழ் மக்களுக்கெதிரான புறக்கணிப்புக்கள் தொடர்ச்சியாக இடம் பெற்றமையுமே, தமிழ் இனத்துவ தேசியவாதம் உருவாக்குவதற்கு காரணம் என்பது தெளிவாகிறது.

ஆனால், டி.சில்வா வாதிடுவது போலல்லாமல், வடக்கு கிழக்குக்கு சுயாட்சி அல்லது சமஷ்டி அமைப்பினை வழங்குவதன் மூலமே சௌஜன்யத்தையும், தேசியவாதத்தையும் ஏற்படுத்த முடியும். பெரும்பான்மையினத்தினர் கையில் இறுதி முடிவு எடுக்கும் எல்லா அதிகாரங்களும் இருக்கும் போது, அத்தகைய முடிவுகள் சிறுபான்மையினத்தினருக்கு வெட்டவெளிச்சமாக குந்தகமாக இருக்கையில், நாடு சின்னாபின்னமாவதற்கு அதிக வாய்ப்பு ஏற்படும். இலங்கை கண்ட சோகக் கதை இது அல்லவா? இதனைப் புரிந்துகொள்ள மறுப்பவர்கள் தான் இந்த நாட்டின் ஒற்றுமையைக் குழிதோண்டிப் புதைப்பவர்கள் ஆவர்.

பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கத்தின் அனுகுழுமை

தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு திட்டம் ஏதும் உள்ளடக்கப் படவில்லை, அதிகாரப்பரவல் செய்வதற்காக விசேட நிர்வாத அலகுகள் அமைக்கப்படுமென தீர்வு காண்பதற்கு அதிகளவு முன்னுரிமை வழங்கப்படுமென கடந்த பொதுத்தேர்தல் மற்றும் ஜனாதிபதி தேர்தல் காலத்தில் ஜனாதிபதி சந்திரிகாவினால் விஞ்ஞாபனத்தில் கூறப்பட்டிருந்ததே ஒழிய எத்தகைய அதிகாரங்கள் என்று ஒன்றும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

1994 ஆகஸ்ட் பொதுத்தேர்தல் பதவிக்கு வந்து, 1994 நவம்பர் ஜனாதிபதி தேர்தலில் மகத்தான் வெற்றியை ஈட்டியதும், 1995 ஜனவரி ஆழம் திகதி ஜனாதிபதி சந்திரிகாவினால் விடுக்கப்பட்ட கொள்கை அறிக்கையில், தேசிய இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு அதிகளவு அல்லது பரந்தளவு அதிகார பரவலாக்கல் மேற்கொள்ளப்படுமென்று கூறப்பட்டிருந்தது.

தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு சுயநிர்ணய உரிமையும் வடக்கு-கிழக்கில் ஒரு சுயாட்சி அமைப்பை ஏற்படுத்துவதற்கான உரிமையும் உண்டு. முழு இலங்கையைப் போலவே வடக்கு-கிழக்கு பிரதேசமும் ஒரு பல்லின சமூகத்தைக் கொண்டிருக்கிறது. தென்னிந்திய மாநிலங்களின் ஒன்றான தமிழ்நாடு அப்படி அழைக்கப்பட்ட போதும் அது ஒரு தனிநாடு அல்ல.

“நான் அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு விஜயம் செய்த போது தான் அங்கே ஒரு வகையான தனி அரசு இருப்பதை அறிந்து கொண்டேன்” என்று கலாநிதி உயங்கொட கூறியுள்ளார். அவர் மேலும் குறிப்பிடுகையில் இதுபற்றி “எமக்கு எந்த ஜனாதிபதியோ, பிரதம மந்திரியோ, மந்திரியோ அல்லது இராணுவ உயர் அதிகாரியோ” கூறி வைத்ததாக அறியவில்லை என்றும் அவர் கூறியுள்ளார்.

கலாநிதி உயங்கொட போன்ற உயர்நிலையில் உள்ளவர் கடந்த சில காலமாக யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சட்டாதியற் (Defacto) தனியரசு இருந்து வந்துள்ளதை ஏற்கனவே அறிந்து கொள்ளாது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அத்தகைய ஒரு அரசு அங்கே இருந்து வருகிறது என்று ஜனாதிபதி சந்திரிகா கடந்த தேர்தல் காலத்தில் பல தடவைகள் கூறியிருந்தார்.

விடுதலைப்புவிகள் இனப்பிரச்சினை விவகாரத்தில் பிரதான பாத்திரம் வகிப்பவர்கள் என்ற நோக்கில் தனியாக அவர்களுடனேயே முதலில் பேச்சுவார்த்தை நடத்த வேண்டுமென்று தீர்மானித்திருந்தார். ஆனால் பின்பு அவருடைய போக்கில் மாற்றம் காணப்பட்டது.

அதாவது, எந்த ஒரு குழுவோ ஸ்தாபனமோ மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசாங்கத்திற்கு காலக்கெடு விதிக்கழுதியாது என்று அடித்துக் கூறியிருந்தார். அதன் பின்பு அவர் தொலைக்காட்சிக்கு அளித்த பேட்டி, அவர் கூடுதலாக இறுமாப்பையும் அதிகார வாதத்தையும் கடைப்பிடித்து வரும் தன்மையை நன்கு புலனாக்கியது.

“அவசரகாலம் 58”

1958ல் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக இடம் பெற்ற இனக்கலவரத்தையுடுத்து “அவசரகாலம் 58” என்ற தலைப்பில் பிரபல்யம் வாய்ந்த பத்திரிகையாளராகிய ரார்சி வித்தாச்சி எழுதிய புத்தகத்தில் இது “மனிதனால் மனிதனுக்குச் செய்யப்பட்ட மனிதத் தன்மையற்ற காரியம்” என்று அந்த இனக்கலவரத்தை விவரித்திருந்தார்.

அத்தோடு “சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் பிரிந்து செல்லும் கட்டம் வந்து விட்டதா? என்ற கேள்வியையும் எழுப்பியிருந்தார்.

அன்று கொழும்பு வீதிகளில் பட்டப்பகலில் தமிழ் கர்ப்பினிப் பெண்களே கொலை செய்யப்பட்ட காட்சி ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

ஆனால் என்றுமில்லாதளவு 5/6 பெரும்பான்மையுடன் பதவிக்கு வந்ததும் ஜே.ஆர்.இரவோடு இரவாக தனது வாக்குறுதிகளைக் காற்றில் பறக்க விட்டார்.

தமிழ் கட்சிகளின் 4 - அமச் சமாதான திட்டத்திலிருந்து அரசாங்கம் தனது நடவடிக்கையை ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

1960களின் முற்பகுதியில் தமிழர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்முறையற்ற சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் அன்றைய மீல்.ச.க அரசாங்கத்தினால் இராணுவ நீதியாக நசக்கப்பட்டது. இத்தகைய பயங்கர இராணுவ நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்தது மட்டுமல்லாமல் சிங்கள படைபலம் வடக்கு-கிழக்கில் துரிதமாக

பலப்படுத்தப்பட்டது. இதன் காரணமாக தமது சொந்த பிரதேசத்திலேயே தமிழர்களின் பாதுகாப்பு ஆழத்துக்குள்ளானது.

சிங்கள முதலாளித்துவ தலைமைப்பீடங்களுடன் ஒத்துழைத்தும் கூட தமிழ் மிதவாத முதலாளித்துவ தலைமைப்பீடங்களுக்கு வெறும் கையே எஞ்சியது என உணர்த் தலைப்பட்ட தமிழ் இளைஞர் 1970களில் தமது போராட்டத்தைத் தொடங்கினர்.

அப்போராட்டமானது, பொதுவாக தமிழ் மக்கள் மீதான அடக்கு முறைக்கு எதிராகவும் குறிப்பாக மொழி வாரி தரப்படுத்தல் காரணமாக தமிழ் மொழிமூல மாணவர்கள் உயர்கல்வித்துறையில் கூடுதலாக ஒதுக்கப்பட்டதற்கு எதிரானதாகவும் இருந்தது.

இளைஞர்களின் இந்தப் போராட்டத்தை நக்குவதற்கு அரசாங்கம் சித்திரவதைகள், கொலைகள் உட்பட்ட இராணுவ நடவடிக்கைகளை அதிகரித்தது.

1970களின் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாண வீதிகளில் இளைஞர்களின் சிதைக்கப்பட்ட சடலங்கள் வீசப்பட்டிருந்தன. உதாரணமாக இன்பம், செல்வம், பரமேஸ்வரன் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். இத்தகைய பின்னணியிலேயே இளைஞர்கள் ஆயுதப்போராட்டத்தை விட வேறு வழியில்லை என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

1979ல் ஜே.ஆர்.யாழ்ப்பாணத்தில் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளை 6 மாத காலத்தில் பூண்டோடு அழித்துவிட்டு வருமாறு அதிகாவு அதிகாரங்களை வழங்கி, தனது மருமகனாகிய பிரிகேடியர் வீரதுங்காவை அனுப்பியிருந்தார். இந்த நடவடிக்கையானது உண்மையில் எதிர்மாறான விளைவையே ஏற்படுத்தியது. அதாவது, தமிழ் இளைஞர்களின் கிளர்ச்சி வேகமடைந்தது. அன்று விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவிலேயே போராளிகள் இருந்தனர். காலப்போக்கில் அவர்களின் எண்ணிக்கை பல்லாயிரக்கணக்காக அதிகரித்தது.

1983ல் யாழ்ப்பாணத்தில் 13 அரச படையினர் கொல்லப்பட்டனர். அதனைத் தொடர்ந்து முன்னெப்போதும் இல்லாதளவு படுமோசமான இனக்கலவரம் தமிழ் மக்களுக்கெதிராக ஏவி விடப்பட்டது. ஆனால் அக்கலவரத்திற்கு நவசமசமாஜுக் கட்சியும் ஸ்ரீலங்கா கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் ஜே.வி.பி.யு.மே பொறுப்பு என்று அன்றைய அரசு அபாண்டம் சுமத்தியது.

தமிழர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கொல்லப்பட்டனர். வாகனங்களும் சொத்துக்களும் தீ வைக்கப்பட்டு அத்தீச்சவாலைக்குள் தூக்கி வீசிப் பொசுக்கப்பட்டனர்.

மஞ்சள் உடை அணிந்தவர்கள் உட்பட பல காடையர்கள் பெற்றோல் பாத்திரங்களுடன் தமிழர்களின் வியாபார நிறுவனங்களையும் வீடுகளையும் கொள்ளளயடித்தனர்.

தவறான பிரசாரம்

ஒட்டுமொத்தமாக, புறக்கணிப்புகள் அடக்குமுறைகள் அட்டுளியங்கள் நெடுஞ்கலமாக தமிழ்பேசும் மக்கள் மீது கட்டவிழ்த்த விடப்பட்டதன் விளைவாக தமிழ் இளைஞர் ஆயுதம் ஏந்தி போராடும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். இதற்கு அரசாங்கங்கள் அரசியல் பரிகாரம் தேடுவதை விடுத்து இராணுவ அட்டுழியங்களை பிரயோகித்ததன் விளைவாகவே இறுதியில் அது யுத்தமாகவே பரிணமித்தது என்பதையும் யாரும் அறிவர். எவ்வாறாயினும், தென்னிலங்கையில் உள்ள பலர் பல விடயங்களை அறிந்து கொள்ளாமல் இருப்பதற்கு காரணம் வெகுஜன தொடர்பு சாதனங்கள் வழங்கும் தவறான பிரசாரமாகும்.

ஜே.ஆர்.மீது அழுத்தம்

1983 இரத்தக்களியை அடுத்து இந்திய அரசாங்கம் கொடுத்த அழுத்தம் காரணமாக அன்றைய ஜனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன எல்லா அரசியல் கட்சிகளையும் கொண்ட ஒரு வட்டமேசை மாநாட்டை கூட்டினார். அந்த மகாநாடு ஒரு வருடகாலமாக செயற்பட்டது. எனினும் எந்தவித முடிவுகளுமின்றி ஜெயவர்த்தன அந்த மாநாட்டை இழுத்து முடினார். அதன் பின்பு ஒரு அரசியல் தீர்வை நோக்கி எள்ளளவு முயற்சியும் எடுக்காமல் அவர் இராணுவ அனுகுமுறையை மீண்டும் தொடர்ந்தார். இதன் காரணமாக வடக்கு-கிழக்கில் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் புகலிடம் தேடி இந்தியாவிற்கு ஓட நேரிட்டது.

ஜே.ஆரின் கையாலாகத்தனத்தை உற்று நோக்கிய இந்திய அரசாங்கம் மீண்டும் தலையிட்டு இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் தமிழ் அமைப்புக்களிற்குமிடையே திம்புநகரில் பேச்சுவார்த்தை நடத்த ஒழுங்கு செய்தது. அம்மாநாட்டில் இலங்கை அரசாங்கத்தை எச்.டபிள்யூ.ஜெயவர்த்தன பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினார். இவர் ஜே.ஆரின் சகோதரரும் பிரபல சட்டத்தரணியுமே தவிர எந்தவித அரசியல் அந்தஸ்தும் அற்றவர் ஆவர்.

அத்தகைய ஒருவர் தமிழ் பேசும் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை, தேசிய இனமாக அங்கீரித்தல், பெருந் தோட்டத்துறை வாழ் தமிழர்கள் எல்லோருக்கும் பூரணமான பிரஜா உரிமை வழங்கல் போன்ற கோரிக்கைகளை உடனடியாகவே நிராகரித்தார்.

இந்த முயற்சியும் தோல்வி அடைந்ததன் காரணமாக மீண்டும் ஒரு முறை இந்திய அரசாங்கம் தலையிட்டதன் விளைவாகவே 1987 ஜூலை மாதத்தில் இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. அன்று யாழிப்பாணத்திலிருந்து பிரபாகரனை டில்லிக்கு அழைத்து, தடுத்து, வைத்து விட்டே ராஜீவ் காந்தி ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனவுடன் மேற்படி ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திடுவதற்கு கொழும்பு விரைந்தார். ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்ட பின் அனிவகுப்பு மரியாதை ஒன்றினை பார்வையிட்ட ராஜீவ் கடற்படை ஊழியர் ஒருவரால் தாக்கப்பட்டார். ஜே.ஆர்.அந்த ஊழியருக்கு “வெப்பதாக்குதல்” குரியன் குத்திவிட்டது போலும் என்று கூறினார். முன்பு கூறியது போல தமிழ் கட்சி எதுவும் இந்த ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திடவில்லை.

இந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ் அரசியலமைப்புக்கு கொண்டுவரப்பட்ட 13வது திருத்தம் மாகாணசபை முறையினை அறிமுகப்படுத்தியது. அதாவது, அது வடக்கு கிழக்கிற்கு மட்டுமல்லாமல் நாட்டின் ஏனை பகுதிகளுக்கும் அமூலுக்கு வந்தது. அது தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட விசேட ஏற்பாடு என்று சிங்கள பெளத்த பேரினவாதிகள் என்னி விடுவார்கள் என்பதற்காகவே இத்திட்டம் நாடாளாவிய ரீதியில் விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

ஆயுதக் களைவு

வடக்கு கிழக்கை பொறுத்தவரை இவ் ஒப்பந்தத்தையும் அதன் அனுபந்தங்களையும் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு இந்திய அரசாங்கம் உத்தரவாதம் அளித்தது. இந்த ஏற்பாடுகளின் படி விடுதலைப்புவிகள் மற்றும் தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களிடமிருந்து 72 மணித்தியாலத்திற்குள் ஆயுதங்களை களைவதற்கு இந்திய அரசாங்கம் உடன்பட்டது. இதன் பொருட்டு வடக்கு கிழக்கில் இந்தியப்படைகள் (இந்திய அமைதிகாக்கும் படை) அபரிமிதமாகக் குவிக்கப்பட்டன. ஆனால் படிப்படியாக அந்த அமைதி காக்கும் முயற்சியானது ஜே.ஆர். ஆரம்பித்த யுத்தத்தை ராஜீவ் தொடர்வதாகவே அமைந்தது.

வடக்கு கிழக்கில் இந்திய அமைதிப்படையினரால் ஏற்ததாழ 5000 பொதுமக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். அத்துடன் பெருவாரியான சொத்துக்கள் அழிக்கப்பட்டன. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் தமது வீடுவாசலை விட்டு இடம் பெயர்ந்து அருவருப்பான அகதி முகாம்களில் ஏங்கித் தவிக்க வேண்டியநிலை ஏற்பட்டது.

ஜே.ஆர். ஆட்சியின் பின் ஜனாதிபதியாக பதவியேற்ற பிரேமதாஸ் இந்திய அமைதிப்படையை திருப்பி அனுப்பும் நோக்கில் விடுதலைப்புவிகளுடன் நட்புறவு கொண்டு அவர்களுக்கு ஆயுதமும் நிதியும் வழங்கியது பசிரங்க இரகசியமாகும். மேலும் 1989 - 90 ல் 14 மாதங்களாக பிரேமதாசா விடுதலைப்புவிகளுடன் சமாதான பேச்கவார்த்தை நடத்துவதாக நடித்தார். அதாவது, அவர் உண்மையான பிரச்சினை பற்றி எதுவுமே பேசாமல் மக்களையோ அல்லது பாராளுமன்றத்தையோ இந்த விடயத்தில் ஈடுபெற்றாமலேயே இந்த நாடகத்தை நடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பேச்கவார்த்தையின் ஆரம்ப கட்டத்தில் ஜெனிவாவிலுள்ள ஜக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குமுனின் முன்னிலையில் பிரேமதாசா ஆட்சியில் இலங்கையில் மனித உரிமை மீறல்கள் இல்லை என்று விடுதலைப்புவிகள் வலியுறுத்தியிருந்தனர். அப்படியிருந்தும் கூட பிரேமதாசா இழுத்தடிப்பு தந்திரோபாயத்தை கையாள்கின்றார் என்பதையும் அத்தோடு அவரின் வங்குரோத்துத் தனத்தையும் அவர்கள் கண்டு கொண்டனர்.

இதற்கிடையில் இந்திய அமைதிப்படையை அகற்றும் விடயத்தில் பிரேமதாசாவிற்கும் ராஜீவ்காந்திக்குமிடையில் கடுமையான சர்ச்சை ஏற்பட்டது. எனினும் அமைதிப்படை இறுதியில் 1990 மார்ச் மாதத்தில் வெளியேறியது.

இந்திய அமைதிப்படையின் பாதுகாப்பிலேயே முற்று முழுதாக தங்கியிருந்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ். தலைமையிலிருந்த வடக்கு கிழக்கு மாகாணசபை ஆட்சியாளருக்கு அது ஒரு பேரியாக இருந்தது பிரேமதாசா - விடுதலைப்புலிகள் பேச்சுவார்த்தை முறிவுடைந்ததும் இரண்டாவது ஈழப்போர் தொடர்ந்தது.

விடுதலைப்புலிகள் இடைக்காலத்தில் தமிழைப் பலப்படுத்தி யுத்தத்தை மீண்டும் ஆரம்பித்து பிரேமதாசாவை ஏமாற்றினார்கள் என்று அநேகமாக சாடப்படுவதுண்டு. ஆனால் மறுபுறத்தில், பிரேமதாசா 14 மாதகால “தேன்னிலவை” ஒரு வரப்பிசாதமாக பயன்படுத்தி தென்னிலங்கையில் அன்று நிலவிய ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சியை தவிடு பொடியாக்கினார். எனவே, இதில் யார் யாரை ஏமாற்றியது என்ற கேள்விக்குத்தான் பதில் அவசியமாகும்.

அதே நேரத்தில், தொடர்ச்சியான விமானக்குண்டு வீச்சுக்கள், ஷெல்லடிகள், பற்றாக்குறைகள், தட்டுப்பாடுகள் முதலியன காரணமாக வடக்கு கிழக்கு மக்கள், குறிப்பாக கடந்த 5 வருடகாலத்தில் அனுபவித்து வந்த முன்னெப்பொழுதும் இல்லாதனவு வேதனைகள் பற்றி தென்னிலங்கை மக்கள் எல்லோரும் அவ்வளவு தூரம் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

ஒரு திட்டம்

1994 ஆகஸ்டில் சந்திரிகா அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்ததும் ஒரு விதமான குதூகலம் ஏற்பட்டது. இனப்பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்கு தமிழிடம் ஒரு திட்டம் இருப்பதாக 1994 மே மாதத்தில் சந்திரிகா அம்மையார் தெரிவித்திருந்தார். ஆனால் திட்டம் எதுவுமே இதுவரை வெளியிடப்படவில்லை. பதவிக்கு வருவதற்கு முன்பே இப்பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்கு விடுதலைப்புலிகளின் அழுங்குப்பிடியானது ஒரு தடைக்கல்லாக இருக்குமென கூறியிருந்தார்.

ஆனால் பிரபாகரனும் விடுதலைப்புலிகளின் ஆலோசகராகிய அன்றன் பாலசிங்கமும் சமஷ்டி உட்பட ஒரு கணிசமானாவு மாற்றுத் திட்டத்தை முன்வைத்தால் தாம் அதை பரிசீலிப்பதற்கு தயார் என்று அதற்கு முன்னரே ஒரு தடவைக்கு மேலாக கூறியிருந்தனர். ஐனாதிபதி சந்திரிகா நேர்மையுள்ளவர் என்றும் சமாதான நடவடிக்கை மூலம் பிரச்சினையை தீர்த்து வைக்கக் கூடியவர் என்றும் பல தமிழ் மக்களும் ஏனையோரும் நம்புகின்றனர்.

ஆனால் தனிப்பட்ட தலைவர்கள் எவ்வளவுதான் நல்லவர்கள் என்று சித்திரிக்கப்பட்டாலும் கூட அவர்கள் குறுகிய கண்ணோட்டம் அல்லது சர்வதிகாரபோக்கு கொண்டவர்களாக மாறுமாட்டார்கள் என்பதற்கில்லை. காலம்சென்ற எஸ். பி.எஸ். ஆர். டி. பண்டாரநாயக்க தான் முதன்முதலாக 1920 களில் சமஷ்டி முறையை ஆதரித்தவர். மேலும் அவர் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியை ஸ்தாபித்தபோது சிங்களம், தமிழ் இரு மொழிகளும் சமத்துவமாய் இருக்க வேண்டுமென்ற நிலைப்பாட்டையே கொண்டவர்.

ஆனால், அவர் தான் 5 வருடங்கள் கழிவுதற்கு முன்னார், அதாவது 1956ல், தனிச்சிங்களச் சட்டத்தை கொண்டு வந்து நிறைவேற்றியவர்.

இச்சந்தரப்பத்தில் இன்னொரு விடயத்தை கூறிவைப்பது பொருத்தமானதாகும். அதாவது, உலகத்தின் பல பாகங்களிலும் மேலோட்டமான அல்லது மேனிமினுக்குவது போன்று ஏதாவதொருவித சமாதானத்தை ஏற்படுத்த அமெரிக்கா முயன்று வருகின்றது.

எனவே, குறிப்பாக நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பின் தேசிய இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக எடுக்கப்பட்ட தீர்வு நடவடிக்கைகள் ஆறிய கஞ்சி மழங்கஞ்சி என்ற ரீதியிலேயே முடிந்தன. இன்றும் சமஷ்டி முறைக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிப்பவர்கள் சமஷ்டி முறையே பழங்கஞ்சியாகிவிடும் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருப்பது நல்லது.

அதிகளும் அல்லது பரந்தளவு அதிகார பரவலாக்கல் செய்ய வேண்டுமென்று சந்ததிரிகா அரசாங்கம் நேர்மையாக எண்ணினால் 1992ல் தமிழ் கட்சிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட 4-ஆம்ச சமாதானத் திட்டத்திலிருந்து அரசாங்கம் தனது நடவடிக்கையை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று நவசமாஜக்கட்சி மீண்டும் வலியுறுத்தி வைக்க விரும்புகிறது.

* * *

ஜானாதிபதி க்கு எழுதிய பகிரங்க கடிதம்.

**யாழ்.மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்வதில்
அதிகாரிகள் 'ஏனோ தானோ' மனப்பான்மை!**

யாழ்.மாவட்ட உணவு விநியோகத்தைப் பொறுத்தவரையில் குறிப்பாக அண்மையில் துறைமுகங்கள், கப்பல்துறை புனர்வாழ்வு புனரமைப்பு அமைச்சினால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள அறிக்கையானது மிகவும் விசித்திரமாக இருக்கிறது. கடந்த இரு தினங்களுக்கு முன்பு இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்திற்கு அளித்த பேட்டியில் யாழ்ப்பாணத்தில் உணவுப் பற்றாக்குறை இல்லை என்று அமைச்சின் செயலாளர் எம்.என்.ஜூனைட் கூறியுள்ளார்.

யாழ்.மாவட்டத்திற்கு மாதாந்தம் தேவைப்படுவது 6,000க்கும் 7,000க்கும் இடைப்பட்ட மெற்றிக் தொன் உணவு ஆகும் என அவர் மேலும் கூறியுள்ளார். இது முற்றிலும் தவறானதாகும். குறிப்பாக, யாழ்ப்பாண மக்களின் தேவைகளை பொறுத்தவரையில் கொழுப்பில் உள்ள அதிகாரிகள் கடைப்பிடித்து வரும் ஏனோ தானோ என்ற மிகுந்த அலட்சியப் போக்கையே இது காட்டுகின்றது.

சென்ற அரசாங்கத்தின் கீழ் செயற்பட்டு வந்த மந்திரிசபை இணைப்புக் குழுவினால் செய்யப்பட்ட மதிப்பீடின்படி யாழ்.மாவட்டத்தின் குறைந்தபட்ச மாதாந்த உணவுத்தேவை ஏற்றத்தாழ 10,000 மெற்றிக் தொன் அகும்.

இவ்வநுடம் ஜனவரி முதல் செப்டெம்பர் வரை யாழ்ப்பாணத்திற்கு 78.3கோடி ரூபா பெறுமதியான அத்தியாவசியப் பண்டங்கள் அனுப்பி வைத்ததாக ஜூனைட் கூறியுள்ளார். மாதாந்தம் யாழ்.அரசாங்க அதிபருக்கு அனுப்பி அவரால் கிடைக்கப் பெற்ற பண்டங்களின் விபரங்களும் தொகைகளுமே உண்மையில் அமைச்சினால் வெளியிடப்பட வேண்டும்.

விலை உயர்வுகள்

1990 ஜூன் முதல் இன்றுவரை வெவ்வேறு மட்டங்களில் உணவு மட்டுமல்லாமல் மருந்து மற்றும் எரிபொருள் போன்ற ஏனைய அத்தியாவசியப் பண்டங்களும் தட்டுப்பாட்டு நிலையிலேயே இருந்து வந்துள்ளன. இதன் காரணமாக எல்லா அத்தியாவசியப் பொருள்களின் விலைகளும் உயர்ந்த வண்ணமே உள்ளன. உதாரணமாக இன்று 1கிலோ அரிசியின் விலை 30/-, 1 கிலோ சீனிபின் விலை 50/- மாவிற்கு பெரும் தட்டுப்பாடு நிலவுகிறது. ஒரு லீற்றர் தேங்காய் எண்ணெய்யின் விலை 150/- ஒரு லீற்றர் மண்ணெண்ணெயின் விலை 55/- விற்கும் 125க்கும் இடையில் உள்ளது. ஒரு சன்லைட் சவர்க்காரத்தின் விலை ரூபா 45

அதே நேரத்தில், குறிப்பாக விவசாயம் மற்றும் மீன்பிடித்துறைகளிலான உற்பத்தி நடவடிக்கைகள் மிக, மிக குறைந்துள்ளதியால் மக்களின் வருமானம் அழிமட்டத்திலேயே உள்ளதென்று கூறலாம். அப்பகுதி மக்கள் சுதா பட்டினியிலும் மரணபயத்திலும் வாழவேண்டிய நிலையில் உள்ளனர். எனவே அவர்கள் படும் நரகவேதனைகளை புரிந்துகொள்ளக்கூடியளவு நேர்மையும் தயவு தாட்சன்யமாவது யாருக்கும் இருக்க வேண்டும்.

அகதிகள்

ஜூலை முற்பகுதியில் “முன்னேறிப்பாய்தல்” இராணுவ தாக்குதல் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்ட நாட்களில் இருந்து பல மாணவர்கள் உட்பட நூற்றுக்கணக்கான பொதுமக்கள் உயிரிழந்தும் காயப்பட்டும் உள்ளனர். மேலும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் திரும்ப திரும்ப இடம் பெயர்ந்து அகதிகளாகி உள்ளனர். கடந்த செப்டம்பர் மாத இறுதியில் ஏற்ததாழ 3,00,000 மக்கள் இவ்வாறு இடம்பெயர்ந்திருந்தனர்.

ஒக்டோபர் 3ல் “இடமுழக்கத் தாக்குதல்” மேற்கொள்ளப்பட்டதுடன் மேலும் 50,000 பேர் இடம் பெயர்ந்துள்ளனர். அவர்களில் அநேகர் உயிரை கையில் பிடித்துக்கொண்டு வெவ்வேறு இடங்களுக்கு அலைந்த வண்ணம் இருக்கின்றனர். அவர்களில் பலர் தங்குவதற்கு வேறு இடவசதியின்றி மரங்களின் கீழ் இருந்து அவலப்படுகின்றனர். மழைகாலம் நெருங்கியுள்ளதால் இவ் அகதிகளின் நிலை பன்மடங்கு மோசமாக இருக்குமென்பதை நாம் சொல்லத் தேவையில்லை.

யாருக்கு எதிரானது?

நீங்களும் ஏனைய அரசாங்கப் பேச்சாளர்களும் இந்த யுத்தமானது விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிரானதே ஒழிய தமிழ் மக்களுக்கு எதிரானது அல்ல என மீண்டும் மீண்டும் கூறி வந்துள்ளர்கள். ஆனால் மேன்மை தங்கிய ஜனாதிபதியாகிய உங்களுக்கு நாம் மீண்டும் மிக ஆணித்தரமாக கூறிவைக்க விரும்புவது யாதெனில் இந்த யுத்தம் உண்மையில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகவே நடத்தப்படுகிறன்றது.

ஏப்ரல் 19இல் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் மோதல் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தத்தை முறித்துக் கொண்டார்கள் என்ற காரணத்திற்காக, நீக்கப்பட்டிருந்த பொருளாதார தடையினை மீண்டும் தங்கள் அரசாங்கம் அழைக்கு கொண்டுவந்தமை இதனை நன்கு புலனாக்குகின்றது. சமாதானத்திற்காக தாகம் கொண்டு, நிச்சயமாக பொதுஜன முன்னணியை ஆதரித்த தமிழ் மக்கள், ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கம் கூட இவ்வளவு கோரத்தனமாகவும் மக்களின் உணர்வுகளை சற்றும் மதிக்காத முறையிலும் நடத்திருக்கவில்லையே என எண்ணுகின்றனர்.

எனவே, இன்று தமது நாளாந்த வாழ்க்கையை ஒட்டுவதற்கு போதுமான அத்தியாவசியப் பண்டங்களையாவது அரசாங்கம் வழங்க வேண்டும் என்பதே இந்த மக்களின் குறைந்தபட்ச எதிர்பார்ப்பாகும். ஆக, எவரையும் மக்களின் உயிர்களுடன் விளையாடுவதற்கு இடமளிக்காமல் அவர்களின் அத்தியாவசிய தேவைகளை நிவர்த்தி செய்வதற்கு நீங்கள் உறுதிசெய்ய வேண்டும் என்று மிக மரியாதையாக வேண்டுகின்றோம்.

* * *

இலங்கைக்கு சமஷ்டி முறைபொருந்தாது என்றவாதம் அர்த்தமற்றது.

“சிங்கள்,தமிழ் இனப்பிரச்சினையும் இந்தியாவும்” என்ற தலைப்பில் இந்தியாவைச் சேர்ந்த பார்தா கொட்டி என்பவரின் பெயரில் அண்மையில் உள்ளூர் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கட்டுரை தொடர்பாகவே இதனை நான் எழுதுகிறேன்.

கொட்டி ஏறத்தாழ சிங்கள தீவிர வலதுசாரிகளின் நிலைப்பாட்டில் உள்ளார் போலும். அத்தகையவர்களின் கடந்த பல்லாண்டுகால செயற்பாடுகள் நாட்டின் ஒற்றுமை,சமாதானம், சௌஜன்யம் மற்றும் பிரதேச ஒருமைப்பாட்டினை பேணுவதற்கு மாறாக நாட்டினை, உண்மையாக தரை நிலையின்படி, இரண்டாகப் பின்வு படுத்துவதற்கே உதவியுள்ளன.

அரசியலமைப்புக்கான 13 ஆவது திருத்தம் இலங்கையை ஒரு சமஷ்டியாக மாற்றியமைக்கவில்லை. எனவே வரலாற்று ரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும் சமஷ்டி முறையானது இலங்கைக்கு ஒவ்வாததென்று கொட்டி வாதிடுவதில் அர்த்தமில்லை. 13ஆவது திருத்தத்தின் பிரகாரம் கொண்டு வரப்பட்ட இருதரப்பு பட்டியல் அதிகாரப்பெறவாக்கல் திட்டத்தையே முற்றாக அழுக்கிவிட்டது.

இலங்கைக்கு சமஷ்டி முறை ஒவ்வாததென்று வாதிடும் கொட்டி, இலங்கைக்கு 9 பிராந்தியங்களென்றால் இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் இந்தியாவில் 450 பிராந்தியங்கள்லவா அமைக்கப்பட்ட வேண்டுமென்று கூறுகிறார். ஆனால் அதிகாரப் பகிர்வுக்கு நாட்டின் பருமன் தான் அளவு கோலாயிருக்க வேண்டுமென்பதல்ல.

இலங்கையிலும் விட சிறிய நாடாகிய சுவிற்சர்லாந்தில் 19 “கன்ரன்” எனப்படும் சபைகள் உள்ளன. ஆகையால், இலங்கையிலும் அத்தனை சபைகளோ, அல்லது இந்தியாவில் 1000 சபைகளோ அமைக்கப்பட வேண்டுமென்பதல்ல. அது அவ் அவ் நாடுகளின் நிலைமைகளைப் பொறுத்ததாகும். இலங்கையிலும் 9 பிராந்தியங்களுக்கு பதிலாக 6 அல்லது 3 பிராந்தியங்கள் அமைக்கப்படலாமென்று கூட நீண்ட காலமாக ஆலோசனை தெரிவிக்கப்பட்டது.

ஜம்பது வருடங்களுக்கு முன் இந்திய அரசியலமைப்பின் கீழ் இந்தியா ஒரு மாநிலங்கள் சங்கமேயொழிய, ஒரு சமஷ்டி அல்ல என இனக்காணப் பட்டிருந்ததாகக் கூறும் கொட்டி, தற்போது இலங்கையில் முன்வைக்கப் பட்டிருக்கும் பிராந்தியங்கள் சங்க அமைப்பு முறையினை எவ்வாறு சமஷ்டியென அழைக்கிறார்? அது மட்டுமல்லாமல் 1987ல் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின்

கீழ் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மாகாண சபைத் திட்டம் இலங்கையை ஒற்றையாட்சி முறையிலிருந்து சமஷ்டி முறைக்கு மாற்றிஅமைத்ததாகக் காட்டுவதற்கு அவர் அளவு கடந்த பிரயத்தனம் செய்துள்ளார்.

இந்தியாவில் ஜார்க்லன்ட், கோர்க்கலன்ட் போன்ற பிரதேசங்களில் தனியரசு அமைப்பதற்கான கோரிக்கைகள் இன்னும் முன்வைக்கப்படுவதற்கு காரணம் அவை தமது தேவைகளையும் அபிலாஷைகளையும் எய்துவதற்குரிய அரசியல் மற்றும் பொருளாதார துறைகளில் அவற்றிற்குரிய அதிகார வழங்கப்படாமையாகும் எனலாம்.

பிராந்திய ரீதியிலான கோரிக்கைகளுக்கு இடமளிக்காமல், புறக்கணிப்புகளும், சமனற்ற அபிவிருத்தி நிலையும் நிலவுமானால் சமூக கொந்தழிப்புகள் தோன்றுவதும். தேசியவாத மற்றும் பிரிவினைவாத சக்திகள் தாம் விரும்பிய திசை வழிகளில் முன்னேறுவதற்கு முன்றியடிக்கும் என்பதே எம்முன் உள்ள யதார்த்தமாகும்.

குறிப்பாக, 1948இல் சுதந்திரத்திற்குப் பின் விசேடமாக மொழி, கல்வி வேலைவாய்ப்பு காணிக்குடியேற்றும் போன்ற துறைகள் மீது எவ்வித நீதி நியாயமோ, மனக்கிலேசமோ இன்றி தொடர்ச்சியாக புறக்கணிப்புகள் காட்டப்பட்டமையினாலேயே தமிழ் மக்கள் மத்தியில் கயாட்சி உரிமைக்கான கோரிக்கை தோற்றும் பெற்று மேலோங்கியது. 1977 தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் ஐ.தே.கட்சி மேற்படி பிரச்சினைகளே தமிழ் மக்களை தனிநாட்டு கோரிக்கைக்கு இட்டுச்செல்வதற்கு அடிப்படை காரணம் என்று மிக வெளிப்படையாக இனம் கண்டிருந்தது.

ஆனால் 5/6 பெரும்பான்மையுடன் பதவிக்கு வந்தது அன்றைய பிரதமர் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன யுத்தமயதொனியில் பேச ஆரம்பித்ததுடன் 1977, ஜாலையில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான இனக்கலவரம் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது அதனையுடுத்து, அரசு பயங்கரவாதம் மற்றும் குறிப்பாக யாழிப்பாணத்தில் இளைஞர்கள் சித்திரவதை செய்து, கொலை செய்யப்படும் நிகழ்வுகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. இக்காரணத்திற்காகவே, ஜே.ஆர் அன்று தனது மருமகனாகிய பிரிகேடியர் வீரதுங்காவை யாழிப்பாணத்திற்கு 1979இல் அனுப்பிவைத்தார். பின்பு 1983இல் முன் எப்போதும் இல்லாத அளவு மோசமான இனக்கலவரம் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக ஏவிவிடப்பட்டது. இது பெரும்தோட்டத்துறைக்கும் பரவியது. இவற்றுக்கு தமழிழ் விடுதலைப்புலிகளினால் யாழிப்பாணத்தில் 13 போர் வீரர்கள் கொல்லப்பட்டே காரணம் என சித்திரிக்கப்பட்டது.

இந்தியா அரசின் அழுத்தங்கள்

பின்பு இந்திய அரசாங்கத்தின் அழுத்தங்கள் காரணமாக கொழுப்பு, புதுடில்லி, பெங்களூர், ஆகிய இடங்களில் இந்திய அரசு பிரதிநிதிகள் பார்த்தசாரதி, நட்வர்சிங், சிதம்பரம், ரொமேஸ் பண்டாரி போன்றோரின் பங்கு

பற்றுதலுடன் நடத்தப்பட்ட பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் நீண்டகாலமாக ஜே.ஆர். முழுப்பிரச்சினையையும் வைத்து இமுத்தடித்துக் கொண்டிருந்தார். பலன் ஏதும் ஏற்படவில்லை. அதன் பின்பு தான் 1987 ஜூலை இந்தியா இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் கீழ் மாகாண சபைத்திட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. ஆனால், அத்திட்டத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த குறைந்த பட்ச அதிகாரங்கள் கூட மாகாண சபைகளுக்கு வழங்கப்படாமையால் அதுவும் ஒரு வெள்ளையானையாகியது.

யதார்த்தம்

ஆரம்பத்தில் இன்றைய ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க கூட மாகாண சபைத்திட்டத்தினை எதிர்த்திருந்தார். ஆனால் 1993இல் இரண்டாவது தடவையாக நடத்தப்பட்ட மா.ச.தேர்தல்களில் ஸ்ரீல.ச.கட்சியின் சார்பில் போட்டியிட்டு முதலமைச்சராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டார்! அச்சந்தரப்பத்தில் தனக்கு அதிகார மேதும் அற்ற நிலையில் ஒரு உயர்தர விகிதர் போலவே தனது நிலை உள்ளதாக அவர் கவலைப்பட்டார். மா.ச.திட்டத்தின் கீழ் குறிப்பிட்டிருந்த இரு தரப்பு அதிகாரப்படியல் (CONCURRENT LIST) காரணமாக அத்திட்டம் அதிகாரப் பரவலாக்கல் முறையினையே அர்த்தமற்றதாக்கி விட்டது.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களை தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய தாயகம் என்பதை யார் ஆதரித்தாலென்ன, எதிர்த்தாலென்ன அப்பிராந்தியத்தில் தமிழர்களும் தமிழ் பேசும் மூஸ்லிம்களுமே பெரும்பான்மையினராக வாழ்ந்து வருகின்றார் என்பதுதான் யதார்த்தமாகும்.

நாட்டின் ஏனைய பிராந்தியங்களில் தமிழ், மூஸ்லிம் மக்கள் சிறுபான்மையினராக இருப்பது போலவே வடக்கு-கிழக்கு பிராந்தியத்தில் சிங்கள மக்கள் சிறுபான்மையினராக இருந்து வருகின்றனர். எனவே தற்போது தற்காலிகமாக இணைக்கப் பட்டிருக்கும் வடக்கையும் -கிழக்கையும் நிரந்தரமாக இணைத்தல் ஒரு இனத்துவ ரீதியான எல்லை நிர்ணயமாக அமைவதைத் தவிர்க்கும். இது ஒரு ஆரோக்கியமான பல்லினத் தன்மையானதாகவும், வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணும் பிராந்தியக் கூறாகவும் அமையும்.

விதண்டாவாதம்

இலங்கைத் தமிழர்கள் சனத்தொகையில் 13% ஆக இருக்கும்போது, வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்கள் 30% நிலப்பரப்பும் 60% கரையோரமும் கொண்டிருக்கிறதே என்பது உளுத்துப்போன விதண்டாவாதமாகும். உண்மைக்குப் புறம்பானதாகும். வடக்கு கிழக்கில்மூஸ்லிம்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். மேலும், ஏறத்தாழ 60 ஆண்டுகளுக்கு முன் பாரிய கல்லோயா குடியேற்றம் ஆரம்பித்த காலம் முதல் வடக்கு கிழக்கில் திட்டமிட்ட பலாத்காரமான முறையில் குடியேற்றப்பட்ட சிங்கள மக்கள் அங்கு வாழ்கிறார்கள்.

நிகழ்வுகள் ஏற்படுத்திய நியதிகள்

கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டதனால் ஏற்கனவே விரக்தி நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்த தமிழ் இளைஞர்கள் தாம் இனி தனிநாடொன்றினை அமைப்பதைவிட வேறு வழியேயில்லையென்ற எண்ணம் கொண்டு, ஆயுதப் போராட்டத்தில் இறங்கினர். ஐ.தே.க.வினதும் ஸ்ரீ.ஸ.கட்சியினதும் கொடுங்கோலாட்சி காரணமாகவே காலப்போக்கில் தமிழீழ விடுதலைப்புவிகள் இயக்கமே தோற்றம் பெற்றது.

ஒற்றை மட்டும் திரு.கொஷ் மிக திறம்பட கூறியுள்ளார். அதாவது,நாடு பிரியாமலிருப்பதா அல்லது மக்கள் நிரந்தரமாகப் பிளவுபட்டு, இறுதியில் இனாதியில் நாடு துண்டாடப்படுவதா என்ற பிரச்சினைனமுவதை சிங்கள பேரினவாதிகள் முன்யோசனையுடன் நடந்து கொண்டாலே தவிர்த்துக் கொள்ள முடியும் என்பதாகும். அதாவது, இந்த நாட்டில் ஒரு சமநீதி நிலை வேறுநன்றச் செய்யவேண்டும். உண்மையில், இதுவே முழுப்பிரச்சினையின் சாராம்சமுமாகும்.

1956ல் அன்றைய பிரதமர் எஸ்.டபிள்யூ, ஆர்.ஷ.பண்டாரநாயக்க தமிழ் மொழியை முற்றாகப் புரக்கணித்து தனிச்சிங்களைச் சட்டத்தை பாரானுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்த போது இத்தகைய “ஒரு மொழித்திட்டத்தினால்,ஒரு சிறிய நாடு, கிழிப்பட்ட இரத்தம் தோய்ந்த இரண்டு நாடுகள் உருவாக இடமுண்டு” என்று காலஞ்சென்ற எங்கா சம சமாஜ கட்சி தலைவர் கலாந்தி கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா எச்சரித்து வைத்தார் ஞாபகப்படுத்துவது பொருத்தமானதாகும்.

ஒவ்வொருவரும் அடுத்தவரின் மொழியிலும் ஆங்கிலம் போன்றதொரு தொடர்பு மொழியிலும் பரிச்சயமாயிருப்பது நல்லதுதான். ஆனால் அதனைவிட அடிப்படையானதும் ஆழ அகலமானதும், யாதெனில், அரசாங்கம் கடைப்பிடிக்கும் அரசியல் பொருளாதாரக் கொள்கைகளும், வளங்கள் பகிர்வுக்கான வழிமுறையுமாகும். 1971இன் பின்பு 1988-89 ல் சிங்கள இளைஞர் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டதற்கு காரணம் என்ன? இரு சந்தர்ப்பங்களிலும் அவர்களில் ஏறத்தாழ 75,000 பேர் கொன்று குவிக்கப்படவில்லையா?

* * *

“அப்பாவி மக்களை கொன்றழிக்கும் இந்த யுத்தம் சமாதானத்தை எப்படி கொண்டாவர முடியும்?”

ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்கவுக்கு நவசமசமாஜ கட்சியின் அரசியல் குழு உறுப்பினர் வ. திருநாவுக்கரசுவின் பகிரங்க கடிதம்.

மேன்மை தங்கிய ஜனாதிபதி அவர்களே, நீங்கள் இந்திய பத்திரிகையாளரும் “இந்தியன் பிஸன்ஸ்வீக்” எனும் சஞ்சிகையின் பிரதான ஆசிரியருமாகிய சித்தார்த்தபற்றியாவிற்கு அளித்த தொலைக்காட்சிப் பேட்டியானது உள்ளூர் பத்திரிகைகளில் பிரசரிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்பேட்டியில் குறிப்பாக தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக நீங்கள் முன்வைத்திருந்த கருத்துக்கள் சம்பந்தமாகவே இக்கடிதத்தினை எழுதுகின்றோம்.

“முழு தமிழ் மக்களுக்கும் சிறுபான்மையினருக்கும் இந்த பரவலாக்கல் பொதியினை (அதை அவ்வாறு அழைக்க முடியுமானால்) நாம் வழங்குகின்றோம்” என கூறியுள்ளீர்கள். நிச்சியமாக அது அப்படி அல்ல என்பதை உங்களுக்கு நாங்கள் 29-11-95 இல் எழுதிய கடிதத்தில் அடித்துக் கூறியிருந்தோம். “இந்தப் பொதியானது நாடு பூராவும் உருவாக்கப்படவுள்ள வெவ்வேறு பிராந்தியங்களுக்கு ஒரே மாதிரியான முறையில் அதிகார பரவலாக்கம் செய்ய விழைகிறதே தவிர, நடைபெற்றுத்கொண்டிருக்கும் யுத்தத்திற்கு மூலகாரணமாகவுள்ள பிரச்சினையின் மையப் பிரதேசமாகிய வடக்கு-கிழக்கிற்கு மட்டும் பொருந்துவதானது அல்ல, அதுவும் 9-7-95 இல் “முன்னேறிப்பாய்தல்” என்ற மிகப்பாரிய இராணுவத்தாக்குதலை மேற்கொண்டு முன்னெப்போதும் இல்லாதளவு விமானங்குண்டு வீச்சும் ஷெல் தாக்குதலும் நடத்தி தமிழ் மக்களை நிலைகுலையச் செய்த பின்னரே மேற்படி பொதி முன் வைக்கப்பட்டது என அக்கடிதத்தில் தெரிவித்திருந்தோம்.

நீங்கள் பின்வருமாறு மேலும் கூறியுள்ளீர்கள். “மற்றைய ஒரேயோரு தீர்வானது விடுதலைப்புலிகள் எம்மீது திணிக்கும் தீர்வாகும். அதாவது, விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக ஒரு முழு அளவிலான யுத்தம் நடத்துவதாகும். அது நிச்சியமாக தென்னிலங்கையில் உள்ள எல்லா தமிழர்களையும் பாதிக்கச் செய்வது மட்டுமல்லாமல், முன்னைய அரசாங்கத்தின் கீழ் இடம்பெற்ற கொடுமைகள் எல்லாம் நிலவையும் செய்யும் அதிகாரப்பரவலாக்கம் மற்றும் சமாதானத்திட்டம் ஒன்றினை முன்வைக்காமல் முழு அளவிலான யுத்தத்தினைத் தொடுத்தால் சிங்கள மக்கள் தாம் தாக்கப்படுவதனாலும், கிராமங்கள் தோறும் குடியானவர்கள் விடுதலைப்புலிகளினால் கொல்லப்படுவதாலும் அன்மையில்

இடம் பெற்றது போல் குண்டு வெடிப்புகள் இடம் பெறுவதாலும், சிங்கள மக்கள் விரைவில் நிச்சயமாக மிகுந்த விரக்தி நிலைக்கு இட்டுச் செல்லப்படுவார்கள்.

அதன் காரணமாக சிங்கள மக்கள் பலவிதமான தாக்குதல்ளை நடத்துவதற்கு தூண்டப்படுவார்களாயினும் அத்தகைய செயல்களில் இறங்க வேண்டாமென்று பொ.ஜீ.மு அரசாங்கம் அவர்களுக்கு அறுவறுத்தி வந்துள்ளது” இப்படி நீங்கள் கூறியுள்ளீர்கள்.

மோசமான சொல்லும் செயலும்

எவ்வாறாயினும், அரசாங்க பேச்சாளர் களினதும் மற்றும் அரச அதிகாரிகளினதும் சொல்லும் செயலும், ஐதே.க ஆட்சியின் கீழ் இருந்ததைவிட மிக மிக கூடுதலானாவு தமிழ் மக்களை அவமானத்துக்கும், ஆபத்துக்களுக்கும் அந்நியப்படுத்தலுக்கும் ஆளாக்கியுள்ளதே உண்மையாகும். மேற்கூறப்பட்ட உங்களது கூற்றுக்களே சிங்கள மக்களின் உணர்வுகளைத் தூண்டுமளவுக்கு அமைந்திருக்கின்றன.

அடுத்து, நீங்கள் பின்வருமாறு வாதிடுகிறீர்கள் “தமிழ் மக்கள் தமது ஆதிமூலங்களுக்கு வெளியே வந்து, தமது மௌனத்தைக் கலைத்து ஒரு நிச்சயமான நிலைப்பாட்டினை எடுக்க வேண்டும். அதனை விடுத்து அவர்கள் உண்மையில் மௌனமாகவும், சிலர் அவ்வளவு சினேகமற்ற முறையிலும் விடுதலைப்புவிகளின் நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவு வழங்கி வந்துள்ளனர். மேலும், கொழும்பில் மற்றும் தென்னிலங்கையில் உள்ள ஓவ்வொரு தமிழரும் தமது மௌனத்தின் மூலம் விடுதலைப்புவிகளின் பயங்கரவாதத்தினை ஆதரித்து வந்துள்ளனர்.”

“உங்களுக்கு அமோக ஆதரவு தந்தவர்கள்”

ஜனாதிபதி தேர்தலில் உங்களை வெளிப்படையாகவும் மிக அமோகமாவும் ஆதரித்த முழு தமிழ் இனத்தையும் நீங்கள் இவ்வளவு மோசமான முறையில் சித்திரிப்பது வரலாற்றின் கொடிய கோலம் என்றே சொல்லவேண்டியுள்ளது. 1977ல் ஐதே.கட்சியும் தமிழ் மக்களின் மனக்குறைகளை தீர்த்து வைக்கப் போவதாக வாக்குறுதிகள் பலவற்றை அள்ளி வழங்கியது. தமிழ் மக்கள் அன்று அக்கட்சியை அமோகமாக ஆதரித்தனர். பின்பு ஐதே.க. ஆட்சியில் தமிழ் மக்களுக்கு என்ன நடந்ததென்பது வரலாறாகிவிட்டது.

தற்போதைய நிலையில் பொ.ஜீ.மு. அரசாங்கத்தின் கீழ் தமது தலைவிதி முன்னரை விட மோசமாகியுள்ளதென்று அவர்கள் உணர்கிறார்கள். எல்லா அரசாங்கங்களும் மேற்கொண்டு வந்த ஏமாற்றுவித்தைகளும், கபட நாடகங்களும், சிங்கள பெளத்த மேலாதிக்கக் கொள்கையுமே இந்த நிலைக்கு முதற்காரணமாகும்.

மேலும் அவ்வாவ் அரசாங்கங்கள் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை அனுசரித்து அவர்களை சமத்துவமாகவும் கண்ணியமாகவும் நடத்தும் என்று தமிழ் கட்சிகள் தாராளமாக தப்புக்கணக்கு போட்டமையே அடுத்த காரணமாகும்.

மெளனமாக இருந்தால்.....

1988/89 காலப்பகுதியில் ஜே.வி.பி. யினரின் புயங்கரவாத நடவடிக்கைகள் இடம் பெற்றபோது ஏறத்தாழ தென்னிலங்கையிலுள்ள எல்லோரும் பீதியற்று மெளனிகளாகியிருந்தனர். 1989ல் நடைபெற்ற ஐனாதிபதி தேர்தலில் முன்னொருபோதுமில்லாதளவுக்கு வாக்களிப்பு குறைந்திருந்தது. ஐனாதிபதி பிரேமதாச மொத்த வாக்குத் தொகையில் 25 லீத்ததுக்கு குறைவான வாக்குகளாலேயே தெரிவு செய்யப்பட்டார். அன்று தென்னிலங்கையில் மெளனமாயிருந்தவர்கள் எல்லோரையும் ஜே.வி.பி ஆதாரவாளர்கள் என்று கூறிவிடலாமா?

அன்றைய குழ்நிலைக்கு முற்றிலும் மாறான நிலைமை 1994 இல் நிலவியதால்த்தான், யுத்தத்தினை ஒரு முடிவுக்கு கொண்டு வந்து சமாதானத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக 62.9' மகத்தான பெரும்பான்மையினால் நீங்கள் ஐனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். வடக்கு-கிழக்குக்கு அதிகளவு அல்லது பரந்தளவு அதிகாரப்பரவலாக்கம் செய்து யுத்தத்தை நிறுத்தி தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணப்படும் என நீங்கள் வாக்குறுதி அளித்திருந்தீர்கள். ஆனால் இன்றைய நிலைமையைப் பார்க்கும் போது உங்களின் தேர்தல் வாக்குறுதி நிறைவேற்றப்படும் என்று என்னுவதற்கு முடியாமல் உள்ளது என்பதை நிலைமை தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. இந்த யுத்தத்தினால் தமிழ் மக்கள் பாரிய புலம் பெயர்வு, துன்பதுயரம், வெறுப்பு மற்றும் அந்நியப்படுத்தல் ஆகியவற்றுக்கு ஆளாக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இறுதியாக, நான் 29.11.95 இல் உங்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்ததையே அழுத்திக் கூறிவைக்க விரும்புகிறேன். அதாவது, சமாதானத்துக்காகவெனக் கூறிக் கொண்டு நடத்தப்பட்டுவரும் இந்த அழிவு யுத்தம் தொடரும் வரை சமாதானம் வரப்போவதில்லை. மேலும், நியாயமானதும் தமிழ் சிறுபான்மையினரால் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதுமான அரசியல் தீர்வினை உருவாக்கி அதனை முறையாக அமுல்படுத்தும் வரை சமாதானம் வரப்போவதில்லை.

* * *

**“அப்பாவி தமிழ்மக்களின் உயிர், உடைமைகளை
சிதைத்து அழிக்கும் இந்த யுத்தம் தமிழ் மக்களுக்கு
எதிரானது அல்ல என்று கூறமுடியுமா?”**

சந்திரிகா அரசாங்கம் சிறுபான்மையின் மக்களை போடுத்திகள் என்று நினைக்கின்றதா? விடுதலைப்புலிகளை பேச்சவார்த்தை மேசைக்கு கொண்டு வருவதே தற்போதைய இராணுவ நடவடிக்கையின் நோக்கம் என்று, ஐனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க, அன்மையில் (27-03-96) “இந்து” பத்திரிகைக்கு அளித்த பேட்டியோன்றில் கூறியிருந்தார் அதாவது, இந்த யுத்தமானது, தமிழ் மக்களுக்கெதிரானதல்ல, புலிகளுக்கு மட்டும் எதிராக நடத்தப்படும், சமாதானத்துக்கான யுத்தம் என்ற வழக்கமான பல்லவிதான், மேற்படி கூற்றின் அர்த்தமாகும்.

உலகத்தை ஏமாற்றுவதற்கே இவ்வாறு அரசாங்கத்தால் கூறப்பட்டு வருகிறது ஏனென்றால் இந்த யுத்தமானது, தள நிலையைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக நடத்தப்படுகிறது என்பதே தெட்டத் தெளிவான உண்மையாகும். இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக மக்களின் உயிர், உடைமைகள் அழிக்கப்பட்டு அவர்கள் உளவியல் ரீதியாக சிதைக்கப்பட்டு வருவது ஒருபூம், மறுபூரத்தில் யாழ்ப்பாணம் என்பதை “யாப்பாபட்டுன்” என்று சிங்களமயப்படுத்தி சிங்களப் படைகளால் கைப்பற்றப்பட்ட பின் அதனை உறுதிப்படுத்தி, பிரதி பாதுகாப்பு அமைச்சர், ரத்வத்த ஐனாதிபதி சந்திரிகாவிடம், வைவாரித்யாக பேசையோன்றினைக் கையளித்து கொண்டாட்டம் நடத்தியதைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

அர்த்தம் என்ன?

யுத்தத்தை நடத்துவதன் நோக்கம் கூடியளவு நிறைவேறியுள்ளது என ஐனாதிபதி கூறியதன் அர்த்தம் என்ன? தமிழர்களெல்லாம் மௌனமாக இருப்பதாகவும், சிலர் அவ்வளவு மௌனமெற்ற விதத்திலும் புலிகளை ஆதரிக்கின்றனர் என்றும் முன்பு ஒரு முறை கூறியிருந்த ஐனாதிபதி, தமிழர்களுக்கு சரியான பாடம் குட்டப்பட்டுள்ளது என்று கருதுகின்றாரா? அல்லது கடந்த 13 வருடால் யுத்த வரலாற்றில் “முன்னேறிப்பாய்ச்சல்”, “இடிமுழுக்கம்”, “குரியகதீர்” போன்ற படுமோசமான நடவடிக்கைகள் மூலம் தமிழ் மக்கள் மீது முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவில் வேதனைகளையும் புலம் பெயர்வுகளையும் கட்டவிழ்த்துவிட்டதன் பயனாக விடுதலைப்புலிகள் தமிழ் மக்களிடமிருந்து அந்தியப்படுத்தப்பட்டுள்ளார்கள் என்று அவர் கருதுகின்றாரா?

அரசியல் தீர்வொன்றினை கொண்டுவருவதற்கென பறைசாற்றி எவ்வளவோ இழுத்ததிப்புக்குப் பின்னர்தான் அரசாங்கம் தனது ஆலோசனைகளை

முன்வைத்தது. ஆனால் குளத்தைக் கலக்கி மண்டியாக்குவது போல, “முன்னேறிப்பாய்ச்சல்” இராணுவத் தாக்குதலை தொடுத்து, தென்னிலங்கையில் யுத்த மனோநிலைக்கு தூபமிட்டு, இத்தகைய சிக்கலான பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கான குழந்தையை முற்றாகத் துடைத்த பின்னரே அரசாங்கம் தனது ஆலோசனைகளை முன்வைத்தது

தமிழ் தலைவர்கள், இப்பிரச்சினைக்குத் தேவையானது அரசியல் தீர்வே ஒழிய பிரபாகரனின் அரசியல் அல்ல என்பதை தமது மக்களுக்கு விளக்க வேண்டும் என்றும் ஐனாதிபதி கூறியுள்ளார். அதே முச்சிலேயே “கொலைகார அரசியல்” பக்தனை மேசைக்குக் கொண்டு வருவதற்காகவே இந்த யுத்தம் நடத்தப்படுகிறது என்றும் கூறியுள்ளார்.

அரசியல் நிரணய சபை எங்கே?

அரசாங்கம் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு “அதிகளவு பாடுபட்டுள்ள அதேவேளை தமிழ் தலைவர்கள் என்றழைக்கப்படுவர்களிடம் எந்தவித தீவுத்திட்டமும் இல்லாதிருப்பது பரிதாபமானதாகும்” என்று ஐனாதிபதி மேலும் கூறியுள்ளார். இது நிச்சயமாக ஒரு ‘சுத்துமாத்து’ தந்திரோபாயமாகும். ஒரு புதிய அரசியலமைப்பினை உருவாக்குவதற்கு அரசியல் நிரணய சபையொன்று நிறுவப்படும் என்று பொதுஜன முன்னணி தனது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் உறுதியளித்ததல்லவா? ஆரம்பத்தில் தமிழ் கட்சிகள் ஏறத்தாழ நிபந்தனையற்ற முறையில் அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவு வழங்கி வந்தபோது ஏன் அரசியல் நிரணய சபை அமைக்கப்படவில்லை? இவ்விடயம் மிக “தீர்மையாக” திசை திருப்பப்பட்டது யாரும் அறிந்ததே.

அடுத்ததாக, தமிழ் மக்கள் சார்பில் முன்வைக்கப்பட்ட அபிலாணஷகள், அக்கறைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டு, சிங்கள தீவிரவாத அபிப்பிராயங்களுக்கு அமைய அரசாங்கத்தின் பொதியில் அடிப்படை மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன. எனவே பொதியை உலக்கை தேய்ந்து உளிப்பிடியாகிக் கொண்டிருப்பது போன்ற நிலைக்கு உள்ளாக்கிக் கொண்டுதான் “அதிகளவு” செய்து விட்டோம் என்று கிளிப்பிள்ளைப் பாணியில் உலகுக்கு கூறப்படுகிறது. எனவே பிரச்சினை, ஆங்கிலத்தில் கூறுவது போல், மீண்டும் முதலாவது சதுரத்துக்குத் திரும்பியுள்ளது கண்கூடு.

அடிப்படைக் காரணங்கள்

புத்த மதத் துக்கு அதிவிசேட ஸ்தானம் வழங்கப்படுவதானது சிறுபான்மையினரை, நிச்சயமாக இரண்டாந்தரப் பிரசைகளாக்கும் நடவடிக்கையாகும். தற்போதைய அரசியலமைப்பிலும் அது இடம் பெற்றிருப்பதால் அதில் அவ்வளவு தவறேதும் இல்லை என்று ஐனாதிபதி கூறியுள்ளார். நீதி மற்றும் அரசியலமைப்பு விவகார அமைச்சர் பேராசிரியர் ஜி.எல்.பீரிஸாம் இதே கருத்தினைக் கூறியுள்ள அதேவேளை “தேசிய” கொடி பற்றியும் அதே கருத்தையே தெரிவித்தன்னார். அக்கொடியில் நிறைந்திருக்கும் வாளேந்திய சிங்கம் சிங்கள பேரினவாத சண்டாளத்தனத்தின் சின்னம் என்பது பகுத்தறிவு படைத்த எவரும் அறிந்ததே. நீண்டகாலமாக இவை நிலை

பெற்றிருந்தமையால் இப்போது இவை தொடர்பாக ஆட்சேபனை தெரிவிப்பது அர்த்தமற்றது என்று அவர் கூறியுள்ளார்.

பல வருடங்களாக பல்லின மக்கள் மத்தியில் படிப்படியாக வளர்ந்து விஸ்வரூபமெடுத்துள்ள வெட்கப்பட வேண்டிய விரிசலுக்கு இவையும் அடிப்படைக் காரணங்கள் என்பதை ஏற்று பிரயோசனமான முறையில் மிகவும் தூரிதகதியாகவும் அனுகித் தீர்க்க வேண்டும் என்பதை புரிந்து செயற்படாவிட்டால் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு தீவுகாணும் முயற்சி முற்றிலும் விழுவுக்கு இறைத்த நீராகிவிடும்.

ஐ.தே.க. ஆட்சிக் காலத்தைப் போலன்றி வடக்கில் கடும் சண்டை நடந்த போதும் தென்னிலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் தாங்குதல்கள், பாதிப்புக்கள் இன்றி நிம்மதியாக வாழ்கிறார்கள் என்று ஜனாதிபதி கூறியுள்ளார். இது உண்மைக்கு முற்றிலும் புறம்பானதாகும். 1983ல் யாழ்ப்பாணத்தில் 13சிங்கள இராணுவத்தினர் விடுதலைப்புலிகளால் கொல்லப்பட்டதையுடுத்து தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக வரலாறு காணாத மோசமான இனக்கலவரம் கட்டவிழுத்து விடப்பட்டது தெரிந்ததே. எவ்வாறாயினும், இந்த அர்த்தமற்ற யுத்தத்தினைத் தொடர்வதன் மூலமே தாழும் ஏமாற்றப்படுவதை புரிந்துள்ள சிங்கள மக்கள் பிரபல்யம் பெற்றிருந்த இராணுவ அதிகாரி டென்சில் கொப்பே கடுவ உட்பட நூற்றுக்கணக்கான இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்ட போதும் தமிழ் மக்கள் மீது எந்தவித வன்முறைகளிலும் சடுபடவில்லை. 1993இல் அன்றைய ஜனாதிபதி பிரேமதாசா கொலை செய்யப்பட்டபோது என்றாலும் சரி, 1994இல் ஜனாதிபதி அபேட்சகர் காமினி திசாநாயக் காவும் ஐ.தே.க.வைச் சேர்ந்த 57 முக்கியஸ்தர்களும் கொல்லப்பட்ட போது என்றாலும் சரி அதே நிலைமைதான்.

ஆனால், இன்று வடக்கு-கிழக்கு தமிழ் மக்கள் “சமாதானத்துக்கான யுத்தம்” காரணமாக உடல் உள் ரீதியாக சிலுவையில் அறையும் நிலைக்கு ஆளாக்கப்படும் அதே வேளை, தென்னிலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் என்றும் ஏக்கப் பெருமுச்சுடன்தான் வாழ வேண்டியுள்ளது. பொதுஜன ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் கீழ் அரசியல் மேன்மேலும் இராணுவமயப்படுத்தப்பட்டும், இனவாதம் மேலோங்கியும், அதனால் நம்ப முடியாதளவு விரிசல் ஏற்படுத்தப்பட்டதே இந்த துன்பிலைக்குக் காரணமாகும்.

ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலமாக பிரதானமாக தேயிலை, இறப்பர் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டு வந்துள்ள தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாழர்களின் கதியும் இதே தான். கேவலமான நிலமைகளின் கீழ் வாழும் அந்த மக்கள் இந்த நாடு பாரிய வெளிநாட்டு வருமானத்தை பெற்றுக் கொள்வதன் பொருட்டு சிந்திய வியர்வையும், இரத்தமும் கொஞ் சநஞ் சமல்ல. என்பதை நாம் சொல்லத்தேவையில்லை.

பரவலான இனக்கலவரம் இடம் பெறவில்லை என்பதால் நிலைமை நன்று என்று எண்ணுவதற்கில்லை. தமிழர்கள் கண்டபடி ஆயிரக்கணக்கில் கைதுசெய்யப்படுவதும் ஒரு தொடர்க்கை. இந்த ஒரு நடவடிக்கை மட்டுமே அவர்களின் கெளரவுத்துக்கு பாரிய இழுக்கினை ஏற்படுத்துகிறது என்பதை அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள்

கேவலமான நிலைமைகளின் கீழ் காலவரையறையின்றி தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டும் உள்ளார்கள்.

திக்கற்ற நிலையில் புலம் பெயர்ந்தவர்கள்

குறிப்பாக புலம் பெயர்ந்த மக்களோ நாளை என்ன நடக்கும் என்று தெரியாத திக்கற்ற நிலையில் வாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் சொந்த இடங்களுக்கு மீள் வேண்டும் என்று தான் விரும்புவதாக ஐனாதிபதி கூறியிருந்தார். அப்படியானால் அவ்விடங்களிலிருந்து அரசு படையினர் வாபஸ் பெறப்பட வேண்டும். அல்லாவிட்டால் அவர்களின் பாதுகாப்பினை எவருமே உறுதிப்படுத்த முடியாது.

“அதிகாரப்பறவலாக்கலை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு நாங்கள் சிங்கள மக்களைத் தயார்படுத்த வேண்டும். அதேபோல் “தமது மக்களை” தயார்படுத்துவது ஐனாயக வழிவந்த தமிழ் தலைவர்களின் பொறுப்பாகும்” என்றும் ஐனாதிபதி கூறியுள்ளார். தமிழ் மக்கள் உண்மையான அதிகாரப் பகிர்வுக்காகவே போராடி வந்துள்ளார். அனால், தமிழ் மக்கள் தமக்கு உரித்தானது எதுவோ அதற்கு குறைந்த எதையாவது ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு தயார்ப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று யாரும் எதிர்பார்த்தால் அது நிச்சயமாக நிராகரிக்கப்படும். அதனை வரலாறு நன்றாக உணர்த்தியள்ளது.

அடுத்ததாக, கடந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் அரசு ஊழியர் ஒருவராவது கடமையாற்றாத போதும் விடுதலைப்புலிகளின் நெருக்குதலின் பெயரில் இல்லாதவர்களின் பெயர்களை உள்ளடக்கி சம்பளப்பட்டியல் அரசாங்க அதிபரால் கையொப்பமிடப்பட்டு மாதாமாதம் யாழ்ப்பாணத்துக்கு சம்பளமாக 35 கோடி அனுப்பப்பட்டதாக ஐனாதிபதி குறிப்பிட்டிருந்தார். நாட்டுத்தலைவியாக விளங்குபவர் ஒரு இன மக்களை எவ்வாறு அவமானப்படுத்துகிறார் என்பதற்கு இதைவிடச் சிறந்த உதாரணம் கிடையாது.

உண்மையென்னவென்றால், யாழ்.மாவட்டத்தின் வழுமையான மாதாந்த சம்பள மற்றும் ஓய்வுதியப் பணத்தொகை ஏற்ததாழ ரூ.35 கோடியாகும். யுத்தம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தபோதும், ஒரு முறை யாழ்.செயலகம் விமானத்தாக்குதலுக்கு இலக்காகி, அன்றைய அரசாங்க அதிபர் மாணிக்கவாசகர் காயமடைந்த போதும், அரசு திணைக்களங்கள் மற்றும் நிறுவனங்கள் தொடர்ச்சியாக செயற்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தன. எனவே, ‘அங்கே ஒருவராவது வேலை செய்யவில்லை. முன்னெய அரசாங்கம் மாதாந்தம் ரூ.35கோடி பணத்தை விடுதலைப்புலிகளுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தது’ என்று வேறுயாருமல்ல, நாட்டுத் தலைவி எவ்வாறு கூறமுடியும்?

இறுதியாக நாம் கூறிவைக்க வேண்டியது யாதெனில், “சமாதானத்துக்கான யுத்தம்” எனும் பூச்சாண்டியை விடுத்து, யுத்தத்தை நிறுத்தி, நியாயமானதும் தமிழ் மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதுமான அரசியல் தீர்வினைக் கொண்டு வருவதற்கு உகந்த சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவதே அரசாங்கத்தின் பணி என்பதாகும். மாறாக, தமிழ் மக்களின் அபிலாபைக்களை, அக்கறைகளை ஒதுக்கிவிட்டு, சிங்கள பெளத்த மேலாதிக்கத்துக்குத் தீவி போட்டால் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான வழி பிறக்கப் போவதில்லை.

* * *

யுத்தம் തൊട്ടനുമ் നിലൈയിൽ ചമാതാനം ചാത്തിയപ്പടാകു.

വിടുതലപ്പുലിക്കണിൻ പിഴയിൽ ഇരുന്തു തമിച്ച മക്കളെ വിടുവിപ്പത്താക്കാക്കേം ഇന്ത യുത്തമ് നടൈബേരുകിന്റെ എൻ അരശാംകമും കൂർഖിന്റെ തു. ഇന്തപ്പോക്കാനുതു, നാട്ടില് ചമാതാനത്തെ ഏറ്റപ്പെട്ടുവെത്തരകോ, തമിച്ച മക്കഗുക്കു വിടുതലയെ പെറ്ററുത്തരുവെത്തരകോ, ഒരു നാഞ്ഞുമ് ഉതവെ പോവതില്ലെല. വടപ്പുകു മക്കൾ ഇന്റു ഉണ്ണവുത്തട്ടുപ്പാട്ടിനാലുമ്, മരണ പയത്താലുമ്, മരുത്തുവ വച്ചികാർന്നുമ് തുയരപ്പട്ടുകു കൊണ്ടിരുക്കുമ് വേണായില്, കൊമുമ്പില് ഉംണ അരച അതികാരികൾ അത്തക്കെയ നിലൈ വടപ്പുകുത്തിപ്പില് ഇല്ലെല എന്റു കൂർഖിന്റൊരകൾ. മക്കളെ തൊട്ടനുമ് കുழപ്പത്തില് ആസ്തുമ നോക്കുടനേയേ ഇന്ത അരച അതികാരികൾ തമതു അരിക്കൈക്കളെ വിടുകിന്റെന്ന്

താങ് കുന്നെയ ചെയ്തിയില് ജീനവരി മുതല് ചെപ്പടമ്പാർ വരൈ യാസ്തപ്പാണാത്തുക്കു അനുപ്പപ്പട്ട ഉണ്ണവുപ്പൊരുക്കൾ പെറ്റിയ വിപരത്തെ കുറിപ്പിട്ടിരുന്തേരകൾ, അതില് 49,435 മെര്റ്റിക്കെതാൻ ഉണ്ണവു വകെ അനുപ്പപ്പട്ടുംണാതാക കുറിപ്പിടപ്പട്ടുംണുതു. അതാവതു, കൺിഷ്മാണണാവു ഉണ്ണവുത്തട്ടുപ്പാടു തൊട്ടനു ഇരുന്തു വന്തുംണാതെ ഇപ്പുംണി വിപരമ്പ എടുത്തുകു കാട്ടുകിന്റെ.

അങ്കു വിവശായ ഉംണുകുന്നുകു തന്തെവിതികകപ്പട്ടിരുപ്പതാലു, വിവശായ ഉറ്റപ്പത്തി പെരിതുമ പാതിക്കപ്പട്ടുംണുതു. മേലുമ് മരുന്തു, ചവർക്കാരമും, മണ്ണണെന്നെന്നെയ പോൻര പെരുട്ടുന്നുകുമും തൊട്ടനുമ തട്ടുപ്പാടു ഏറ്റപ്പട്ടു വന്തുംണുതു. ചെപ്പടമ്പാർ മാതമു മുമുവുതുമു ഒരുതുണി മണ്ണണെന്നെന്നെയ കൂടാം അനുപ്പപ്പടവില്ലെല.

യാമു മാവട്ടത്തുകു ഒരു മാതത്തിന്കു 6,900 പരലു മണ്ണണെന്നെന്നെ തേവെപ്പട്ടുകിരുതു. എന്വേ ജീനവരി തൊടക്കമും ചെപ്പരമ്പാർ വരൈ 62,000 പരലു മണ്ണണെന്നെന്നെ വലുങ്കപ്പട്ടു ഇരുക്ക വേണ്ടുമും. കുറിപ്പാക 1990 ജീനു മുതലു അങ്കു മിൻശാര വിനിധോകമും കൂടാം ഇല്ലാത നിലൈയിലു അപ്പകു മക്കൾ തന്ങകൾ അരശാംകമും ഉറുതിയാന മുരൈയിലു ഒരു അരചിയലു തീരവെ മുന്വെവുതു അതെ നിരൈവേറ്റുമും എന്പതെ എപ്പാടി നമ്പുവാരകൾ.

അരചിയലു തിട്ടമു ഒരു കേടയും

യുത്തത്തിനു തീവിരമാന പോക്കൈ കൈയാണെവതുരുകു ഇന്ത അരചിയലു തിട്ടമു ഒരു കേടയുമാക പാവിക്കപ്പടുകിന്റെ എൻ പലരാലുമും പേചപ്പടുകിന്റെ. എൻ എന്റൊലു നാമു ഇപ്പോതു, ഇന്ത തീവുത്തിട്ടത്തെ മുന്വെവുത്തതൻ കാരണത്താലു എത്തനെയോ നാടുകണിടമു ഇരുന്തു എമതു അരശാംകത്തിന്കു ഇരാന്നുവു ഉതവി

கிடைப்பது நிச்சியமாகிறது என்று நீதி மற்றும் அரசியலமைப்பு விவகார அமைச்சர் கூறியிருந்தார்.

அந்த நாடுகளின் பெயர்களை குறிப்பிட வெளிவிவகார அமைச்சர் லக்ஷ்மன் கதிர்காமர் மறுத்துவிட்டார்.

நீங்கள் சரியாக குறிப்பிட்டது போல் யாழ்ப்பாணத்தை கைப்பற்றுவது, பிரச்சினையின் முடிவல்ல; ஆனால் இந்த வெற்றியை தமிழ் மக்களை துன்புறுத்தாமல் கொண்டாடும்படி தாங்கள் அறிவித்திருந்தீர்கள். இன்று தென்பகுதியில்கூட வகை, தொகை தெரியாமல் தமிழ் மக்கள் கைது செய்யப்படுகின்றார்கள்.

அது மட்டுமல்லாமல் இப்போது அமைக்கப்பட்டுள்ள பாதுகாப்புக்குமுக்கள் தமிழ் மக்களின் தலைமேல் தொங்கும் வாள்கள் போல் விளங்குகின்றனர். அதே நேரத்தில் வடக்கில் 450,000 க்கு மேல் மக்கள் இடம்பெயர்ந்து, விபரிக்க முடியாத விரக்தி நிலையிலும், தமது முழுவாழ்நாளிலும் கண்டிராத, வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். எனவே அத்தகையதொரு சூழ்நிலையின் மத்தியிலேயே நீங்கள் குறிப்பிட்ட கொண்டாட்டங்கள் இடம்பெறப்போகிறது

யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றியது தமக்கு ஒரு தற்காலிக இராணுவ பின்னடைவு என பிரபாகரன் கூறியுள்ளார். எது எப்படி இருப்பினும், யாழ்ப்பாணம் கைப்பற்றப்பட்டபோதும், யுத்தம் தொடரப்போகிறது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. சமாதானத்துக்கான ஒரு யுத்தம்

ஒரு அரசியல் தீர்வுத் திட்டம் உருவாக்குவதற்கு எவ்வளவு காலம் எடுக்கும் என்பதையும், அது எவ்வளவு தூரம், நடைமுறையில் வெற்றிகரமாக இருக்கப்போகிறது என்பதையும் பொறுத்திருந்துதான் பார்க்க வேண்டும்.

முன் எப்போதும் இல்லாத அளவு பெரியளவு தொகையான ரூபா 3,800 கோடி 1996 ஆம் ஆண்டுக்கு பாதுகாப்பு நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே ஒரு அரசியல் தீர்வு விரைவில் கொண்டுவரப்படும், பரஸ்யம் ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாத நிபந்தனைகளை விதிப்பதன் மூலம் நிலைமை மேலும் மோசமடையவே வழிவகுக்கும்.

“யுத்தம் മുലമ் ചമാതാനമ്” ശാർത്തിയമാന വിട്യമാ?

അൻംമെക്കാലമ് മുതൽ 2500ക്കുമ് അതികമാൻ ഇലങ്കൈ തമിച്ച് അകത്തികൾ അപയമ തേടി തമിച്ച് നാടു ചെന്റ്രുൺസാക അറിയപ്പെടുകി�്റു. ഇവർക്കൽ തമിച്ചീരു വിടുതലെല്ലപ്പുലികൾിൽ നിർപ്പംതമ് കാരണമാകവേ അവബാരു ചെന്റ്രുൺസാൻ എന്റു പിരതി പാതുകാപ്പ് അമൈഷ്കൾ ജേജരല് രത്വത്ത്, അമൈഷ്ക് ചെയലാണ് ചന്തിരാന്നു ടി ചില്വാ ഉട്ടപ്പ പല ഉയർ മട്ടപ്പേഴ്ചാശാർക്കൾ കൂടി വരുകിന്നുന്നു. ഇതു ഉണ്മെക്കുപ് പുറമ്പാനതാകുമ്. ഇത്തക്കയ പല്ലവിയാനുതു ഒരു നീണ്ട കാല വാധപ്പാടാകവേ ഇരുന്തു വന്തുന്നു.

1990 ജൂൺ മാതൃത്തിലി ഇരண്ടാവതു സമ്പ്പോർ തൊടംകിയതുമ് പല്ലാധിരക്കണക്കാൻ തമിച്ച് അകത്തികൾ ഉപിരൈക കൈയിലി പിഴിത്തുക കൊഞ്ഞു തമിച്ച് നാട്ടുകു ഓടിന്ന്.

അൻറു നടത്തപ്പട്ട കൺമുഴിത്തനമാന വിമാനക്കുന്നു ലീംസകൾ, “ഭേദിൾ” താക്കുതല്കൾ മുലമ് ഏപ്പട്ടുകു കൊഞ്ഞിരുന്ത ഉയിർ, ഉടൈമെ അമീപ്പുകൾ, ഉണ്വു, മരുന്തു തട്ടുപ്പാടുകൾ മുതലിയ പിരഞ്ചിനൈകൾ തൊട്ടപാക പേഴ്ചകവാർത്തയെ നടത്തുവത്തർകാക, മുൻഞാൾ എതിരക്കുടച്ചി തലലവി സീരിമാവോ ആർ.ഡി.പണ്ടാരനാധകകാ തലലമൈയിലി എതിരനീകു കട്ചികൾിൻ പിരതിനിൽക്കൾ അൻരൈയ ജൗാതിപതി പിരേമതാശാവൈ ചന്തിത്തന്നർ. തന്തു ആരമ്പ ഉരൈയിലി, പുലികൾിൻ നിർപ്പംതമ് കാരണമാകവേ അപ്പാവി മകകൾ തമിച്ച് നാട്ടുകു ഓടുകിന്നുന്നു എന്റു ജൗാതിപതി പിരേമതാശാ കുറിപ്പിട്ടാർ.

ഒരു പെൻ തന്തു കൈക്കുമുന്തെയൈയുമ്, കൈയില്പനമു പழമൊൺറിനെ ഏന്തിക്കൊഞ്ഞിരുന്ത തന്തു ഇൻണോരു ചിരുപിംഗാഡയൈയുമ് കൂട്ടിച്ച ചെല്ലുമു വധിയിലി, “നാംകൾ ഇന്ത പനമു പ്രത്തെയെന്റ്രാലുമു പുചിത്തു ഉപിരൈപ പാതുകാത്തുക കൊഞ്ഞു ഇന്തിയാവുകു ഓടുക്ക്രോം” എന്റു അന്ത താഡ് കൂറിയതാക പത്തിരിക്കെയാണ്റിലി ഏലവേ ഒരു പടം പിരക്കിക്കപ്പട്ടിരുന്തതു.

അന്തപ് പടത്തിനെ നാൻ ജൗാതിപതി പിരേമതാശവുകുമു അങ്കേ ചുമകമണിന്തിരുന്ത അമൈഷ്കൾകൾ, പടൈത്തണബതികൾ ആകിയോരുകുമു കാണ്പിത്തു, അകത്തികൾ ഇന്തിയാവുകു ഓടിക്കൊഞ്ഞിരുപ്പത്തിനു പാതുകാപ്പിനുമൈയുമു പശിപ്പടിനിയുമു താൻ കാരണമു എന്റു എടുത്തുകു കൂറിനേൻ. ജൗാതിപതി അതനെ മരുത്തുരാക്കവില്ലെല.

மனிதாபிமானமற்றபோக்கு

இன்றைய பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கத்தினால் 1995ல் நடத்தப்பட்ட “முன்னேற்பாய்தல்” “குரியகதீர்” இராணுவ தாக்குதல்கள் மற்றும் கடைசியாக மேற்கொள்ளப்பட்ட “சத்ஜூய” தாக்குதல் மூலம் வட பகுதி மக்கள் முன்னேற்போதுமில்லாதனவு அவைங்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டனர்.

அரசாங்கமோ “யாழ்ப்பாணத்தைப்பிடித்து விட்டோம், கிளிநோச்சியைப் பிடித்துவிட்டோம்” என்று வறட்டுத்தனமாய் மார்த்தட்டுகிறதே ஒழிய, ஒரு தடவையல்ல, பல தடவைகள் இடம் பெயர்ந்து உறைவிடமின்றி, உணவு,

மருந்து வசதிகள் இன்றி, குடிநீரின்றி காடுகாரம்பையெல்லாம் சிதறுண்டு பரிதவிக்கும் இலட்சக்கணக்கான மக்களின் நிலைமை பற்றி சிறிதேனும் மனிதாபிமானம் கொண்டிருக்கவில்லை. “விடுதலைப்புவிகள் எம்மை வம்புக்கிழுத்தமையால் இந்த “சமாதானத்துக்கான் யுத்தத்தை “நடத்துவதற்கு நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டோம், யுத்தமானது தமிழர்களுக்கு எதிரானதல்ல” என்றெல்லாம் திரும்பத் திரும்பக் கூறிப்படுகிறது.

“தந்திரோபாயம்”

இதனிடையில், இந்தியாவுக்கு ஒடும் மக்கள் தொடர்பாக சில தினாங்களுக்கு முன் கருத்து தெரிவித்த பாதுகாப்பு அமைச்ச செயலாளர், “மக்கள் நாட்டிலிருந்து அகதிகளாக வெளியேறுவதற்கு நிர்ப்பந்திக்கும் நிலைமைகளை இல்லாமற் செய்வது எமது கடமையாகும். உணவு விநியோகத்தில் தான் தாமதங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. இவற்றையெல்லாம் இந்திய மத்திய அரசாங்கத்திற்கும், தமிழ் நாடு மாநில் அரசாங்கத்திற்கும் விளக்கியுள்ளோம். சென்னையில் வதியும் எமது பிரதி தூதுவர் கௌதமதாச முதல்வர் கருணாநிதியை நேரில் சந்தித்து நிலைமையை விளக்கியுள்ளார். ஏற்கனவே தமிழ் நாடு சென்றுள்ள இரண்டாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட அகதிகள் விடுதலைப்புவிகளின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாகவே வெளியேறினர் என்றெல்லாம் விளக்கியுள்ளோம்” என்று கூறியுள்ளார்.

அதன் பின்பு, 5/10/96 சனிக்கிழமை இரவு படகொன்றில் சென்று கொண்டிருந்த 109 அகதிகள் மன்னார் கடவில் கடற்படையினரால் கைது செய்யப்பட்டனர். பொருளாதாரப் பிரச்சினை, வறுமை, உணவு, மருந்து வசதிகளின்மை காரணமாகவே தாம் இந்தியா செல்லத் தீர்மானித்ததாகவும், தமது உடைமைகள் அனைத்தையும் விற்று, தலை ரூ.8000 படகோட்டிக்குச் செலுத்தியதாகவும் அவர்கள் தாம் ஆஜர் செய்யப்பட்ட நீதிவான் முன்னிலையில் தெரிவித்தனர்ஸ்ஸல்லவா?

இத்தகைய வெளியேற்றங்கள் தானா விடுதலைப்புவிகளின் நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் நடைபெறுகின்றன என அரசாங்கம் பறைசாற்றுகிறது? முன்னைய அரசாங்க காலத்தில் இந்தியாவுக்கு ஒடிய இலட்சக்கணக்கான அகதிகள் இன்று அச்சம் காரணமாக நாடு திரும்பமுடியாமலிருப்பது இலங்கை அரசாங்கத்துக்கோ உலக நாடுகளுக்கோ தெரியாத விடயமா?

இந்தியா செல்லும் அகதிகளை தாம் தடுக்கப்போவதில்லை என்று முன்பு ஒரு முறை பிரதிபாதுகாப்பு அமைச்சர் ரத்வத்த கூறியிருந்தார். ஆனால் அவர் ஒரு சில தினங்களுக்கு முன் நடத்திய வெளிநாட்டு நிருபர்கள் மகாநாட்டில் “இந்தியா செல்லும் அகதிகள் விடுதலைப்புவிகள் இயக்க உறுப்பினர்களின் நெருங்கிய உறவினர்கள், உணவுத் தட்டுப்பாடு உண்டு என்று கூறுவது தவறு. அகதிகள் வெளியேறுவதைத் தடுப்பதற்கு கடற்படை நடவடிக்கை எடுத்துள்ளது”

என்று கூறியுள்ளார். இத்தகைய முன்னுக்குப்பின் முரண்பாடான குழப்பநிலை நிலவுகிறது.

* * *

தமிழர்களை முற்றுமுழுதாக ஒருக்குவதற்காக மட்டுமே ரணில்-சந்திரிகா உடன்படிக்கை பயன்படுத்தப்படுகிறது

ஜக்கிய தேசியக்கட்சியின் படுபயங்கரமான, வங்குரோட்டு தனமான, ஊழல் நிறைந்த 17வருட நீண்ட நெடுங்கால ஆட்சியின் கீழ் பல்வேறு அடக்குமுறைகளுக்கும் அழித்தொழிப்புகளுக்கும் ஆளாக்கப்பட்டதன் காரணமாகவே, இந்த நாட்டு மக்கள், அதிலும் குறிப்பாக 11 வருடங்கால இக்கொலை யுத்தத்தினால், சொல்லொண்ட விரக்திக்கும் வேதனைகளுக்கும் ஆளாக்கப்பட்ட தமிழ் மக்கள், 1994 ஒக்டோபர் இன்றைய ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்கவிற்கு அமோகமான ஆதரவினை வழங்கினர்.

அதற்கு இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பதாக அவரின் தலைமையில் பதவியேற்ற பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கத்திற்கு பாராளுமன்றத்தில் நூல் கனத்திலான பெரும்பான்மையே கிடைத்தது. எனினும், அதனை போதியளவு ஈடு செய்யக்கூடிய வகையில் தமிழ் கட்சிகள் ஆரம்பத்தில் ஏறத்தாழ நிபந்தனையற்ற ஆதரவினை பொ.மு.அரசாங்கத்திற்கு வழங்கி வந்தன.

அடுபிலிருந்து சட்டியில்

நாட்டின் பொருளாதாரத்தை சீர்திருத்தப் போவதாகவும் தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு உருப்படியான அரசியல் தீர்வினை ஏற்படுத்தி 11 வருடங்கால வடக்கு கிழக்கு யுத்தத்தினை விரைந்து நிறுத்துவதற்காகவும் தனது அரசாங்கம் வேகமாக நடவடிக்கை எடுக்குமென ஜனாதிபதி சந்திரிகா உறுதியளித்திருந்தார்.

தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை வழங்கி, வடக்கு கிழக்கிலிருந்து படைகள் கௌரவமாக வாபஸ் பெறப்பட வேண்டும் என 1994 தேர்தல் நடைபெறுவதற்கு சற்று முன்னதாக ஜனாதிபதி சந்திரிகா பொதுக்கூட்டமொன்றில் ஆற்றிய உரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இவ்வாறாகவெல்லாம் அவர் ஒரு சமாதான தேவதை போல் காட்சியளித்தார். அதன் காரணமாகவே குறிப்பாக தமிழ் மக்கள் அவரில் அவ்வளவு தூரம் நம்பிக்கை வைத்தார்கள். நடந்தது தான் என்ன? தமிழ் மக்கள் தற்போது, சட்டியிலிருந்து அடுப்பில் வீழ்ந்த நிலையில் உள்ளனர். 1977 ஜே.ஆர்.ஜயவர்த்தன தலைமையிலிருந்த ஐ.தே.கட்சியை அமோகமாக ஆதரித்த போது போட்டிருந்த அதே போன்ற தப்புக்கணக்கையே, 1994லிலும் பிரயோகித்து விட்டதையிட்டு தமிழ் மக்கள் தற்போது அதிக கவலை கொண்டுள்ளனர். தமிழ் மக்களின் உண்மையான நீண்டகால மனக்குறைகளை, குறிப்பாக மொழி, கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, காணிப்பங்க்கு மற்றும் குடியேற்றம் ஆகிய விடயங்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகளை தீர்க்கப்போவதாக வாக்குறுதி யென்னும் வலையை அன்று ஐ.தே.க. விரித்திருந்தது அல்லவா?

நிற்க, சமாதானம், குதந்திரம், நீதி நியாயம் எல்லாம் கைக்கெட்டப் போகின்றதென்றெல்லாம் தமிழ் மக்கள் வைத்த நம்பிக்கையை சிதறுடிப்பதற்கு ஜனாதிபதி சந்திரிகாவிற்கு அதிக காலம் பிடிக்கவில்லை. 1994 செப்டம்பரில் அரசாங்கத்திற்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகள் 1995 ஏப்ரலில் முறிவடைந்தன.

அதனை அடுத்து இரு சாராரும் குற்றச்சாட்டுக்களை பரிமாறிக் கொண்டனர். அத்துடன் விடுதலைப் புலிகள் தமது தாக்குதல் நடவடிக்கைகளை மீள் ஆரம்பித்தனர். மாற்பாணத்தின் மீது இராணுவ தாக்குதல்களை தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பமாக இதனை அரசாங்கம் பயன்படுத்தியது வஞ்சனை நிறைந்த “சந்திரிகா தத்துவம்” ஆகிய “சமாதானத்துக்கான” யுத்தம் அரசாங்கத்தினால் முடுக்கி விடப்பட்டது. இதன் காரணமாக பெருவாரியான உயிர் உடைமை அழிய்துகள் இடம் பெற்றன. அதுமட்டுமல்லாமல் பெருவாரியான மக்கள் இடம் பெயர்ந்தனர். அக்கால கட்டத்தில் சரமாரியான விமானங்குண்டு வீச்கக்களின் போது, ஒரு வீச்சில் மட்டும் ஏறத்தாழ 150 அகதிகள் இறந்ததுடன் 1500க்கும் மேற்பட்டோர் காயப்பட்டனர். இச்சம்பவம் நவாலி புனித பீற்றரஸ் தேவாலயத்தில் இடம் பெற்றது.

காட்சிக்கு தமிழ் அரசு அதிபர்

அடுத்து, ஒக்டோபர் 1995ல் அரசாங்கம் நடத்திய ‘1ஆவது றிவிரெச்’ எனும் தாக்குதல் காரணமாக யாழ் குடாநாட்டின் வலிகாமம் பிரிவிலுள்ள ஏறத்தாழ 600,000 மக்கள் இடம் பெயர் நேர்ந்தது. அவர்கள் தென்மராட்சி மற்றும் வன்னி மாவட்டங்களுக்கு (வவுனியா, கிளிநோச்சி, மன்னார், மூல்லைத்தீவு) தப்பியோடி உணவு, உறைவிடம், மருந்து மற்றும் சுகாதார மருத்துவ வசதிகள் தொடர்பாக கடுமையான தட்டுப்பாடுகள் காரணமாக சொல்லொண்டு துயரங்களை அனுபவித்து வந்துள்ளனர்.

நிலைமை அவ்வாறிருக்க, சில மாதங்கள் கழிந்ததும், இடம் பெயர்ந்து பயப்பிராந்தியத்தில் இருந்த மக்களை தமது சொந்த இடங்களுக்கு திரும்புவதற்கு நிரப்பந்திக்குமுகமாக அரசாங்கம் மேலும் இரு “றிவிரெச்” தாக்குதல்களை மேற்கொண்டது.

காட்சிக்கு தமிழ் அரசாங்க அதிபர் செல்லையா பத்மநாதன் கடமையாற்றுகிறார். எனவே சிவில் நிர்வாகம் நடைபெறுகிறது என்ற போர்வையில் பேரினவாத சிங்கள இராணுவ ஆட்சியே அங்கு நடைபெற்று வருகிறது. ஏற்கனவே வெளியாகியுள்ள உத்தியோகபூர்வ அறிக்கைகளின் படி யாற்பாணத்தில் ஏறத்தாழ 60%மான வீடுவாசல் கள் உடைக்கப்பட்டு அல் லது சிதைக்கப்பட்டுவிட்டன. மேலும் ஏறத்தாழ 30%மான வீடுகளில் ஆயுதப்படையினர் குடிகொண்டுள்ளனர். மனித உரிமை மீற்கள் அனுத்தினமும் இடம் பெறுகின்றன. சுற்றுவெளப்புகள், கைது செய்தல்கள், பாலியல் இம்சைகள், சித்திரவதைகள், கொலைகள் போன்ற கொடுமைகள் சர்வசாதாரணமாகி விட்டன.

கற்பழிப்புகள், கொலைகள், காணாமல் போதல்கள்

உயர் வகுப்பு மாணவி கிருஷாந் தி குமாரசாமி கற்பழித் து கொலைசெய்யப்பட்டதும், அவரின் தாயாரும் சகோதரனும் அவர்களின் அயலவர் ஒருவரும் கொலை செய்யப்பட்டதும், மற்றதாக இராஜினி வேலாயுதபிள்ளை கற்பழித்துக் கொலை செய்யப்பட்டதும் சர்வதேச நீதியில் கூட நன்கு அறியப்பட்ட சம்பவங்கள் அகும்.

மேலும், கடந்த சில மாதங்களாக ஏறத்தாழ 700 பேர் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டும் காணாமல் போயினார். இவர்களில் 271 அரச ஊழியர்கள், 26 மாணவர்கள், 14-20 வயதெல்லைக்கு உட்பட்டவர்கள் 371 பேர் அடங்குவர் என அறியப்படுகிறது. இவர்கள் ஆயுதப்படையினரால் கைது செய்யப்பட்டவர்களாயினும், தம்மால் இவர்கள் கைது செய்யப்படவில்லையென படையினர் தரப்பில் அப்பட்டமான மறுப்புகளே தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

வண்ணியில் மக்கள்படும் அவலம்

இடம்பெயர்ந்து வண்ணியில் இருப்பவர்களின் நிலைமை படுமோசமாயுள்ளது. ஏறத்தாழ 300,000 அகதிகளுக்கு 4 மாதங்களுக்கு மேலாக உணவு நிவாரணம் வழங்கப்படவில்லை. தமிழர்களாக விளங்கும் சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்க அதிபர்கள் சமர்ப்பித்த புள்ளிவிபரங்கள் தவறானவை என்ற சந்தேகத்தின் பேரிலேயே இவ் அகதிகளுக்கான உணவு நிவாரணம் அடாத்தாக நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. வண்ணியிலுள்ள மேலும் சுமார் 70,000 அகதிகளுக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே எதுவித நிவாரணமும் வழங்கப்படவில்லை.

இவர்கள் எல்லோரும் விடுதலைப்புவிகளின் ஆதரவாளர்கள் என்ற சந்தேகத்தின் பேரிலேயே நிவாரணம் மறுக்கப்பட்டதென அறியப்படுகிறது. மேலும் வண்ணியில் உணவுப் பஞ்சம் மட்டுமில்லாமல், மருந்து தட்டுப்பாடும் தலைவிரித்தாடுகிறது. சாதாரண காலங்களில் வழங்கப்படும் மருந்து தொகையில் 25% வழங்கப்படுவது மட்டுமல்லாமல் அதுவும் எப்போதும் காலதாமதமாகவே கொழும்பிலிருந்து அனுப்பப்பட்டு வருகிறது.

மருந்து தட்டுப்பாடு காரணமாக, மலேரிய நோயினால் மட்டும் நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் இறந்துள்ளனர். மற்றும் நெருப்புக்காய்ச்சல், செப்ரிசீமியா, மூளைமலேரியா, வபிற்றோட்டம் போன்ற நோய்களும் பாம்புக்கடி மற்றும் விசர்நாய் கடிக்கும் பலர் பலியாகியுள்ளனர்.

இதுவரை ஒரு முழுமையான, அர்த்தபுள்ளியான அரசியல் தீர்வுத்திட்டத்தினை முன்வைக்கத் தவறிய அரசாங்கம் தமிழ் மக்களை முற்றுமுழுதாக பணியவைக்கும் நோக்கிலேயே யுத்தத்தை நடத்துவது மட்டுமல்லாமல் அவர்கள் மீது பல்வேறு கட்டுப்பாடுகளையும் பொருளாதாரத் தடையையும் விதித்து வருகிறது என்பது கண்கூடு.

சுகாதார வசதிகள் பற்றி சர்வதேச செஞ்சிலுவை சங்கத்தின் இணைப்பாளராகிய கலாநிதி குளோப் பீரிக்ஸ் அண்மையில் பிள்ளைருமாறு கூறிவைத்துள்ளது மிக ஆழ்ந்த கவனத்திற்குரியதாகும். “நிரந்தரமான சுகாதார வசதிகள் அழிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே 600,000 - 800,000 வரையிலான இடம்பெயர்ந்துள்ள மக்களுக்கு சிறு சிறு சுகாதார நடவடிக்கைக் குழுக்களினால் திருப்திகரமான சேவையை ஆற்றுவதானது கல்லில் நார் உரிப்பது போலாகும். அதிலும் அவர்கள் பல தடவைகள் இடம்பெயர்ந்தபடியால் இலகுவாக நோய்வாய்ப்படக் கூடியவர்கள் என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும்” (சண்டே ரைம்ஸ் - 13.04.97)

சந்திரிகா - ரணில் உடன்படிக்கை

தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை அண்மையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சந்திரிகா-ரணில் உடன்படிக்கையானது பத் தோடு பதினேராவது ஆகும். இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கென எட்டப்பட்ட இரு பக்க அணுகுமுறைக்கான உடன்படிக்கையென இது வர்ணிக்கப்பட்டது. இது பிரித்தானிய முன்னாள் பிரதி வெளிநாட்டமைச்சர் கலாநிதி லியாம் பொக்ஸ் எடுத்த முன்முயற்சி காரணமாகவே ஒழிய, ஜனாதிபதி சந்திரிகாவும் ரணில் விக்கிரமசிங்கவும் தாமாக முன்வந்து இதயசுத்தியாக செய்து கொண்ட உடன்படிக்கை அல்ல.

இனப்பிரச்சினை ஒன்று உண்டு. அது வெறுமனே பயங்கரவாதப் பிரச்சினை அல்ல என அன்று தேர்தல் காலத்தில் அடித்துக்கூறி வந்த ஜனாதிபதி, இன்று முன்னாள் ஜனாதிபதி டி.பி.விஜேயதுங்கவின் பாணியில் இனப்பிரச்சினை என்று ஒன்றில்லை என்று கூறியுள்ளதாக அறியப்பட்டுள்ளது. மறுபுறத்தில் உடன்படிக்கையென்று செய்து கொண்டதற்காக அரசாங்கம் செய்வது எல்லாவற்றுக்கும் இணங்கவேண்டும் என்பதற்கில்லை என ரணில் சூஞரைத்துள்ளார்.

தமிழ் மக்களை முற்று முழுதாக தாக்குவதற்கே மேற்படி உடன்படிக்கை வகை செய்கின்றதென நவசமச்சாஜ கட்சி ஏற்கனவே சுட்டிக் காட்டியுள்ளது. யுத்தத்தை தொடர்ந்து நடத்திக் பிரச்சினைக்கு முடிவு காணப்படுவதற்கே இருபக்க அணுகுமுறை யயன்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று ‘சிறிலங்கா ஜக்கிய சங்கவிதான்ய’ எனப்படும் சிங்கள பேரினவாத அமைப்பின் சார்பில் முன்னாள் பா.உ., எஸ்.எல்.குணசேகர சென்றவாரம் அறைகாவல் விடுத்திருந்தார்.

இதுதான் உண்மையில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. 13.05.97ல் ஏவப்பட்ட “ஜயசிக்குறு” எனும் பாரிய இராணுவ தாக்குதலானது தமிழ் மக்களை மேலும் சிதறடித்து அழித்தொழிக்கும் நடவடிக்கை என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இரு பேரினவாத கட்சிகளுமே மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வருகின்றன. எனவே, குறிப்பாக தமிழ் மக்களால் இக்கட்சிகள் இரண்டும் நிச்சயமாக நிராகரிக்கப்பட வேண்டியவை அல்லவா? இனிமேலாவது இவ்விரு கட்சிகளைப் பரீட்சித்துப் பார்ப்பதற்கு ஏதாவது நியாயம் உண்டா? அவற்றைத் தொடர்ந்து ஆதரிப்பதானது தற்கொலைக்கு ஒப்பானது என்பதை சில தமிழ் தலைவர்கள் உணரவில்லையா?

* * *

அதிகரிக்கும் ஒருக்குமுறைகளின் மத்தியில் தமிழ் அரசியல் கட்சிகளின் பணி என்ன?

இந்த நாட்டில் எல்லா அரசியல் கட்சிகளுமே பல தவறுகளை இழுத்துள்ளன என்பது வரலாறு. அன்று இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் என்றாலும் சரி, இலங்கை தொழிற்கட்சி என்றாலும் சரி, இனவாதத்திற்கும் இனப்பூசல்களுக்கும் தூபமிட்டன. பிற்பட்ட காலத்தில் இடதுசாரிக் கட்சிகளாயினும் சரி, வலது சாரிக் கட்சிகளாயினும் சரி, இன மத ரீதியில் உருவாக்கப்பட்ட கட்சிகளாயினும் சரி, ஆயுதப்போராட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்லப்பட்ட அமைப்புகள் என்றாலும் சரி, வரலாற்றுத் தவறுகளை இழுத்து வந்துள்ளன என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை.

தமிழ், முஸ்லிம் பிரதேசங்களில் அரசினால் திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றங்கள் அமைத்தல், மலையக தமிழ் தொழிலாளர்களின் குடியிருமை பறித்தல், தனிச்சிங்களச் சட்டம் இயற்றல் போன்ற பல்வேறு பிளவுகளையும், கட்டம் கட்டமான இனக் கலவரங்களையும் பாரப்பச்சமான நடவடிக்கைகள், குறிப்பாக தமிழ் மக்களுக்கு பாரிய உயிர் உடைமை அழிவுகளையும் ஏற்படுத்தியுள்ளமை தெரிந்ததே. இருந்த போதிலும், எல்லா அரசாங்கங்களிலும் தமிழ், முஸ்லிம் தலைவர்கள் பதவிகள் வகித்தும் வந்துள்ளனர்.

ஆட்சி கட்டிலேறிய முதலாளித்துவ அரசாங்கங்கள் இன், மத ரீதியான நிலைப்பாடுகளைத் தவிர்த்துச் செயற்பட்டிருந்தால் கூட நாடு எதிர்நோக்கும் அனைத்துப் பிரச்சினைகளுக்கும் உரிய தீர்வுகள் எட்டப்பட்டிருக்கும் என்று எவரும் கூறிவிட முடியாது. ஆனாலும், 1950 முதல் ஏற்பட்டுவந்த கலவரங்களையும் இழப்புக்களையும் கடந்த 14 வருடங்களாக பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் இரத்த ஆறுகளையுமாவது பெரிதும் தவிர்த்திருக்கலாம். ஆட்சி அதிகாரத்திற்கான கழுத்தறுப்பு போட்டிகளும் பதவி ஆசைகளும் யாரையும் விட்டுவைக்கவில்லை. இன்றைய இக்கட்டான நிலைமைக்கு இதுவும் ஒரு பிரதான காரணமாகும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

தெருவில் சண்டை கண்ணுக்கு குளிர்ச்சி

இன்று பற்றி எரிந்து கொண்டிருக்கும் தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரை அரசாங்கம் “விடுதலைப் புரிகளின் பிடியிலிருந்து தமிழ் மக்களை விடுவிப்பதற்காக” என காரணம் கற்பித்து ‘சமாதானத்திற்கான யுத்தம்’ எனும் நயவஞ்சகத் திட்டத்தினை மேற்கொண்டு தமிழ் மக்களை பூண்டோடு அழிக்கும் அளவுக்கு யுத்தத்தினை நடத்தி வருகின்றது.

பல்வேறு கட்டுப்பாடுகள், பொருளாதாரத் தடைகள், தாமதங்கள் மூலம், நோய் நொடிகளினாலும், மக்களை சிதைத்து சீரழித்து வருகிறது. இத்தகைய இக்கட்டான் நிலைமையிலும் கூட குறிப்பாக தமிழ் கட்சிகள் ஒன்றையொன்று சாடுவதிலும், வசைபாடுவதிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பதானது மிக பாதகமானது மட்டுமல்லாமல், அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரை தெருவில் சண்டை கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சி என்ற கதையாகவேயிருக்கும். இவற்றையெல்லாம் விடுத்து, இன்னும் குறுகிய அரசியல் இலாபம் தேடும் படலத்தை ஒதுக்கி நொந்துபோயிருக்கும் மக்களை காப்பாற்றுவதற்குரிய வகையிலாவது கூட்டாக குரல் கொடுப்பது தமிழ் தலைமைகளின் தலையாய கடப்பாடாகும் அல்லவா?

திம்பு பிரேரணைகள்

இன்று “திம்பு பிரேரணைகள்” மீது தமிழ் கட்சிகள் மத்தியில் ஒரு சர்ச்சை எழுந்தள்ளது. அவை குறிப்பாக தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசிய இனம் எனும் தனித்துவத்தையும் சுயநிர்ணய உரிமையையும் நிலை நாட்டுவதற்கு அவசியமெனக் கருதியமையாலேயே தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் உட்பட கூடுதலான தமிழ் கட்சிகளினால் ஒன்றிணைந்து முன்வைக்கப்பட்டன.

அரசாங்கம் இன்று எவ்வளவுதான் பறைசாற்றினாலும் தமிழ் தேசிய இனப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குரிய ஆர்வத்தினை கொண்டிருக்கவில்லை என்பது கண்கடு. “தீர்வுப் பொதி” எனும் பூச்சாண்டி ஒன்றிணைக் காட்டிக் கொண்டு யுத்த முனைப்பிலேயே முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தி வருகிறது.

7 தமிழ்க் கட்சிகளின் 4 அம்சக் கோரிக்கை

மறுபறத்தில், திம்பு பிரேரணைகள் பழையவை அவற்றின் சாராம்சம் பிந்திய ஏற்பாடுகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. எனவே அவற்றை மீள வலியுறுத்துவதற்கான முயற்சி அவசியமற்றது எனும் அபிப்பிராயமும் வெளியிடப்பட்டது.

அதே நேரத்தில், திம்பு பிரேரணைகள் முன்வைத்து 7 வருடங்கள் கழிந்த பின், அதாவது 1992 ஜூனில் மங்கள முனிசிப் க பாரானுமன்ற தெரிவுக்குமுனினால் கோட்பாட்டுப் பத்திரம் (Concept Paper) எனும் ஆவணம் முன்வைக்கப்பட்டதை அடுத்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, அகில இலங்கை தமிழ்க் காங்கிரஸ், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப், புளொட், சரோஸ், ஈ.என்.டி.எல்.எப். ஆகிய 7 கட்சிகளும் கூட்டாக பின்வரும் 4 அம்சத் திட்டத்தினை முன்வைத்ததுடன் எல்லாக் கட்சிகளுக்கும் சென்று விளக்கி ஆதரவு கோரிவந்தன. ஆனால் இக்கூட்டு முயற்சி தொடர்ந்தும் முன்னெடுக்கப் படவில்லை.

நான்கு அம்சத் திட்டத்தின் விபரம் வருமாறு:-

1. நிரந்தரமாக இணைக்கப்பட்ட வட-கிழக்கு மாகாணம் அதிகாரப் பரவலாக்கல் அலகாயிருத்தல் வேண்டும்.

- இணைக்கப்பட்ட அலகிற்கு அர்த்தபுஷ்டியான சுயாட்சி உரிமையை உறுதிப் படுத்தக் கூடிய வகையில் கணிசமான எவ்வளவு அதிகாரப்பெறவாக்கம் செய்யப்பட வேண்டும்.
- இணைக்கப்பட்ட வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் முஸ்லிம் மக்களின் கலாசார தனித்துவத்தையும் பாதுகாப்பினையும் உறுதிப்படுத்தக்கூடிய கட்டமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.
- நாட்டின் ஏனைய பகுதிகளில் சிறுபான்மையின் மக்கள் அனுபவித்து வரும் எல்லா உரிமைகளையும் (வடக்கு-கிழக்கு மாகாணத்தில் உள்ள) சிங்கள மக்கள் அனுபவிப்பார்கள்.

தமிழ் கட்சிகளின் போக்கு

1994 ஒகஸ்டில் நாட்டில் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டதல்லவா? பதவியேற்ற பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கம் 11 வருடங்கால யுத்தத்திற்கு விரைந்து முடிவுகட்டிவிடும், புரையோடிப்போன இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வினை ஏற்படுத்தி சமாதானத்தைக் கொண்டுவந்துவிடும் என்றெல்லாம் பல எதிர்பார்ப்புக்கள் குறிப்பாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இருந்தன.

அவை யாவும் இன்று கானல் நீராகிவிட்டதை யாவரும் அறிவர். தமிழ் மக்களுக்கு வரலாறு காணாத அவலங்களும், அந்தரிப்புக்களும் தான் எஞ்சியுள்ளன. இத்தகைய நிலையில் கூட சில தமிழ்க் கட்சிகள் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவளித்து வருவது தொடர்பாக மக்கள் மேன்மேலும் ஆத்திரமடைந்து வருகின்றனர்.

இத்தகைய உணர்வலைகளை சம்பந்தப்பட்ட கட்சிகள் தொடர்ந்து உதாசீனம் செய்வது என்னளேவனும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதல்ல. 1950 கள் முதல் தமிழ் மக்கள் இரத்தம் சிந்தியது தமது உரிமைகளுக்காக வேயன்றி சலுகைகளுக்காக அல்ல. அவர்களின் உரிமைகள் அவர்களிடமிருந்து பிரிக்க முடியாதவையே தவிர சிங்கள மக்களிடமிருந்தோ சிங்கள அரசாங்கங் களிடமிருந்தோ பெற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டியவை அல்ல.

சாதாரண சிங்கள மக்கள் இனவெறியர்களோ அல்லது தமிழ் மக்கள் அடக்கிடூக்கப்பட வேண்டுமென்று என்னுபவர்களோ அல்ல. ஆசைவார்த்தை காட்டி ஆட்சிக்கு வந்ததும் மல்வத்து, அஸ்கிரியவுடன் கூடிய மகாசங்கத்தினர் போன்ற பேரினவாத சக்திகளுக்கு அரசாங்கங்கள் அடிபணிந்து செயற்படுவதாலேயே தேசிய இனப்பிரச்சினையானது சிக்கலாக்கப்பட்டு யுத்தமே வெடித்தது

தமிழர்கள் எதிர்க்க வேண்டும்.

யுத்தத்திற்கு எதிராக கொழும்பிலும் எனைய பகுதிகளிலும் போராட்டங்கள் மற்றும் பிரசாரங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. நிற்க, யாழ். மண்ணை விட்டு ஏகியவர்களிடமிருந்து கொழும்பு தமிழ் குரல் அவசியமில்லையென யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு குரல் ஒலித்துள்ளது.

இது ஒரு அறிவறிந்த அபிப்பிராயம் அல்ல. உண்மையில் அக்கறையுள்ள எவராயினும் இலங்கையில் மட்டுமல்ல உலகின் எங்கிருந்தம் குரல் கொடுக்கலாம். இப்பிரச்சினை தொடர்பான போராட்டங்கள் பிரதான வடக்கு கிழக்கிலேயே நடத்தப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தினையும் தமிழ் தலைமைகள் முன்வைத்துள்ளன.

கொழும்பில் நடத்தப்படும் போராட்டங்கள் பலப்படுத்தப்பட வேண்டும். அவற்றில் தமிழ் கட்சிகள் பங்குபற்றுவது அவசியம். அதாவது கொழும்பில் காலத்துக்கு காலம் யுத்தத்திற்கும் தனியார் மயப்படுத்தலுக்கும் அரசு பயங்கரவாதத்திற்கும் எதிராக நவசமசுமாஜக்கட்சியினதும் ஏனைய பல அமைப்புக்களினதும் கூட்டான பங்களிப்புடன் பொதுப் போராட்டங்கள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

இந்த வரிசையில் கடைசியாக கடந்த 5 ஆம் திகதியில் ஒரு மறியல் போராட்டம் கோட்டை புகையிரத முன்றலில் நடத்தப்பட்டது. இப்படியான போராட்டங்களில் தமிழ் கட்சிகளும் முஸ்லிம் கட்சிகளும் பங்குபற்றுவது பெரிதும் பயனுடையதாக இருக்கும்.

தனியார்மயப்படுத்தலுக்கு எதிராகப் போராடுவதையும் தமிழ், முஸ்லிம் கட்சிகளும் மக்களும் பாரதாரமான பணியாகக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் முதலாவதாக நாட்டின் பெறுமதிவாய்ந்த சொத்துக்களை பல்தேசிய கம்பனிகளுக்கு தாரவார்த்துக் கொடுப்பதானது நாட்டின் இறைமையையும் குறிப்பிடத்தக்க அதிகாரங்களையும் பறிகொடுக்கும் செயற்பாடாகும்.

நாட்டிலுள்ள தேசிய இனங்கள் மத்தியில் அர்த்தபுஷ்டியான அதிகாரப்பரவலாக்கம் செய்வதற்கு விரும்பாமல் இழுத்தடித்துக் தேய்த்துக்கரைக்கும் ஆட்சியாளர்கள் பல்தேசிய கம்பனிகளுக்கு நாட்டின் சொத்துக்களையும் அதனோடு அதிகாரங்களையும் வெள்ளித்தட்டில் ஓப்படைப்பதை எவரும் ஒருபோதும் அனுமதிக்கக் கூடாதல்லவா?

இரண்டாவதாக, கொடிய இனக்கொலை யுத்தத்திற்கு தனியார் மயப்படுத்தல் மூலம் கிடைக்கும் பணமும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இதனை முழுமுச்சாக எதிர்க்காவிட்டால் அது யுத்தத்திற்கு துணை போவதற்கு ஒப்பானதாகும்.

* * *

சிங்கள மக்களுக்காக சிங்கள ஆணைக்குழு வீரும் நீலக் கண்ணீர்

நாடு இன ரீதியாகவோ வேறு விதத்திலோ பிளவுபடக்கூடாது என சிங்கள ஆணைக்குழுவின் இடைக்கால அறிக்கையில் சிபார்சு செய்யப்பட்டுள்ளதாக அறிகிறோம். நாடு ஏற்கனவே பாரதூரமாக பிளவுபட்டிருப்பதை சிங்கள ஆணைக்குழு இனங்காணமல் இருப்பது வேடிக்கையாகும். அல்லது ஆணைக்குழுவினர் ஒன்றுமறியாத அப்பாவிகளா? பிரிந்து போயுள்ள நாட்டினை ஒன்றுபடுத்த வேண்டுமாயின் தமிழ்/முஸ்லிம் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு போதியளவு சுயாட்சி முறைக்கு வழிவிடப்பட வேண்டும். அதே நேரத்தில் சம்பந்தப்பட்ட பிரதேசங்களில் நிலவும் பல்லினத்தன்மை பேணப்படுவதுடன் இனமத வேறுபாடின்றி எல்லா பிரஜூகளினதும் பாதுகாப்பும் பந்தோபஸ்தும் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும். படுபாதகமான பிரிவினை மற்றும் பக்கச்சார்பு சிந்தனையில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சிங்கள ஆணைக்குழுவிற்கு ஒற்றுமை மற்றும் பிரதேச ஒருமைப்பாடு பற்றி எல்லாம் பேசுவதற்கு எள்ளளவேனும் யோக்கியதை இல்லை.

வறுமைக் கோட்டின் கீழ் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஏற்தாழ 65% மக்களின் அதாவது இல்லாதவர்கள் மற்றும் “கொலம்பட்டகிரி அப்பிட்டகக்கிரி” என கோட்டமெழுப்பும் கிராமிய பிரிவினர் ஆகியோரின் கதிபற்றி ஆராய்ந்தறிவதற்காக ஒரு சுதந்திரமான மக்கள் ஆணைக்குழு என்றொன்று செயற்பட முற்பட்டிருந்தால் அது போற்றுவதற்குரியதாகும். மாறாக, சில அதி உயர் மட்டத்திலான குழக்கள் சிங்கள மக்களின் ஏக மீட்பாளர்களேன வரிந்துகட்டிக்கொண்டு பக்கச்சார்பு மற்றும் வெள்ளள வேட்டித்தனமாக தனியார் சிங்கள ஆணைக்குழு ஒன்றினை ஏற்படுத்தியதாவது சற்றேனும் விரும்பத்தக்கதல்ல. அது இன ரீதியாக கொந்தளிப்புகளை மேலும் மோசமாக்குவதற்கே உதவும்.

இத்தகைய போக்கானது நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு பாதகமாக இருந்து வந்தள்ளது. 1994 தேர்தலில் மக்கள் மிகுந்த புத்திசாலித்தனமாக இனவாத மற்றும் சந்தர்ப்பவாத சக்திகளை முற்றாக நிராகரித்தனர். அத்தகைய கேடு கெட்ட சக்திகள் தான் இன்று நிறுவன மயமாக மூலாம் பூசிக்கொண்டு மக்கள் மத்தயில் மீண்டும் நுழைய முயற்சிகளின்றன.

இவை யாருக்காக?

விசேடமாக பொருளாதாரக் கொள்கையை எடுத்துக் கொண்டால் சிங்கள ஆணைக்குழுவும் அதில் குளிர்காய் வந்தவர்களும் முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தியவாதிகள் சார்புடையவர்கள் என்பது தெட்டத் தெளிவானதாகும். 1977 முதல் இற்றைவரை தொடர்ச்சியாக நடைமுறையிலுள்ள திறந்த பொருளாதார கொள்கையானது மேன்மேலும் கட்டுப்பாடற் ற முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருவது தெரிந்ததே. இது ஏழை எளிய விவசாயிகள் மற்றும் குறிப்பாக சுதந்திர வர்த்தக வலயம் என்றழைக்கப்படும் புற நகர்ப் பிரதேசங்களில் தொழில் புரியும் பெண் தொழிலாளர்கள் உட்பட படு மோசமாக சுரண்டப்பட்டு வரும் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கும் மிக பாதகமாய் உள்ளது.

இவ்வாறு பாதிக்கப்படுவர்களில் அநேகர் இன், மத ரீதியாக நோக்கின் சிங்கள பொத்தர்கள் ஆவர். திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையினால் ஏற்பட்டுள்ள மேற்படியான குந்தகங்களை சிங்கள ஆணைக்குழு முக்கியஸ்தர்கள் ஒரு போதும் எதிர்த்தாக நாம் அறியவில்லை. எனவே சிங்கள பொத்தர்கள் நலன்காக்க பாடுபடுவதாக சிங்கள ஆணைக்குழு கூறித்திரிவதானது சுத்தப் பொய் என்பது நன்கு புலனாகிறதல்லவா?

வரலாற்றுக் காரணிகள்

சிங்கள ஆணைக்குழுவானது அடிப்படை ஐனநாயகக் கோட்பாடுகளில் தானும் நம்பிக்கையின்றி இருப்பது தெள்ளத் தெளிவாக தெரிகின்றது. அரசாங்கத்தின் அதிகாரப் பரவலாக்கல் திட்டமானது தமிழ் மக்களின் குறிப்பாக சமுக, பொருளாதார, கலாசார அபிலாணத்தினுக்கும் ஏதுவான பிரத்தியேக அல்லது தனித் தன்மை கொண்டதாகவும் இல்லை. மாறாக, அது நாடு பூராவும் ஒரே மாதிரியான அதிகாரப் பரவலாக்கல் திட்டத்தையே தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. ஆகையால் இது ஒரு வகையில் ஒரு ஐனநாயக விரிவாக்க நடவடிக்கை என்று சொல்லலாம். எனவேதான் சிங்கள ஆணைக்குழு ஐனநாயகத்துக்கே எதிராய் உள்ளதை யாரும் காணலாம்.

தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகளை இராணுவரீதியாக தோற்கடித்த பின்னர்தான் சமாதானம் உதயமாகும் என்பது சிங்கள ஆணைக்குழுவின் வாதமாகும். இந்த ஆணைக்குழு திடீரன் ஆகாயத்திலிருந்து குதித்ததா? இதற்கு, விடுதலைப்புலிகள் தோற்றம் பெற்றதற்கான வரலாற்றுக் காரணிகளை புரிந்து கொள்ள முளை இல்லையா? எல்லா அரசாங்கங்களும், இடதுசாரி, வலதுசாரி கட்சிகளும் இனவாத பேரினவாத கட்சிகளும் இழைத்த பிழைகள்/தவறுகள் காரணமாகவே விடுதலைப் புலிகள் இயக்கமே உருவாகியது என்பதனை சிங்கள ஆணைக்குழுவினால் புரிந்து கொள்ள முடியாதது வேடிக்கையான தாகும்.

புலிகளின் வளர்ச்சி

1970 களின் பிற்பகுதிகளில் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய உறுப்பினர்களையும் ஆயுதங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டிருந்த விடுதலைப் புலிகள் இயக்கமானது இன்று ஒரு கடற்படை வலுவுடன் கூடிய திடகாத்திரமான சக்தியாக வளர்ச்சி பெற்றுள்ளதை சிங்கள ஆணைக்குழுவுக்கு தெரியவில்லையா? மேன்மேலும் உக்கிரமான யுத்தமும், கூடுதலான உயிர் உடைமை அழிப்புகளும், நாட்டின் பொருளாதாரம் சுக்குநூறாக்கப் படுவதுமே சிங்கள ஆணைக்குழு வேண்டி நிற்கும் கைங்கரியங்கள் என்பது நன்கு புலனாகிறது.

இத்தகைய மனப்பாங்கும் அனுகுழுறையும் தொன்மை வாய்ந்த பெளத்தத்துக்கு மாசுகற்பிக்கும். முற்றுமுழுதான வெட்கக்கேடான நிலைப்பாடு என்பது மட்டுமல்லாமல் நாட்டுத் துரோகத்துக்கும் ஒப்பானதாகும்.

அதிகாரப் பரவலாக்கல் பொதியினுடாக உலகத்தில் வேறு எங்குமே இல்லாதவாறான மிக விசேடமான சமஷ்டி அரசு நிறுவுவதற்கு வழிசௌமக்கப்படுகிறது என சிங்கள ஆணைக்குழு கூறுவதானது ஒரு பெரிய கட்டுக்கதை என்பது நாம் சொல்லத் தேவையில்லை. வடக்கு-கிழக்கில் தமிழ் மக்களை பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட சபை ஒன்று உருவாக்கப்போகின்றது என்பதுதான் சிங்கள ஆணைக்குழு வின் மிகப் பெரிய கவலையாகும். ஏனென்றால் தமிழ் மக்கள் எங்கும் சிறுபான்மையினராகவும் சிங்கள மக்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வாழ வேண்டும் என்பதும் ஆணைக்குழுவின் ஆசையாகும்.

நீலிக்கண்ணீர்

சிங்கள மக்களுக்காக சிங்கள ஆணைக்குழுவிடும் நீலிக் கண்ணீர் பற்றி மேலே குறிப்பிட்டுள்ளோம். சிங்கள மக்களும், தமிழ் மக்களும் என்றும் பிளவுபட்டு, தொழிலாளி வர்க்கம் என்றும் துருவப்படுத்தப்பட்டு ஏகாபத்திய சார்பு, பல்தேசியக் கம்பனிகளின் ஆதிக்கம் நிலைபெறுவதுதான் சிங்கள ஆணைக்குழுவின் அவா ஆகும். ஏனென்று பார்ப்போம். உலக வங்கி, மற்றும் சர்வதேச நாணய நிதியம் ஆகிய இரணைகளும் ஏகாபத்தியத்தின் ஏவல் நாய்களாகவே விளங்குகின்றன.

இலங்கை போன்ற மூன்றாவது உலநாட்டு மக்களை மேன் மேலும் வறுமைக்கு உள்ளாக்கி அடிமைப் பிடியில் வைத்திருப்பதுதான் ஏகாதிபத்தியத்தின் நோக்கமாகும். இதன் பொருட்டே மேற்படி நிறுவனங்கள் நாட்டு மக்கள்மீது மிக கடுமையான நிபந்தனைகளை விதித்து வருகின்றன. இவற்றை எல்லாம் சிங்கள ஆணைக்குழு எதிர்க்கவும் இல்லை. தனது அறிக்கையில் குறிப்பிடவும் இல்லை.

மேற்படி இரு நிறுவனங்களும் இதுவரை காலமும் பொருளாதாரத் துறையின் ஊடகவே ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்துள்ளன. ஆனால் இன்று அவை அத்துடன் நின்றுவிடாமல் தமது அரவணைப்பை அரசியல் (அரசு, ஆட்சி துறை) துறைக்கும் விஸ்தரிக்கத் தலைப்பட்டுள்ளன. எனவே எமது தலைவிதியின் மீது மேற்படி இரு நிறுவனங்களும் செலுத்தப்போகும் மேலாதிக்கமானது ஒரு கோரப்படியாக அமையப்போகிறது.

நிலைமை இவ்வாறிருக்கையில் சிங்கள ஆணைக்குழு இவ்விடயங்கள் மீது பயங்கர மௌனம் சாதித்து வருகிறது. அது சிங்கள பெளத்த மக்கள் மீது பெரிய அக்கறை கொண்டுள்ளதாக பறைசாற்றுவது வெறும் பிரச்சாரப் புலுடாவாகும்.

எனவே நாட்டின் இறைமை தொடர்ச்சியாக சிதைக்கப்பட்டு வருவதனை பாராமுகமாயிருக்கும் சிங்கள ஆணைக்குழு தன்னைத்தானே குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்தியுள்ளது. உலக வங்கி மற்றும் சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் பாதகமான பொருளாதாரக் கொள்கைகளுக்கு கோழைத்தனமாக துணை போவதை விடுத்து தமிழ் மக்களின் பராதீனப்படுத்த முடியாத உரிமைகளை நக்குவதற்குப் பதிலாக அதிகாரப் பகிர்வு மூலம் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ள முன்வரவேண்டும். அவ்வாறாக மட்டுமே நாட்டில் சமாதானம் மீண்டும் ஏற்பட இடமுண்டு என்பதை சிங்கள ஆணைக்குழு உணர வேண்டும்.

* * *

இனப்பிரச்சினை தீர்வுக்கு மிகப் பெரிய தடைக்கல்: பேரினவாதம்!

முதலில் தோற்கடிக்கப்பட வேண்டியது இதுவே!

தபால், தொலைத் தொடர்பு மற்றும் தொடர்பு சாதன அமைச்சர் மங்கள் சமரவீர் சிங்கள ஆணைக்குமு மற்றும் ஏனைய பேரினவாத அமைப்புக்கள் மீது சாடி வருவது நாட்டின் எதிர்காலத்திற்கு ஒரு நல்ல அறிகுறியாகும், ஏனென்றால் இதே சக்திகளினால் வெட்கதுக்கமின்றி கடந்த பல ஆண்டுகளாக தூபமிடப்பட்ட இனப் பிளவுகள், பூசல்கள் மூலம் தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு எந்த ஒரு தீர்வையும் எட்டவிடாமல் முறியடித்ததன் காரணமாகவே கடந்த 14 வருடமாக யுத்தமும் இரத்தப் பெருக்கெடுப்பும் இடம் பெற்றுக் கொண்டு இருக்கின்றன. உண்மையில் முதலில், இனவாத, பேரினவாத சக்திகளை முற்று முழுதாக தோற்கடிக்காமல் இந்த நாட்டிற்கு விடிவு எதுவும் ஏற்படப் போவதில்லை என அடித்துக் கூறலாம்.

கடந்த 5 தசாப்தங்களிற்கு மேலாக இந்த நாட்டின் அரசியல் வரலாற்றினை அவதானித்து வந்துள்ள அறிவுபடைத்த, பக்கச்சார்பற்ற எந்த ஒருவருக்கும் இது தெளிவாகத் தெரியும். இந்த விடயத்தைப் பொறுத்தவரை அமைச்சர் மங்கள் சமரவீரவை பாராட்ட வேண்டும். “சது நெலும்” இயக்கத்தின் 3 வருடகால வெற்றிகரமான செயற்பாடு எனும் தலையில் 11.11.97ஆம் திகதி “பெட்யலி நியூஸ்” பத்திரிகையில் வெளியாகிய அவரின் கட்டுரையினை சற்று ஆராய்வது பொருத்தமானதாகும்.

உண்மையான இயல்பு நிலையான மீப்தானால்....

1981ல் அரசியல் கழகு கூட்டம் ஒன்றினால் சிதைக்கப்பட்ட யாழ்.நூலகத்தை புனர் நிர்மாணம் செய்வது ஒரு நீண்டகாலப் புண்ணைக் குணமாக்குவது மட்டுமல்லாமல், யாழ்.மாவட்டத்தின் இயல்பு நிலையை மீசுச் செய்வதற்கும் வழிவகுக்கும் என்ற கருத்தையும் அமைச்சர் சமரவீர மேற்படி கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். எவ்வாறாயினும், உடனடியாக யுத்தத்தை நிறுத்தி தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரு ஆக்கபூர்வமானதும் நிலைபெறக் கூடியதுமான காத்திரமான அரசியல் தீர்வு மிக அத்தியாவசியம் என்பதனை மறந்து விடக்கூடாது. இதன்மூலம் மாத்திரமே யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமல்லாமல் வடக்கு-கிழக்கு முழுவதிலுமே உண்மையான இயல்பு நிலையை மீட்க முடியும்.

அமைச்சர் சமரவீர பின்வருமாறு கூறியுள்ளது மிகச் சரியானதாகும்:-

“தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக ஒரு மலையளவு வெறுப்புணர்வு அரசாங்க அமைப்பிற்கு உள்ளேயே கட்டி எழுப்பப்பட்டிருந்தது. தமிழர்கள் சந்தேகக் கண் கொண்டு நோக்கப்பட்டனர். மறுபுறத்தில், பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் பாரானாமன்றம், பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் அரச அதிகாரிகள் பீடம், மற்றும் பெரும்பான்மை இனத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் திட்டத்தின் கீழ் தாம் சந்தித்துள்ள தரித்திர வாழ்க்கையில் இருந்து விடுபட முடியும் என்ற நம்பிக்கையினை தமிழர்கள் முற்றாக இழந்து விட்டனர்.”

அடாத்தான கைதுகள், சித்திரவதைகள், காணாமல் போதல்கள்.

தமிழ் மக்கள் படும் வேதனைகள், விரக்தி நிலைமைகள் தொடர்பாகவும், அவர்கள் வெகுவாக அந்நியப்படுத்தப் பட்டிருப்பது பற்றியும் அமைச்சர் சமரவீர மிகவும் அக்கறை கொண்டுள்ளார் போல் தெரிகிறது. எனவேதான், அவர் இனங்கண்டுள்ள மேற்படியான கெட்ட வியாதி உண்மையில் இன்னும் இடையராது தமிழ் மக்களை வதைத்துக் கொண்டேயிருக்கின்றது. மேற்குறிப்பிட்டுள்ள வெறுப்புணர்வு மலையானது நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து செல்வதுதான் உண்மை நிலையாகும்.

ஒவ்வொரு தமிழரும் ஒரு தமிழீழ விடுதலைப்புவி என சந்தேகிக்கப்பட்டு வருவது இன்று சர்வசாதாரணமாகும். எந்த ஒரு தமிழரும் ஆயுதப் படையினராலும் பொலிஸாரினாலும் அடாத்தாகக் கைதுசெய்யப்பட்டு, எந்த மாத்திரியான துன்புத்தலுக்கோ சித்திரவதைக்கோ ஆளாக்கப்படலாம். தமிழர்கள் தினம் தினம் நூற்றுக்கணக்கில், ஏன் ஆயிரக்கணக்கில் கூட, கைது செய்யப்பட்டு வருகின்றனர். கைது செய்யப்பட்டோரில் குறிப்பாக யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் பல நூற்றுக் கணக்கானார் காணாமல் போயும் உள்ளனர்.

இன்னொரு உதாரணத்தையும் குறிப்பிடலாம். அதாவது, வன்னிப் பகுதியில் 300,000க்கு மேற்பட்டோருக்கு உணவு, நிவாரணம் வழங்குதல் மறுக்கப் பட்டுள்ளது. இவர்களில் பலர் யாழ்.மாவட்டத்திலிருந்து இடம் பெயர்ந்தவர்கள் ஆவர். தமிழர்களாக விளங்கும் இப்பகுதிக்குப் பொறுப்பான அரசாங்க அதிபர்களால் இடம் பெயர்ந்த மக்கள் தொடர்பாக சமர்ப்பிக்கப்பட்ட புள்ளிவிபரங்களை “பெரும்பான்மை ஆதிக்கங் கொண்ட அதிகாரத்தினர்” ஏற்க மறுத்தமையே இதற்கு காரணமாகும்.

யுத்தத்தின் பாதிப்புக்கு உள்ளாகிய பகுதிகளுக்கு மருந்து வகைகள் மிகவும் பற்றாக்கறையாகவும், மிகவும் தாமதமாகவுமே வழங்கப்படுகின்றன. எனவே உணவு, மருந் து இன் றி மக்கள் மரணத்தை தழுவுதல் சர் வசாதாரணமாகியுள்ளது. மலேரியா, நெருப்புக் காய்சல், வயிற்றோட்டம், முனை

மலேரியா போன்ற வியாதிகள் மக்களைப் பலியெடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. எனவே மலையாவு அவலங்கள் நிலவிய போதும் அவற்றை நிவார்த்தி செய்யத் தவறியமை அப்பட்டமான விடயமாயிருக்கையில், தொடர்ந்து விமானக் குண்டுவீச்சுக்களும், செல்தாக்குதல்களும் நடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் அடாத்தான கைதுகளும், கைது செய்யப்படுவர்கள் காணாமற் போவதும் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கையில், தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வென அரசாங்கத்தினால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள வெறுமனே சமச்சீர்றுதொரு அரசியல் சீர்திருத்த, அல்லது அதிகாரப் பரவலாக்கல் பொதியினை தமிழ் மக்கள் ஒரு பனித்திரையாகவே கொள்கின்றனர்.

தமிழர் மனக்குறைகளை ஒப்புக்கொள்ளல்

தமிழ் மக்களுக்கு மனக்குறைகள் இருக்கின்றன என்பதை பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கத்துக்கு முன்பு பதவியிலிருந்த எந்தவொரு அரசாங்கமும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என அமைச்சர் மங்கள சமரவீர் கூறியிருப்பது சரியானதல்ல. 1977 தேர்தலில் ஐ.தே.க.வினால் முன்வைக்கப்பட்ட விஞ்ஞாபனத்தில் கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, காணிப்பங்கீடு, குடியேற்றம் போன்ற விடயங்கள் மீது தமிழ் மக்களுக்கு உண்மையான மனக்குறைகள் இருப்பதாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. இம் மனக்குறைகள்தான் தனிநாட்டுக் கோரிக்கைக்கு வித திட்டன என்றும் அத் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் அழுத் தி உரைக்கப்பட்டிருந்தது. அன்று ஐ.தே.க. வரலாறு காணாத பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்று ஆட்சிபீடுமேறியது. அதிகமான தென்னிலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களும் ஐ.தே.க.வுக்கு ஆதரவு வழங்கியிருந்தனர்.

அதே நேரத்தில் தனிநாடொன்றினை அமைப்பதற்கென தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினால் வடக்கு-கிழக்கு வாழ் தமிழ் மக்களிடமிருந்து கோரப்பட்ட ஆணையும் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் ஐ.தே.க. அரசாங்கம் தனது தேர்தல் வாக்குறுதிகளை காற்றில் பறக்கவிடுவதற்கு அதிக காலம் பிடிக்கவில்லை. அத்தோடு அன்றைய பிரதமராக விளங்கிய ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தன தமிழர்களுக்கு “சமாதானம் வேண்டுமென்றால் சமாதானம்; யுத்தம் வேண்டுமென்றால் யுத்தம்” என யுத்த முழுக்கம் செய்வதற்கு தலைப்பட்டிருந்தார். இதனை அடுத்து 1977 ஐ.லையில் தமிழர்களுக்கெதிராக இனக்கலவரம் வெடித்தது. தமிழ் மக்களுக்கு பலத்த உயிர் உடைமை இழப்புக்கள் ஏற்பட்டன. பாதிக்கப்பட்ட பல்லாயிரக் கணக்கான தமிழ் மக்கள் வடக்கு - கிழக்கு பகுதிகளுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர்.

அதன் பின்பு 1983இல் தமிழர்களுக்கெதிராக முன்னாரு போதுமில்லாதளவு தாக்குதல்கள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டன. யாழ்ப்பாணத்தில் 13 சிங்கள இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டதை சாட்டாக வைத்தே மேற்படி கலவரம் தமிழ் மக்கள் மீது ஏவப்பட்டது. அதனை அடுத்து ஜே.ஆர்.ஆட்சியின் கீழ் தொடங்கிய யுத்தமானது, அமைதிப்படை என மூலாம் பூசிய இந்திய இராணுவத்தினரால் பொறுப்பேற்கப்பட்டு, 1990 மார்ச் வரை நடத்தப்பட்டது.

அரசாங்கத்துக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் நடத்தப்பட்ட குறுகியகால “தேனிலவு” பேச்சவார்த்தைக்கான காலகட்டங்கள் தவிர அந்த கொடிய யுத்தமானது இன்று வரை தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. 1994 செப்டெம்பர் மாதத்தில் விடுதலைப் புலிகளுடன் முதலில் பேச்சவார்த்தையினை ஆரம்பித்த பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கம் கூட ஒரு அர்த்தமுள்ள தீர்வுத் திட்டம் எதனையும் முன் வைக்கவில்லை.

இன்று தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் யுத்தமானது விடுதலைப் புலிகளுக்கு மட்டுமே எதிரானது என அரசாங்கத்தினர் ஓயாது கூறி வந்த போதும், உண்மையில் அது எல்லா விதத்திலும் எல்லா தமிழர்களுக்கும் எதிராகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. தமிழ் மக்களின் உயிர் உடைமைகள் தொடர்ந்து அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. ஒன்றுக்கு பல தடவைகள் மக்கள் இடம்பெயர்ந்து வருகின்ற படியாலும் உணவு, மருந்து நிவாரணங்கள் அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டு வருகின்ற படியாலும் மக்கள் படும் நரக வேதனைகள் யாவும் சொல்லும் தரமற்றவையாயினும், அரசாங்கமோ அலட்சியத்தின் இருப்பிடமாகவே நடந்து கொள்கிறது.

வவுனியா அகதி முகாம்களில் மக்கள் படும் அவலங்கள்.

வவுனியாவில் கடந்த ஒரு வருடத்துக்கு மேலாக ஏறத்தாழ 10.000 தமிழ் மக்கள் தமது விருப்பத்திற்கு மாறாக முகாம்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளனர். முகாம்களின் நிலைமையோ படுமோசமானது. இந்த மக்களில் பலர் வடக்குக்கும் தெற்குக்கும் இடையில் பிரயாணம் செய்யப் புறப்பட்டவர்கள், அல்லது வவுனியாவில் தமது நண்பர்கள், உறவினர்களுடன் தங்கியிருப்பதற்கு வந்தவர்கள் ஆவர்.

இது தொடர்பாக எவ்வளவோ முறைப்பாடுகள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் போன்ற நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும், இவை யாவும் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கபோல் ஆகியுள்ளன. தமிழ் மக்களின் கௌரவமும் மதிப்பும் மிக மோசமாக மிதிக்கப்படும் நிகழ்வுகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். பெரும்பான்மை அதிகார பீடத்தினர் காட்டி வந்துள்ள ஏனோ தானோ என்ற மனப்பான்மையும் இதற்கு ஒரு காரணமாய் உள்ளது. ஆனால் அதற்கு வேறு எவ்வித பரிகாரத்தையும் அரசாங்கம் செய்யாத நிலையில், நீண்டகால அடிப்படையிலான அரசியல் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளில் தமிழ் மக்களுக்கு எவ்வாறு நம்பிக்கை ஏற்படும்?

“ஒரு நாடு - ஒரு மக்கள்”

“ஒரு நாடு - ஒரு மக்கள்” என்பது ஒரு போற்றுதற்குரிய ஒன்றிணைப்பு சுலோகமாக தோற்றலாம். ஆனால் இலங்கை அரசியல் வரலாற்றை பின்னோக்கி ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கின் இது இன்று நடமுறைக்கு பொருந்தாததாகும். ஏன் என்றால் இன்றைய நிலையில் கண்டிப்பான அடையாளத்துடன் வாழ-

வேண்டிய அவசியம் தான் காலத்தின் தேவையாகியுள்ளது. இலங்கையில் நிலவுகின்ற பல்லின, பல் கலாசார தன்மைகள் இனம் காணப்பட்டு அவை ஒரு ஆரோக்கியமான காரியமாக பேணப்பட வேண்டுமே அன்றி அவை வெறுமனே “கம்பளத்துக்கு” கீழே தள்ளிவிடப்பட வேண்டியன அல்ல. மேலும் சிறுபான்மை இன மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையானது நிச்சயமாக ஜதாக்கப்பட முடியாததாகும். “ஒரு நாடு - ஒரு மக்கள்” என்ற கோட்பாடு நேர்மையாகத்தான் முன்வைக்கப் பட்டாலும் கூட, அது கண்டிப்பாக அதற்கு நேர்மாறாக பெரும்பான்மையின மக்களின் மேலாதிக்கத்தை பலப்படுத்துவதற்கே உதவும். பெளத்த மத்திற்கு அரசியல் அமைப்பில் அதிஉயர் ஸ் தானம் வழங்கப்பட்டிருப்பதும், அதே போன்ற நடைமுறையிலுள்ள ஏற்பாடுகளும், அதற்கு பெரிதும் துணைபுரியும்.

காலங் கடந்த “ஆறிய கஞ்சி”

ஆறிய கஞ்சி பழங்குஞ்சியல்லவா? இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில், குறிப்பாக தமிழ் தேசிய இனப் பிரச்சினையைப் பொறுத்த வரை இதே பல்லவிதான் இருந்து வந்துள்ளது. இதுதான் மாறி மாறிப் பதவிக்கு வந்த எல்லா அரசாங்கங்களிடமும் காணப்பட்ட “சொத்து” ஆகும்.

அத்தோடு, பதவியிலிருக்கும் அரசாங்கமும் பிரதான எதிர்க்கட்சியும், என்றும் ஒன்றையொன்று சாடுவதில் காலம் கழித்து வந்தமையும் யாரும் அறிந்ததே. இதன் காரணமாவே இந்த நாடு கடுமையான இரத்த விலையினைக் கொடுத்துள்ளதென்பதும் தெள்ளத் தெளிவாக நிருபிக்கப்பட்டுள்ளது. “இரு மொழிக் கௌன்றால் ஒரு நாடு, ஒரு மொழியென்றால் இரு இரத்தம் தோய்ந்த துண்டுகள்” என 1956ல் இடதுசாரியினர்தான் எதிர்வு கூறியிரந்தனர் என்பது யாரும் அறிந்ததே. ஆனால் அன்று அந்த எச்சரிக்கையானது முற்றாக அலட்சியப்படுத்தப்பட்டது.

எனவே தான் அரசியலமைப்பின் 13ஆவது திருத்தத்தின் கீழ் 1987இல் தமிழக்கும் அரசகரும் மொழி அந்தஸ்து வழங்கப்பட்ட போது, அது பழங்குஞ்சியாக மாறிவிட்டது. அது எந்தவித மக்குத்துவத்தினையோ தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கான பங்களிப்பினையோ செய்வதற்கு வலுவற்றதாயிருந்தது. அது மட்டுமல்லாமல், இற்றை வரைக்கும் தமிழ் மொழி அழுலாக்கல் நடைமுறைப்படுத்தல் நட்தை வேகத்திற்கும் குறைவாகவே உள்ளது. இதைப்பற்றி வேறுயாருமல்ல, ஜனாதிபதியே சில மாதங்களுக்கு முன்னதாக கடுமையான விசனம் தெரிவித்திருந்தார்.

எனவே தான், சிறுபான்மையின மக்கள் தமது தாயகத்தில் சுயநிர்ணய உரிமை உடையவர்கள் என்பதை எவ்வித பிசுகு தடையுமின்றி ஏற்றுக் கொள்ளலே இன்றைய நிலைப்பாடாயிருக்க வேண்டுமென்பதை யாரும் புரிந்து கொண்டு செயற்படல் வேண்டும். இந்த அடிப்படையில் மட்டும்தான் ஒற்றுமையானது அமைய முடியும். அன்றேல், சதாகாலமும் பிளவுகளும் அராஜகமும் தான் எஞ்சியிருக்கும் என்பதில் ஜயமேதுமில்லை.

* * *

**“தமிழர் தாயகமும் சுயநின்னை உரிமையும்
ஏற்றக்கொள்ளப்பட்டு தமிழ் மக்கள் பாரபடசமின்றி
சமத்துவமாக நடத்தப்படுவதே இந்நாட்டின்
ஒருமைப்பாட்டுக்கு அடிப்படை!”**

உலகம் முழுவதும் உள்ள ஆனாம் வர்க்கத்தினர் தாம் எதனை பயங்கரவாதம் என்று குட்டுகிளின்றனரோ அதனை ஒழித்துக்கட்டுவதற்கு ஜக்கியப்பட்டு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென அறைக்கூல் விடுத்து வருகின்றனர். உண்மையான பயங்கரவாதத்தை தவிர்த்துக் கொள்வதுதான் மிகச் சிறந்ததாகும்.

உலகத்தில் பயங்கரவாதமானது பல கோணங்களிலிருந்து தோன்றுவதையாரும் காணலாம். அரச பயங்கரவாதம், அதற்கெதிரான போராட்டம், இறுதியில் அதற்கெதிராக ஆயுதமேந்தும் நிலை, பின் கிளர்ச்சித் தடுப்பு அல்லது சதி எதிர்ப்பு என்ற போர்வையில் மேலும் அதிக அரச பயங்கரவாதம் என்பது போன்ற சங்கிலித் தொடரான நிகழ்வுகள் உலகில் பல பாகங்களிலும் காணப்படுகின்றன. அரசாங்கங்கள் ஜக்கியப்பட்டு பயங்கரவாதத்தை முறியடிக்க வேண்டும் என்ற விடயம் அண்மையில் டர்பனில் நடைபெற்ற அணிசேரா நாடுகள் மாநாட்டிலும், பின்பு ஐ.நா.வின் 53வது வருடாந்த கூட்டத்திலும் வலியுறுத்தப்பட்டது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் இங்கு எழும் கேள்வி இதுதான்:- பயங்கரவாதம் என்றால் என்ன? அதனை முடுக்கி விடுவெர்கள் யார்? அப்பாவி மக்களை கொலை செய்தல், அல்லது அவர்களை வேறு விதத்தில் வேதனைகளுக்கு ஆளாக்குதல் போன்றவை பயங்கரவாதச் செயல்களே. அரச அடாவடித்தனங்கள், ஒடுக்குமுறைகள், அழித்தொழிப்புகள் ஒருபுறம், மறுபுறத்தில், ஆட்சியாளர் எந்தவகையான மேலாதிக் கத்திற் கோ மதமமதைக் கோ ஆட்பட்டு செயலாற்றுவதன் மூலம் குறிப்பிட்ட ஒரு இனத்துவ சமுதாயம் அல்லது மக்கள் கூட்டம் மோதி மிதிக்கப்படுமானால் அதிலிருந்து உருவாகும் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைக்கே ஆட்சியாளர் கண்முடித்தனமாக ‘பயங்கரவாதம்’ என நாமம் குட்டுகின்றனர். ஒருவர் இன் நொருவருக்கு அடாத்தாக அடித்தால் அடிவாங்கியவர் அதனை வட்டியுடன் திருப்பிக் கொடுக்க உரிமையுண்டு.

அமெரிக்க அரசாங்கம் தன்னை உலகத்தின் பொலிஸ்காரன் என எண்ணிச் செயற்படுகிறது ஐ.நா.வின் 53வது வருடாந்த மாநாட்டில் ஜனாதிபதி கிளின்டன் உரையாற்றினார்ல்லவா? பார்வைக்குத்தானும் அவர் சற்று உணர்ச்சியான விடயங்களைக் கூறி வைத்துள்ளார். அதே நேரத்தில் இன்று சங்கடப்பட்டுக்

கொண்டிருக்கும் கிளின்டன் பயங்கரவாதத்தை முறியடிப்பதற்கு உலகம் ஒற்றுமையாகச் செயற்பட வேண்டும் எனவும் குழுரைத்துள்ளார். அவர் கூறியிருந்த சில விடயங்கள் வருமாறு:

- (அ) “இந்த கொந்தளிப்புக்கு (அதாவது பயங்கரவாதச் செயல்களுக்கு) பொருளாதார நீதியான காரணங்கள் உண்டு என்பதையும் நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், சமூக நீதிக்காக உழைக்கிறோம் என வரிந்து கட்டிக்கொண்டு முழங்கித்திரியும் பயங்கரவாதிகளுக்கு வறுமை, சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், மற்றும் பெருவாரியான இளம் சந்ததியினர் ஒதுக்கப்படுதல் போன்ற காரணிகள் நிலத்துக்கு உரம் போலாகும்.
- (ஆ) எவ்வாறாயினும், பயங்கரவாதத்தை நாம் ஒரே மனதாக எதிர்க்கும் போது, அதற்குவித்திடும் நிலைமையையும் நலம் ஒரு போதும். அலட்சியப்படுத்திவிட முடியாது. ஏழை, பணக்காரர்களுக்கிடையிலான வெளி அகண்ட வண்ணம் உள்ளது என மிக அண்மையில் ஐ.நா குழுவினால் வெளியிடப்பட்ட மனித அபிவிருத்தி அறிக்கை கூறுகின்றது. இழப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லாதவனே புரட்சிவாதி எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- (இ) செல்வத்தினை நீதி நியாயமாகப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டியது அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளின் கடப்பாடாகும். அத்தோடு, அவை புதிய வாய்ப்புக்களையும் ஏற்படுத்த வேண்டும். அதே நேரத்தில், அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகள் சுபீட்சப் பாதையில் நிலையாகச் செல்வதற்கும், உலகப்பொருளாதார வளர்ச்சியை அதிகரிப்பதற்கும் உதவுவது அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகளின் கடப்பாடாகும்.”

தானும் தன்னை ஒத்தவர்களும் எது பயங்கரவாதம் எனக் கருதுகின்றார்களோ அதற்கான சில அடிப்படைக் காரணங்களையும் ஐனாதிபதி கிளின்டன் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது, அவர்கள் கூறும் பயங்கரவாதமானது, அவர்கள் எந்த அரசியல் பொருளாதாரத் திட்டத்தினை கடைப்பிடிக்கிறார்களோ, அதே திட்டத்திலுள்ள மிலேசுசத்துமொன முரண்பாடுகளிலிருந்தே ஊற்றெடுக்கின்றது என்பதே உண்மையாகும்.

செல்வம் உள்ளவர்களுக்கும் இல்லாதவர்களுக்கும் இடையிலான வெளி நிச்சயமாக அகண்டு கொண்டே செல்கிறது. அதற்கு ஒரு தெளிவான காரணம் நீதிநியாயமான முறையில் செல்வம் பகிரப்படாதிருத்தல் ஆகும். இதனால் பலத்த சமூகக் கொந்தளிப்புகள், பூசல்கள் மற்றும் பரந்துபட்ட எதிர்ப்புகளும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் ஏற்படுவது கண்கூடு. ஏனென்றால் உலகத்தில் இல்லாதார்தான் மிகப் பெரும்பான்மையாக உள்ளனர்.

எனவே, இப்படியான நிலைமைகளின் கீழ் அரசானது, சதா பயங்கர அடக்குமுறைகளையே மேற்கொண்டு வந்தால் அதனால் பாதிக்கப்படுவர்கள், அதாவது தாம் உயிர் வாழ்வதற்கு சதா திண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் மக்கட பிரிவினர், என்ன செய்வார்கள் என எதிர் பார்க்கலாம்? என்றும் தலைகுனிந்து அழிந்து போவதா, அல்லது நிமிர்ந்து நின்று எதிர்ப்பதா?

“G7” குழு என அமைக்கப்படும் கைத்தொழில் மய அல்லது அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகளில் சனத்தொகை உலகத்தின் மொத்த சனத்தொகையில் 20% ஆகும். ஆனால் உலகின் செல்வத்தில் ஏறத்தாழ 80% வித்ததை அந்த நாடுகள் தமக்குள் பயன்படுத்துகின்றன. எனவே அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகள் என்ன செய்யலாம்? அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகள் சுபிட்சப்பாதையில் நிலைத்திருப்பததற்கு அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகள் கைகொடுக்க வேண்டும் என ஐனாதிபதி கிளின்டன் செய்த உபதேசத்தினை இவ்வாறுதானா நடைமுறைப்படுத்துவது?

அமெரிக்க ஏகாபத்திய சக்திகளிடமிருந்தும், அவற்றின் கீழ் இயங்கும் முகவர் நிலையங்களாகிய சர்வதேவ நாணய நிதியம், உலக வங்கி மற்றும் உலக வார்த்தக ஸ்தாபனம் ஆகியவற்றிடமிருந்தும் கிடைத்துக்கொண்டிருக்கும் படுபாதகமான உத்தரவுகளை அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாடுகளின் அரசாங்கங்கள் ஏன் எதிர்க்கக்கூடாது?

ஐ.நா.வின் 53ஆவது ஆண்டு பொதுச்சபைக் கூட்டத்தில் ஐனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க ஆற்றிய உரையின் மீது சற்று கவனம் செலுத்துவோம். அதற்கு முன்பு தென்னாபிரிக்காவில் அணிசேரா நாடுகள் மாநாட்டில் பிரதிபலித்து போலவே, அவர் சர்வதேச நிதி விவகாரம் தொடர்பாக கடுமையான விமர்சனத்தினை முன்வைத்ததுடன், சர்வதேச நாணய நிதியம் (ச.நா.நி.) பாரிய முறையில் மறுசீரமைக்கப்பட வேண்டும் எனவும் அறைக்கவல் விடுத்துள்ளார். சர்வதேச நாணய நிதியம் மற்றும் உலக வங்கி மீது முன்னரும் அந் நிறுவனங்களில் பணிபுரிந்த சில பொருளியல் நிபுணர்கள் பல விமர்சனங்களை செய்துள்ளார். அவர்களில் உதாரணமாக, டேவிசன் புதோ மற்றும் ஹேமன் டெலி ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். “அந்த நிறுவனங்களுக்கு கண்தெரியாது. காது கேளாது. அவைக்கு நல்ல முக்குக் கண்ணாடியும், செவிப்புலன் கருவியும் அவசியம்” என ஹேமன் டெலி ஒரு முறை நகைச்சுவையாக கூறியிருந்தார். உண்மையில் மேற்படி நிறுவனங்கள் கடைப்பிடிக்கும் கொள்கைகள் குறிப்பாக 3 ஆவது உலக நாடுகளின் மக்களைப் பொறுத்தவரை இனக்கொலைக்கு ஓப்பானவை. இந் நிறுவனங்கள் உடனடியாக இழுத்து முடப்பட வேண்டியவை என இவர் மனம் புழுங்கியுள்ளார். எனவேதான், ஐனாதிபதி சந்திரிகாவினால் அழுத்தி உரைக்கப்பட்ட நிலைப்பாடானது பிராந்திய மட்டத்திலும், சர்வதேச மட்டத்திலும் கூட்டான எதிர்ப்பு வடிவம் பெறவேண்டும்.

இலங்கை நிலைமை பற்றி...

இலங்கை நிலைமை பற்றி குறிப்பிட்ட ஐனாதிபதி சந்திரிகா முன்பு இலங்கையின் 50ஆவது சுதந்திர ஆண்டு விழாவில் ஆற்றிய உரையிலிருந்து ஒரு பகுதியினை மேற்கோள் காட்டினார். அது கடந்த காலத்தில் இழைத்த தவறுகளால் ஏற்பட்ட விழைவுகள் பற்றியதாகும். அதாவது, “நாங்கள் நாட்டைக் கட்டியேழுப்பும் விடயத்தில் சருக்கலும் கிறுக்கலுமாக நடந்துவந்துள்ளோம். அதே நேரத்தில் ஆசியாவிலுள்ள அண்டை நாடுகளிலும் வேறு பல நாடுகளிலும் வேறு இன, மத மக்கள் சௌஜன்யமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். 1980களில் தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகள் தோற்றம் பெறுவதற்கும் அதற்கு முந்திய தசாப்தங்களில் இடம் பெற்ற பாரிய தவறுகள்தான் காரணம் என்பதை சொல்லாமலே புரிந்து கொள்ளலாம்.”

பிற்போக்கு சக்திகள்

இனத்துவ சிறுபான்மை மக்களுக்கு அதிகாரம் வழங்குவதற்கான விரிவான யோசனைகள் தனது அரசாங்கத்தினால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளதாகவும், அவற்றை தமிழ்மீ விடுதலைப்புலிகள் நிராகரித்துள்ளனரே ஒழிய எல்லா சமூகங்களிலும் உள்ள பெரும்பான்மையான மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர் எனவும், அணிசேரா நாடுகள் மாநாட்டிலும் பின்பு ஐ.நா. மாநாட்டிலும் ஆங்காங் கே அளித்த பல பேட்டிகளிலும் ஜனாதிபதி சந்திரிகா கூறியிருந்தார்ல்லவா? ஆனால், உண்மையில் அரசாங்கத்தின் குறித்த பிரேரணைகள் இனத்துவ சிறுபான்மையினங்களுக்கு அதிகாரம் எதுவும் வழங்கவுமில்லை, அவை நிச்சயமாக தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்படையவையுமல்ல.

அதே நேரத்தில் குறித்த பிரேரணைகள் நாட்டைப் பிரிக்க விழைகின்றன என எஸ்.எல்.குணசேகர, மாதுவுவாவ சோபித்த தேரர் போன்றோர் பறைசார்றித் தீரிகின்றனர். இத்தகைய பிற்போக்கு சக்திகள்தான் 1950களிலும் செயற்பட்டன. பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தினை முறியடித்தன. இறுதியில் இதன் தொடராகவே பண்டாரநாயக்காவின் உயிரும் பறிக்கப்பட்டது.

அன்று இந்த சக்திகள் பெற்ற வெற்றியே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் யுத்தத்திற்கும் அதன் சொல்லுந் தரமற்ற விளைவுகளுக்கும் காரணமாகும். தனது ஐ.நா.உ.ரையில் ஜனாதிபதி கிளின்டன் கூட இலங்கையில் இடம் பெறும் உயிரிழப்புக்கள் பற்றியும் குறிப்பிட்டதுடன், இப் பிரச்சினையானது மிக அவசரமாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டும் (Crying out for resolution) என்றும் கூறியுள்ளார்.

மறுபுறத்தில், முன்னாள் இலங்கை ஜனாதிபதி டி.பி.விஜேதுங்க தமிழர்கள் மற்றும் சிறுபான்மையின மக்கள் சிங்களவர் எனும் பெருமரத்தைச் சுற்றிய செடி கொடிகள் என தரக்குறைவாக திருவாய் மலர்ந்தருளியது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அண்மையில் தற்போதைய ஜனாதிபதி தனது தென்னாபிரிக்க விஜயத்தின் போது அளித்த தொலைக்காட்சி பேட்டியில் தமிழர்கள் இந்த நாட்டின் பூர்வீக குடிகள் அல்ல என்றும், தனிநாடு கோருவதற்கு அவர்களுக்கு உரிமையில்லை என்றும் குறிப்பிட்டிருந்தார். ஜனாதிபதி சந்திரிகா இதன் மூலம் முன்னாள் ஜனாதிபதி விஜேதுங்கவின் அடிச்சவட்டை பின்பற்றுகின்றாரா என்ற கேள்வி எழுகிறது. மிக அவசரமாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டியதொரு பிரச்சினைக் கான பரிகாரம் சிங்கள பெரும்பான்மை மேலாதிக்க அரசாங்கங்களிடம் இல்லை என்பதை இவ்விடயங்கள் சுடிக்காட்டுகின்றன.

தமிழர் தாயகமும் சுயநிர்ணய உரிமையும்

தமிழரின் தாயகமும் சுயநிர்ணய உரிமையும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும். அவர்கள் கெளரவமாகவும் சமத்துவமாகவும் நடத்தப்பட வேண்டும். அதுதான் இலங்கையின் ஒற்றுமைக்கு அடிப்படையாகும். அல்லாவிட்டால் அவாகள் தனிவழி செல்லவே சித்தமாயுள்ளனர். அந்த எல்லைக்கு அவர்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

* * *

ஜனாதிபதிக்கு எழுதிய பகிரங்க கடிதம்

“இனாறுக்குறைகளால் துயருந்று நலிந்துவாரும் தமிழ்மக்களின் அகதி வாழ்க்கைக்கு முடிவு எப்போது?”

“ஜனாதிபதி அம்மையார் அவர்களுக்கு, தமிழ் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு ஒரு நியாயமான அரசியல் தீர்வு இன்றிய படியாலேயே வடக்கு-கிழக்கு யுத்தம் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை நாம் சொல்லத்தேவையில்லை. சிக்கலாக்கப்பட்டுள்ள இத்தகைய பிரச்சினைக்கு யுத்தத்தின் மூலம் தீர்வு காணமுடியாதென்பது தெட்டத்தெளிவான விடயம். உண்மையில் அது பலத்த எதிர்விளைவத்தான் உண்டு பண்ணும் என்பது நிருபிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரை, அரசாங்கத்தால் முன்வகுக்கப்பட்டுள்ள அரசியலமைப்பு யோசனைகளில் அதிகாரப்பறவளாக்கல் உள்ளடக்கத்தையோ, அலகையோ பார்க்குமிடத்து ஒரு நியாயமான அரசியல் தீர்வுக்கு இட்டுச் செல்லும் என்பதற்கில்லை.

யுத்தத்திற்கு யார் காரணம்? அதன் விளைவு என்ன?

தொடரும் யுத்தத்திற்கு ஐ.தே.க.வும் விடுதலைப்புலிகளும் தான் காரண கர்த்தாக்கள் என பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கத்தால் எப்போதும் குற்றம் சுமத்தப்படுகிறதே தவிர, யுத்தத்திற்கான அடிப்படைக்காரணத்தை நோக்கி பரிகாரம் காண்பதற்கு பொ.ஐ.மு அரசாங்கம் முற்றாக தவறிவிட்டது. சமாதானத்தையும் ஒற்றுமையையும் வேண்டி 1994ல் ஜனாதிபதி தேர்தலில் அமோக ஆதரவினை வழங்கிய மக்கள் தமது எண்ணம் மண்ணாகிப்போனதே என மிகவும் சஞ்சலப்படுகின்றனர்.

இந்த யுத்தம் தொடர்வதால் இந்த நாட்டுமக்கள், குறிப்பாக தமிழ் மக்கள் அதிக விலை கொடுத்து வருகின்றனர். யுத்தம் ஐ.தே.கட்சியால் ஆரம்பிக்கப்பட்டதென அரசாங்கம் ஓயாது கூறிவருகிறது. அதே நேரத்தில் 1995 ஏப்ரல் மாதத்தில் தமிழ்மீ விடுதலைப்புலிகள் மோதல் தவிரப்பு ஒப்பந்தத்தினை முறித்துவிட்டனர் என்ற சாக்குப்போக்கில் இன்று யுத்தம் முன்னரை விட மோசமாக நடத்தப்படுகிறது.

இந்த நாட்டின் இனப்பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரை எல்லா அரசாங்கங்களும் தளம்பித்தளம்பி, காய்நகர்த்தி ஏமாற்று வித்தை கற்பித்தமையால்தான் பிரச்சினை வில்வருபமெடுத்து யுத்தம் வெடித்தது. இன்றைய நிலைமையைப் பார்த்தால் யுத்தம் எப்போது முடிவுக்கு கொண்டுவரப்படும் என்று கூறுவதற்கில்லை.

அடுத்ததாக, எல்லாவகையிலும் யுத்தம் நிச்சயமாக தமிழ் மக்களுக்கெதிராக நடத்தப்பட்டு வருகிறது. எனவே அது விடுதலைப்புலிகளுக் கெதிராக மட்டும் நடத்தப்படுகிறது என அரசாங்கம் ஓயாது கூசாமல் கூறிக்கொண்டிருப்பது முற்றிலும் உண்மைக்கு புறம்பானதாகும். தமிழ் மக்கள் மீது வரலாறு காணாத துன்ப துயரங்களை பாய்ச்சுவதற்கு இந்த யுத்தம் ஒரு ஆயுதமாக பாவிக்கப்படுகிறது என்பது மிகத்தெளிவாக தெரிகிறது. தமிழ் மக்கள் ஒதுக்கப்பட்டு, அந்நியம்படுத்தப்பட்டு, பாழ்படுத்தப்பட்டு வருகின்றனர் என்பதற்கான சில அம்சங்களைப் பார்ப்போம்.

1. தமிழ் மக்கள் சந்தேகக் கண்கொண்டு பார்க்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் சுதந் திரமாக நடமாடும் உரிமை மறுக் கப் பட்டு, அல் லது மட்டுப்படுத்தப்பட்டு வருவது மட்டுமல்லாமல் அவர்கள் அகதிமுகாம்களில் நிர்ப்பந்தமாக அடைத்து வைக்கப்பட்டும் இருக்கின்றனர். வவுனியாவில் பத்துக்கும் மேற்பட்ட முகாம்களில் அவர்களில் ஆயிரக்கணக்கானோரை வருடக்கணக்காக முடக்கி வைத்திருப்பது இதற்கு நல்ல உதாரணமாகும்.
2. இன ஒதுக்கல் முறையில் அவர்கள் பொலிஸ் நிலையங்களில் பதிவு செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு முடிவேயில்லை.
3. அவர்கள் அடாத்தாக கைது செய்யப்படுதல், சிற்றிவைதை செய்யப்படுதல், கொலை செய்யப்படுதல் ஆகியவற் றிற் கோ, புதைகுழிகள் பெருகுவதற் கோ முடிவேயில்லை. வீடுகளுக்கு முன்னால் குடும்பத்தவர்களின் படங்கள் தொங்க விடப்பட வேண்டுமென்ற முன்னைய தென்னாபிரிக்க இன ஒதுக்கல் பாணியிலான அசிங்கமான நடவடிக்கையும் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டுள்ளது.
4. உணவு, மருந்து, எரிபொருள் போன்ற அத்தியாவசிய பண்டங்களுக்கான பலத்த தட்டுப்பாட்டுக்கு முடிவேயில்லை.
5. கல்வித்தரம், நாளொருவண்ணம் வீழ்ச்சியடையச் செய்யும் நிலைமைக்கு முடிவேயில்லை. யாழ்.பாடசாலைகளில் பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கான வெற்றிடங்கள் பலகாலமாக நிரப்பப்படவில்லை. அதேநேரத்தில், சிங்கள பாடசாலைகளில் மேலதிகமாக ஆசிரியர்கள் நயமிக்கப்பட்டிருந்தனர். மேலும், குறிப்பாக பெருந்தோட்டத் துறையிலுள்ள பல பாடசாலைகளில் தமிழ் பிரிவோ, தமிழ் ஆசிரியர்களோ அற்ற நிலையில் தமிழ் பிள்ளைகள் சிங்கள மொழி மூலம் கற்பிக்கப்படுகின்றனர்.
6. தமிழர்களின் அகதி வாழ்வுக்கு முடிவேயில்லை. இடம் பெயர்ந்தோரில் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் தமது சொந்தஇடங்களில் மீளக்குடியமர்வதற்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டு வருகிறது.

7. சந்தேகத்தின் பெயரில் கைது செய்யப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்கள், யுவதிகள் வருடக்கணக்காக சிறையில் வாடுகின்றனர்.

மறுபுறத்தில், யுத்தம் தொடர்வதால் படையினரில் பல்லாயிரக் கணக்கானவர்கள் (99% மாணவர்கள் ஏழை விவசாயக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த சிங்கள இளைஞர்கள்) வடக்கு-கிழக்கு யுத்த முனையில் செத்து மடிந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

அடுத்ததாக, இடம்பெயர்ந்த மக்கள் தமது சொந்த இடங்களில் மீளக் குடியமர்வதற்கு அடாத்தாக அனுமதி வழங்காமல், அவர்களின் காணிகளை கவீகரிப்பதற்கு அரசாங்கம் முனைந்து வருகிறது. 9 வருடங்களாக இடம் பெயர்ந்து வாழும் வலிகாமம் வடக்கைச் சேர்ந்த மக்களின் காணிகளை கவீகரிக்கும் திட்டம் அண்மையில் வெளிக்கொணரப்பட்டது. இத்தகைய திட்டமானது வெந்த புண்ணில் வேல்பாய்ச்சுவது போலானதாகும். காரைநகர் கடற்படைத் தளத்தைச் சூழவுள்ள இடம்பெயர்ந்த மக்களின் காணிகளும் கவீகரிக்கப்படவிருப்பதாக அண்மையில் செய்திகள் வெளியாகியிருந்தன.

திருக்கோவில் அகதிகள் நிலை

அலிக்கம்பை, கஞ்சிக்குடிச்சாறு, தங்கவேலாயுதபுரம், சாகமம் ஆகிய கிராமங்களைச் சேர்ந்த 1067 குடும்பங்களைக் கொண்ட ஏறத்தாழ 5000 மக்கள் கடந்த 9 வருடங்களாக திருக்கோவில் அகதி முகாமில் துயரம் தாங்காது நலிவுற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் தமது வீடு வாசல்களுக்கு திரும்பி தமது சொந்த மண்ணில் பயிரிட்டு வாழ்வதற்கு அனுமதி கிட்டாமல் தமது வாழ்க்கையை பாழாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தகையதொரு பிரச்சினை பற்றி உங்களின் நிலைப்பாடு தான் என்ன? அண்மையில் அவர்கள் துறைமுக கப்பல்துறை, புனர்வாழ்வு, புனர்நிர்மாண அமைச்சர் எம்.எச்.எம். அல்ரப்பைச் சந்தித்து தம்மை சொந்த இடங்களுக்குச் செல்வதற்கு வழிசைமக்குமாறு வேண்டினர். ஆனால் இதுவரை எதுவுமே நடைபெறவில்லை.

மனிதர் மீது கருணை பொழுவிதற் கோ இன, மத, குல, பேத அடிப்படையிலான பிணக்குகள், பிளவுகள் முதலிய கேடுகளை தவிர்ப்பதற்கோ, வெசாக் தினத்தைப் போன்ற நாள் கிடையாது என நீங்கள் அண்மையில் விடுத்த வெசாக் செய்தியில் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். அச்செய்தியில் மேலும் கூறப்பட்டதாவது:- “சுமாதான சகவாழ்வு, சமத்துவம், கருணை ஆகியவைதான் ஜனநாயகத்தின் ஆஸிவேராகும். பெளத்தம் அன்றுபோல் பரிசுத்தமாக திகழும் நாடுகளில் இலங்கையும் ஒன்றாகும். ஒழுக்க சீலர்களாக, அப்பழுக்கற்ற, நேர்மையான பெளத்தர்களாக வாழ நாம் திடசங்கற்பம் பூண்டு நிற்கின்றோம். அதன் வாயிலாக எமது நாட்டிலுள்ள அநேகமான சச்சரவுகள், பிரச்சினைகள் மற்றும் நெருக்கடிகளைத் தீர்த்துவிடலாம். வெசாக் பண்டிகையின் புனிதத் தன்மைக்கு களங்கம் விளைவிக்கும் செயல்கள் யாவையும் வெறுத்து

ஒதுக்குவது தான் நாம் புத்தபெருமானுக்குச் செலுத்தும் மிகப் பெரிய அஞ்சலியாகும்”

பொத்தம் ஒரு சீரிய தத்துவம்

பொத்தம் ஒரு தலைசிறந்த தத்துவம் என்பதில் என்னளவு சந்தேகமுமில்லை. அது மிகவும் அர்த்தமுள்ளது. பசுமையானது, மற்றும் மனிதனேயம் கொண்டது என்பது வெள்ளிடைமலை. அத்தன்மையதொரு அருமையான, முத்தான தத்துவத்தினை இந்த நாட்டில் அநேகர் எனிர்மாறாக கடைப்பிடித்து வருவதுதான் மிகவும் தூர்ப்பாக்கியமானதாகும். அதுமட்டுமேல்லாமல், இந்த நாட்டில் பலகாலமாக இனங்களுக்கிடையில் கசப்புணர்வுகளையும் ஏற்படுத்தி இறுதியில் நாட்டின் பொருளாதாரத்தையே பின்னடையச் செய்வதற்கு வித்திட்ட எரியும் பிரச்சினையொன்றினை யுத்தத்தின் மூலம் தான் தீர்க்கவேண்டுமென்று பொத்த குருமார்களில் சில பிரிவினர் கங்கணம் கட்டி நிற்பதுதான் மிகுந்த சாபக்கேடானதாகும்.

எனவேதான், இந்த நாட்டினை முழு அராஜகத்திலிருந்தும், பேராபத்திலிருந்தும் மீட்க வேண்டுமானால் அரசியல் மன உறுதியும் ஆழமான தொலைநோக்கும் அவசியமானதாகும்.

* * *

தமிழ் மக்களுக்கு தேவை மயான அமைதி அல்ல!

கொழும்பு வாழ் தமிழ் மக்கள் பணிக்குமுனினால் அன்மையில் பம்பலப்பிட்டி கதிரேசன் மண்டபத்தில் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை தொடர்பாக நடத்தப்பட்ட பகிரங்கக் கூட்டத்தில் நவசமச்சாஜக் கட்சி அரசியல் குழு உறுப்பினரும் கொழும்பு மாநகரசபை உறுப்பினருமான வ.திருநாவுக்கரசு ஆற்றிய உரை:-

முன்னைய ஐ.தே.க அரசாங்கம் தமிழ் மக்களுக்கு அழிவை ஏற்படுத்தும் யுத்தத்தினை 11 வருட காலமாக நடத்தியது. 1994ல் சந்திரிகா அம்மையார். சமாதானப்பூராவாக காட்சியிலித்து பதவிக்கு வந்தார். தமிழ் மக்களும் அவரில் நம்பிக்கை வைத்து அமோகமாக ஆதரித்தனர். ஆனால் ஜனாதிபதி சந்திரிகா நம்பிக்கைக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டார். யுத்தத்தினை முன்னரைக் காட்டிலும் கொடுரமாகவும் மிலேச்சத்தனமாகவும் நடத்திக் கொண்டு, தமிழ் மக்கள் மீது வேதனை மேல் வேதனைகளைச் சுமத்தி வருத்திறார்.

இந்த யுத்தத்தினை நடத்தவதற்கு தாம் விடுதலைப்புவிகளால் தள்ளப்பட்டதாகவும் அதனை ஒரு “சமாதானத்துக்கான யுத்தமாக” தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக அன்றி விடுதலைப்புவிகளுக்கெதிராக நடத்த வேண்டிய தாயிற்று எனவும் ஜனாதிபதி சந்திரிகாவும் ஏனைய அரசாங்க முக்கியஸ்தர்களும் பிரசாரம் செய்து வருகின்றனர். இது முழுப்புசினிக்காயை சோற்றில் மறைக்க முற்படுவதைக் காட்டிலும் பெரிய மோசஷ்யாகும்.

பிரச்சினைக்கான அடிப்படைக்காரணிகளையோ, தமிழீழ விடுதலைப்புவிகள் தோற்றம் பெற்றதற்கான வரலாற்றுப் பின்னணியையோ ஆராய்வது கிடையாது. எனவேதான், உண்மையில் இந்த யுத்தமானது தமிழ் மக்கள் மீது திட்டமிட்டுத் தினிக்கப்பட்ட தொன்றாகும். இதனை உடனடியாக நிறுத்த வேண்டுமென்பதே அவர்களின் மனக்குமுறலாகும்.

மேலும், எல்லா சமுகங்களையும் சேர்ந்த அதிகப் பெரும்பான்மையான மக்களும் இந்த இனக்கொலை யுத்தத்தினை எதுவித தாமதமும் இன்றி முடிவுக்கு கொண்டு வரவேண்டுமென்றே வேண்டி நிற்கின்றனர், ஆனால் சிங்கள பேரினவாத, பிற்போக்கு சக்திகள் இராணுவ முறையில் வெற்றிப்பட்டி ஆதிக்கம் செலுத்தவேண்டும் என எண்ணிச் செயற்படுகின்றனவே ஓழிய, நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் சமாதானமும் சபீட்சமும் கிட்டவேண்டும் என்று அவை எண்ணுவதே கிடையாது.

பெரும்பான்மை/சிறுபான்மை கருதுகோள்

பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை கருதுகோள் தொடர்பாக இந்த நாட்டில் மிக ஆபத்து நிறைந்த தப்பிப்பிராயம் நிலவுகின்றது. MAJOR எனும் ஆங்கில பதத்திற்கு பெரிய, மேல்தர எனவும், மறுபுறத்தில் MINOR என்ற பதத்திற்கு சிறிய, குறைவான, கீழ் தரமான எனவும் அகராதியில் கருத்துக்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விரு பதங்களும் MAJORITY மற்றும் MINORITY என்ற சொற்களின் மூலச் சொற்களாயிருப்பதால் சிங்கள பெரும் பான்மை அரசாங்கங்கள் தமிழ் மக்கள் மீது சவாரி விடலாம் என எண்ணத் தலைப்பட்டன போலும். அதாவது, “பெரிய” சிங்கள மக்கள் “சிறிய” தமிழ் மக்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவது தமக்கு உரித்தான பணியென எண்ணிச்செயற்பட்டு வந்துள்ளன.

இந்த அடிப்படையில்தான், உதாரணமாக, தமிழ் பிரதேசங்களையும் கிராமங்களையும் சிங்கள குடியேற்றங்களுக்கு உள்ளாக்கி வந்துள்ளன. அதற்கு படை பலமும் அரச பயங்கரவாதமும் பாவிக்கப்படுகின்றன. மொழி, கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, காணி, குடியேற்றம் ஆகிய விடயங்கள் தொடர்பாக ஏற்படுத்தப்பட்ட புறக்கணிப்புகளுக்கும், அடக்குமுறைகளுக்கும் எதிராக ஏறத்தான 3 தசாப்தங்களாக தமிழ் அரசியல் தலைமைகளினால் நடத்தப்பட்ட சாதவீகப் போராட்டங்களை முறியடிப்பதற்காகவும், அதிகளவு அரச பயங்கரவாதம் பாவிக்கப்பட்டது. அவ்வாறான வரலாற்றுப் பின்னணியிலேயே தமிழீழ விடுதலைப்புவிகள் அடங்கலாக பல்வேறு தமிழ் இளைஞர் அமைப்புகள் 1980 களில் ஆயுதமேந்திப் போராடத் தலைப்பட்டன.

தமிழ் மக்களை ஒதுக்கி, சிறுமைப்படுத்த 1956ல் கொண்டுவந்த தனிச்சிங்கள் சட்டம் இயற்றிய 25 வருட நீண்ட நெடுங்காலம் பொறுத்து போதும் என்ற நிலைக்கு தமிழ் இளைஞர்கள் இட்டுச் செல்லப்பட்டனர் என்பது கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கதாகும். 1958இல் தமிழருக்கெதிராக கட்டவிழுத்துவிட்பட்ட இனக் கலவரத்தினை பிரத்தியேகமாக வைத்து அன்றைய பிரபல பத்திரிகையாளராகிய தார்சி வித்தாச்சி “அவசரகாலம் 58” (EMERGENCY 58) எனும் நூல் ஒன்றினை வெளியிட்டிருந்தார். அந்தப் பிரளியமானது எந்தளவு பரிமாணத்தைக் கொண்டிருந்தது என்று கேட்டால், தமிழ் மக்களும் சிங்கள மக்களும் பிரிந்து செல்லக்கூடிய சமிக்குன்றாக அது அமைந்து விடுமோ என அவர் வினா எழுப்பியிருந்தார்.

அன்று முதல் இன்றுவரை அரசாங்கங்களே சிங்கள மக்களுக்கும் தமிழ், மூஸ்லிம் மக்களுக்குமிடையில் கசப்புணர்வுகளை வளர்த்து வந்துள்ளன. இதற்காக அரசாங்கங்கள் நாட்டின் கல்வி முறைகளையும் குறிப்பாக வரலாற்று நூல்களையும் பாவித்து வந்துள்ளன. இதன் மூலம் சிங்கள பெரும்பான்மை மேலாதிக்கத்தினை நிலை நாட்டுவதற்கு முனைந்து வந்துள்ளன. உண்மையில், சிங்கள மொழியில் பெரும்பான்மை என்பதற்கு “மஹாஜாத்திய” மற்றும் சிறுபான்மை எபதற்கு “சலுஜாத்திய” என்ற பதங்கள் பாவிக்கப்படுகின்றன.

இது ஒரு நாட்டின் சமூகங்களைக் குறிப்பிடுகையில் பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை எனும் இரு பதங்களும் அடிப்படையில் தவறானதும் இனங்களுக்கிடையிலான செலஜன்யத்துக்கு குந்தகமான அர்த்தத்திலுமே பாவிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

வரலாற்றாசிரியராகிய பேராசிரியர் கிங்ஸ்லி டி சில்வா சிங்கள மேலாதிக்கத்திற்காக உழைக்கும் ஒருவர். அவர் கூட 1986ல் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை தமிழர் சமூகம் சிறுபான்மை சமூகமானால் பெரும்பான்மை சமூகங்களில் ஒன்றாகவே மதிக்கப்பட்டு வந்தது. பின்பு பிரித்தானிய குடியேற்றவாத (COLONIAL) ஆட்சியினால் கொண்டுவரப்பட்ட “வெஸ்ட்மின்ஸ்ரர்” முறை அறிமுகமாகிய பின்னர்தான் சிங்கள மக்கள் பிரத்தியேகமான பெரும்பான்மையினர் எனும் நிலைமை உதயமாகியதுடன், அவர்கள் ஆட்டிப்படைக்கலாம் என்ற தப்பான எண்ணமும் உருவாக்கப்பட்டது. இதன் காரணமாகவே, “ஜம்பதுக்கு ஜம்பது”, சமஷ்டி ஆட்சிமுறை, மற்றும் இன்று “தனிநாடு” ஆகிய கோரிக்கைகள் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலிருந்து கிளம்பின. அதனை பிரபல பத்திரிகையாளர் குவாட்றி இல்மாயிலும் அண்மையில் கூட்டிக்காட்டியிருந்தார். ஆனால் “வெஸ்ட்மின்ஸ்ரர்” முறை வருவதற்கு முன்னரே, சிங்கள பேரினவாத வண்டு அரிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. அதனால் தான் அன்று இலங்கை தேசிய காங்கிரசில் பிளவு ஏற்பட்டதுடன் சேர் பொன்.அருணாசலம் போன்ற பிரபல்யம் வாய்ந்த தலைவர்கள் விரக்கியின் எல்லைக்குத் தள்ளப்பட்டு காங்கிரசிலிருந்து வெளியேற்றினர்.

தேசிய கொடி

இன்று தேசியக் கொடியைப் பாருங்கள். ஒரு வாளேந்திய சிங்கம் நிர்மிய கொடி அதற்கு வடிவமைத்த குறுகிய மனப்பான்மை கொண்டவர்கள் அந்தச்சிங்கம் சிங்கள மக்களைப் பிரதி நிதித்துவப்படுத்துவதாக எண்ணினர். சிறுபான்மையினர் என்றழைக்கப்படுவர்கள் அக்கொடியில் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது நன்கு புலனாகிறது. இந்தக் கொடியானது இதே வடிவத்திலேயே நீண்டகாலமாக இருந்து வந்துள்ளதால், அதனை இப்போது ஒரு பிரச்சினையாக எடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என வேறுயாருமல்ல நீதி, அரசியலமைப்பு மற்றும் தேசிய நல்லினங்க்க அமைச்சர் ஜீ.எல்.பீரிஸ் அண்மையில் கூறியுள்ளார். நீண்டகால சிக்கலான பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு அவற்றை அப்படியே விட்டு விடுவது அற்புதமான அனுகுமுறையல்லவா?

யுத்தம் கோரமாகத் தொடர்கிறது. அப்பாவிகள் குண்டு வீச்சிற்கு இரை

யுத்தமோ இன்று கோரமாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இரு பக்கங்களிலும் ஆபிரக்கணக்கானோர் மழந்து கொண்டிருக்கின்றனர் தமிழ் மக்களோ வரலாறு காணாத நரக வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். அப்பாவி பொதுமக்கள் குண்டு வீசி அழிக்கப்படுகிறார்கள். அன்று நவாலி புனித பீற்றேர்ஸ் தேவாலயத்தாக்குதல் முதல் (15.9.99) புதுக்குடியிருப்பு பகுதியில் குண்டுவீசி அப்பாவி பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டது வரை, சம்பவங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. நவாலியில் ஒரே நாள் தாக்குதலில் ஏற்றதாழ் 150 பேர்

கொல்லப்பட்டனர் 1500 பேர் வரை காயமடைந்தனர். புதுக்குடியிருப்பில் 22பேர் கொல்லப்பட்டதுடன் 40க்கு மேற்பட்டோர் காயமடைந்தனர்.

ஜனாதிபதி கிளின்டன், ஐ.நா.செயலர் கொபி அனான், ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க, வெளிநாட்டமைச்சர் லக்ஷ்மன் கதீர்காமர் ஆகியோர் அண்மையில் நீலன் திருச் செவ் வம் படுகொலை செய்யப்பட்டதையிட்டு பலத்த கண்டாங்களும் ஆழந்த அனுதாபங்களும் தெரிவித்திருந்தனர். அதேவேளை, அப்பாவி பொதுமக்கள் வகை தொகையின்றி கொன்று குவிக்கப்படுவதை பற்றி அவர்கள் காட்டும் மௌனமானது காதைப் பிளக்கிறதே! கொல்லப்படும் தமிழர்கள் எல்லோரையுமே ஆயுதப்படையினர் புலிகள் என்றே முத்திரை குத்தி விடுகின்றனர். அன்று புதுக்குடியிருப்பில் கொலை செய்யப்பட்டவர்களும் அரசு தரப்பினால் அவ்வாறே கணக்கெடுக்கப் பட்டுள்ளனர். கொல்லப்பட்டவர்களில் ஒருவர் 70 வயது நிறைந்தவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

புதுக்குடியிருப்பு தாக்குதல் இடம் பெற்ற பின் நடைபெற்ற மந்திரி சபைக்கூட்டத்தில் ஜனாதிபதி உரையாற்றும் போது, அத்தாக்குதலைப் பற்றி ஏதும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால், தமிழ் மக்கள் அன்றாடம் சந்தித்து வரும் பிரச்சினைகளையிட்டு கவலை தெரிவித்த அவர் எல்லோரும் தமிழ் மக்களையும் சிறுபான்மை மக்களையும் பற்றி திறந்த மனதுடன், கருணையுடன் சிந்திக்க வேண்டுமென்று பரிந்து பேசியுள்ளார். அத்தோடு தமிழ் அரசு கரும மொழியாக 2000 ஜனவரி முதல் நடைமுறைப்படுத்த நடவடிக்கை ஆரம்பிக்கப்படும் எனவும் அவர் கூறியுள்ளார்.

இது ஒன்றும் புதியதல்ல. ஏத்தாழ 2 வருடங்களுக்கு முன்னர் கூட தமிழ் மக்களுக்கு சிங்கள மொழியில் கடிதங்கள் முதலியன் அரசாங்க அலுவலகங்களிலிருந்து அனுப்பப்படுவதை அறிந்து தான் அதிர்ச்சியும் ஆத்திரமும் அடைந்ததாகவும், 2 மாத கால எல்லைக்குள் கண்டிப்பாக நடைமுறைப்படுத்தப்படும் எனவும் கூறிவைத்தார். நடந்தது ஒன்றுமில்லை. வழக்கம் போல் பேச்கப்பல்க்கு, தம்பி கால் நடைதான்.

தமிழ் மக்கள் வேண்டுவது

அது ஒரு புறமிருக்க, ஜனாதிபதி சந்திரிகாவிடமிருந்தோ, அரசாங்கத்திடமிருந்தோ தமிழ் மக்கள் எந்தவித கருணையையோ சலுகைகளையோ எதிர்பார்க்கவில்லை. எதிர்பார்க்க வேண்டியது மில்லை. அவர்களுக்கு வேண்டிய தெல்லாம் அவர்களுக்குரிய பராதீனப்படுத்த முடியாத சுயநிர்ணய உரிமை. சுயாட்சி உரிமை மீது வைக்கப்பட்டுள்ள தடைக்கற்கள் நீக்கப்படவேண்டும் என்பதுதான்.

* * *

பெளத்த பேரினவாதத்திற்கு அடிபணிவகு கத்ரிகாமருக்கு ஒரு பிரச்சினையில்லை

மகாத்மா காந்தியை இந்திய மக்கள் புனைந்து வாழ்த்திய பாணியில் “கத்ரிகாமர் போல் ஒரு காந்த சொருபனைக் காண்பதும் எனிதாமோ” என சிங்கள இனவாதிகள் அமைச்சர் லக்ஷ்மன் கத்ரிகாமரரை வானளாவப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அதாவது, அவர் அன்மையில் ஐ.நாவில் ஆற்றிய உரையிலும் அதனைப் பொதார்ந்து பத்திரிகையாளர் மத்தியில் ஆற்றிய உரையின் போதும் இலங்கையில் தமிழ் இனப்பிரச்சினையில் குறிப்பாக ஐ.நா தலையிடவோ மத்தியஸ்தம் வகிக்கவோ தேவையில்லை என்று கூறியிருந்தார். ஐ.நா எங்களுக்கு யார்? நாங்கள் அவர்களுக்கு நிதி வழங்கி உதவுகின்றோம்(We are their pay masters) என்றெல்லாம் பி.பி.எலி.க்கு அளித்த பேட்டியிலும் ஐ.நா.வின் காது பறக்க அறைந்துள்ளார்.

சந்திரிகாவின் மிக சிறந்த விசுவாசி

ஜனாதிபதி சந்திரிகாவுக்கு ஆகக் கூடுதலான விசுவாசமாக உழைப்பவர் அமைச்சர் கத்ரிகாமர் என்று சொன்னால் அது மிகையல்ல. உன்மையில், அவர் ஆற்றிய ஐ.நா. உரையினை பார்க்குமிடத்து சந்திரிகாவே அதிசயப்படக்கூடிய அளவிற்கு அது ஆத்திரம் கொண்டதாயிருந்தது. அது மட்டுமல்லாமல் அவர் பெளத்தத்தின் மகிமையைப்பற்றிக் கூட ஒரு மலைப் பிரசங்கத்தையே செய்து விட்டார்.

ஆனால் பெளத்தம் ஒரு மதமேயல்ல. அது ஒரு அருமையான தத்துவம், சிறந்த வாழ்க்கை நெறி, அதனை ஆட்சியாளர் சரியாக கடைப்பிடித்தால் இந்த யுத்தமே இருக்க முடியாது. அதை விடுத்து, அதனை ஒரு மதம் என்று கற்பித்து மமதை கொண்டு சிங்கள பேரினவாதம் கோலோச்ச விழைகின்றது. ஜனாதிபதி சந்திரிகாவும் விரும்பியோ, விரும்பாமலோ அவ்வழி செல்பவர் என்பதை எந்தவொரு அரசியல் மாணவனுக்கும் தெரிய வேண்டும்.

அடிமைத்தனத்தின் வினைவுகள்

ஆனால் சிங்கள பெளத்த பேரினவாதத்திற்குத் தலை வணங்குவது அமைச்சர் கத்ரிகாமருக்கு ஒரு பிரச்சினையே இல்லை. 450 வருடகாலம் அந்திய ஆட்சியின் மூலம் அந்தஸ்து பெற்ற ஆங்கிலோ-சக்ஸன் சமுதாயம் மூழ்கியுள்ள அடிமைத் தன்மையிலிருந்து விடுபடுவது அவ்வளவு இலகுவான காரியமல்ல.

சமுதாயத்தில் மிக உயர்ந்த “அந்தஸ்தில்” உள்ளவர்களிடமே இந்த அடிமைத்தன்மை மிக மோசமாயுள்ளது என ஒரு அரசியல் அவதானி அன்று கூறியது தான் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது.

“நீங்கள் ஒரு தமிழராயிருந்தும் உங்கள் நிலைப்பாடு காரணமாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஒரு துரோகியென கருதப்படுகின்றீர்களே” என பி.பி.சி.நிருப்பர் கேட்ட வினாவுக்கு அமைச்சர் கதிர்காமர் அளித்த பதில் குவையானதாகும். “அதனை நான் சிறிதேனும் பொருட்படுத்தப் போவதில்லை. இன உணர்வினை அதிகளில் பிரயோகிப்பது கேடானது”

(Ethnicity Overdone is Destructive) என்பது அவர் ஆங்கிலத்தில் அளித்த பதில் ஆகும். சிங்கள பெளத்த பேரினவாதம் மலையளவு இருந்தாலும் அது ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லை. அதற்கு வக்காலத்து வாங்கிக் கொண்டிருப்பது ஒரு பிரச்சினையே இல்லை.

இனவாத ஆங்கில/சிங்கள நாளேடுகளில் கொட்டை எழுத்துக்களில் தலையங்கம் பொறித்துப் போற்றி புகழ்ப்படுவது என்றால் அது எல்லோராலும் எட்டக்கூடிய விடயமா? கதிர்காமர் ஒரு நியாயம் தெரிந்த மனிதன், அவர் ஒரு கனவான் என்றெல்லாம் பேராகிரியர் நலின் டி சில்வா போன்ற சிங்கள வீரவிதான் பிரமுகர்கள் கூட புகழ் மாலை குட்டியுள்ளனர்.

புதுக்குடியிருப்பில் விபத்து, கோணகலையில் கோரக்கொலை

கோணகலையில் அப்பாவி சிங்கள மக்கள் கோரமாகக் கொலை செய்யப்பட்டது போன்ற சம்பவங்கள் பற்றிக் கதிர்காமர் மிகுந்த கவலை தெரிவித்துள்ளார். அதாவது, அத்தகைய கொடுரைச் செயல்களில் விடுதலைப் புலிகள் ஈடுபட்டு வருவதால் தான் பிரச்சினை மோசமாகியுள்ளதாக அவர் சாடியுள்ளார்.

எந்த இன மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களாயினும் குறிப்பாக அப்பாவி மக்கள் கொல்லப்படுவது கடுமையாக கண்டிக்கப்பட வேண்டியதே. ஆனால் புதுக்குடியிருப்பில் அப்பாவித் தமிழ் மக்கள் விமானக் குண்டு வீசினால் கொல்லப்பட்ட சம்பவம் ஒரு விபத்து என்று கதிர்காமர் சொல்கிறாரே? அதனை கண்டித்த அமைப்புகளையும் அவர் கடுமையாக சாடியுள்ளார்.

1995 ஜூலையில் நவாவி தேவாவயத்தில் விமானக் குண்டு வீசினால் நூற்றுக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டதையும் ஒரு விபத்து என்று தான் கதிர்காமர் உட்பட அரசு தரப்பினர் கூறிவந்தனர். அச்சுந்தரப்பத்தில் அதனை அம்பலப்படுத்திய சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்க பிரதிநிதி மீது கதிர்காமர் எரிந்து விழுந்தார். தேவாலயக் கட்டிடம் அப்படியே நிற்கிறதே என்றெல்லாம் அரசு தரப்பினரால் கூறப்பட்டது. தேவாலயம் எனும் போது கட்டிடம் மட்டுமா? அதன், வளவு சேர்ப்பில்லையா? என ஜி.சி.ஆர்.சி. பிரதிநிதி சவால் விட்டிருந்தார். அச்சும்பவத்தினை நேரில் பார்வையிட்ட யாழ். மாலவட்ட உயர் அரசு அதிகாரிகள் சமர்ப்பித்த அறிக்கை அரசு தரப்பினரால் நிராகரிக்கப்பட்டது.

முன்றாம் தரப்பு மத்தியஸ்தத்தை நிராகரித்துள்ள கதிர்காமர் நாட்டின் இறைமை பொன்னானது, அது தாரைவார்க்கக் கூடியதல்ல என்று கூறியுள்ளார். இது குறித்து பேராசிரியர் நலின் டி சில்வா கூறுகையில், “குடியேற்றவாதம் இன்றிருக்கும் கட்டத்தில் அதனை உலக ஏகாதிபத்தியம் என்று கூறலாம். ஆதலால் அரசு தனது அதிகாரங்களை இழந்து வருகிறது. எந்தவொரு அரசும் பல்தேசியக் கம்பனிகளை கட்டுப்படுத்த முடியாது. அரசுகள் கருகிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் காள்மாக்ஸ் நினைத்தது போல் அல்ல ஏகாதிபத்தியமானது இன்று மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சுதந் திரத்தையும் இறைமையையுமே பறித்து விட்டது” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். கதிர்காமர் கூறும் எமது நாட்டின் பொன்னான இறைமை படும் பாட்டை அவரைப் புகழ்ந்துள்ள நலின் டி சில்வாவே புட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்விற்கான அரசாங்கத்தின் முயற்சி முடங்கிப் போடுள்ளது. தான் தயாரித்த தீர்வுப் பொதியினை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிப்பதற்கே வக்கற்ற பரிதாப நிலையில் அரசாங்கம் உள்ளது.

அந்த வெட்கக்கேட்டை மூடி மறைப்பதற்குச் “சமவாய்ப்புச் சட்ட மூலம்” ஒன்றினைக் கொண்டு வந்தது. அதற்கும் பிரதானமாக சிங்கள், பெளத்த சக்திகளிடம் இருந்து எதிர்ப்புக் கிளம்பி, ஆனந்தா, நாலந்தா போன்ற பாடசாலைகள் ஆர்ப்பாட்டங்களையே நடாத்தியுள்ளன. எனவே தான், அந்த மசோதாவையும் திட்டமிட்டபடி பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க முடியாத திரிசங்கு நிலை அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

மறுபுறத்தில், அரசாங்கத்தின் இராணுவ முனைப்பும் முறிக்கப்பட்டு அடுத்தடுத்து தோல்வியைத் தழுவும் நிலை உருவாகியுள்ளது. A9 பாதையை தீற்பதற்கு 13 மாத காலமாக நடத்திய “வெற்றி நிச்சயம்” (Jayasikuru) இராணுவ நடவடிக்கை நிச்சயமான தோல்வியில் முடிந்தது.

அரசாங்கத்தின் அகங்காரத்திற்கு ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் பலியாகிக் கொண்டிருக்கின்றனர். குறிப்பாக வன்னி வாழ் மக்களுக்கு வேதனைக்கு மேல் வேதனை. வன்னி மக்களுக்கு உணவு, மருந்து அனுப்புவதற்கான பாதை தீற்பு விடயத்தில் “விடுதலைப் புலிகளின் அழுங்குப் பிடித்தனத்தை எமது ஆயுதப் படையினர் முறியடித்துக் கொண்டு வன்னிக்குச் சென்று அல்லவுறும் மக்களுக்கு உணவு, மருந்து வழங்குவார்” எனக் கதிர்காமர் கூறியிருந்ததும் நினைவு கூரத்தக்கது.

எனவே தான் அரசியல் தீர்வு முயற்சியிலும், அதே போல் இராணுவத் தீர்வு முறையிலும் திரிசங்கு நிலையை அடைந்துள்ள நிலைமையில் பொங்கி வந்த ஆத்திரத்தின் வெளிப்பாடு தான் கதிர்காமரின் ஐ.நா. முழக்கமும், புதுக்குடியிருப்பு படுகொலைகளும் ஆகும்.

தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் மட்டுமல்லாமல், 77 வீதமான சிங்கள மக்களுமே சமாதானத்தை விரும்புகின்றனர் என அண்மையில் பதுளையில் நடத்தப்பட்ட ஐந்தாவது ஆண்டு நிறைவுக் கூட்டத்தில் ஜனாதிபதி கூறியுள்ளார். இதை ஜனாதிபதி யாருக்குச் சொல்கின்றார். இது அவர் 5 வருடங்களுக்கு முன் ஆட்சிக்கு வரும் போதே தெரிந்த விடயம்தானே. தான் சமாதானத்தைக் கொண்டுவருவதற்கு ஏன் தவறினார் என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய ஜனாதிபதி, சிறுபான்மையான சிங்களப் பேரினவாதக் கும்பலுக்கும் அதே நேரத்தில் ஏகாபத்திய எஜமான்களுக்கும் அடிபணிந்து ஆட்சி நடத்துவது, இந்த நாட்டின் எல்லா ஏழை எளிய மக்கள், தொழிலாளர், விவசாயிகள், மீனவர்கள் ஆக மொத்தமாக 80 சதவீத மக்களுக்குச் செய்யும் துரோகம் ஆகும்.

* * *

பலமான இடதுசாரி இயக்கம் கட்டியெழுப்பம் வேண்டும்.

நவசமசமாஜக் கட்சிக்கு இன்று 22 வயது, 1964ல் சிறிமாவோ பண்டாராநாயக்க தலைமையிலான ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசாங்கம் ஈடாடிக்கொண்டிருந்த வேளையில் சிறிமாவோ விடுத்த அழைப்பினை ஏற்று ஸங்கா சமசமாஜக் கட்சி ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் கூட்டரசாங்கம் அமைக்க உதவியது. ஸ்ரீ.ல.சு.க.வைப் பாவித்து சோசலிசத்தை அடைவதற்கு முடியும் என நியாயம் கற்பித்து என்.எம்.பெரேரா, சம்ஸி குணவர்தன, அனில் முனசிங்க ஆகியேர் அமைச்சர் பதவிகளையும் ஏற்றுக் கொண்டனர். இந்த பிற்போக்குக் கூட்டாட்சி நடவடிக்கையை அக்கட்சிக்குள் பலர் எதிர்த்தனர். பாலாதம்பு, எட்மன்ட் சமரக்கொடி, டி.மல்லவராசுசி போன்றோர் உடனடியாகவே கட்சியிலிருந்து வெளியேறினர். காராளாசிங்கம் உடனடியாக வெளியேறியிருந்த போதும் அதிக காலம் செல்ல முன்னர் மீண்டும் ல.ச.ச.க.வில் இணைந்தார்.

நவசமசமாஜக் கட்சியின் ஆரம்பம் (1977)

இதே நேரத்தில் பிறிதொரு பிரிவினர் உடனடியாக அவ்வாறு உதிரிகளாக வெளியேறி அடிப்படைப் போவதைக் தவிர்க்குமுகமாக கட்சிக்குள்ளே ஒரு தனிப்பிரிவினாராய் இருந்து, பலமான குழு ஒன்றினைக் கட்டியெழுப்புவதற்குப் பாடுபட்டனர். அக்கட்சிக்குள் “இடது” பிரிவு அல்லது “வாம சமசமாஜ்” என்ற பெயரிலேயே அவர்கள் இயங்கி வந்தனர். இக்குழுவினரின் செயற்பாடும் படிப்படியாக தீவிரமடையவே, விக்கிரமபாகு கருணாரத்னவில் தொடங்கி ஓஸ்வின் பெர்னாண்டோ, எட்வின் கொத்தலாவலை, சுமணைசிறிலியனகே, சிறிதுங்க ஜைகுரிய, வாக்கே நாணயக்கார, குமார் டேவிட், சாந்தி டி அல்விஸ் ஆகியேர் ஸங்கா சமசமாஜக் கட்சியில் இருந்து வெளியேற்றப் பட்டனர். வாக்கே உள்ளிட்ட ஏனைய பலரையும் விக்கிரமபாகு முன்னின்று அனி திரட்டி அமைக்கப்பட்டது தான் நவசம சமாஜக் கட்சி.

ஏகாதிபத்தியத்தை, மூலாளித்துவத்தை எதிர்த்தும் சிங்களப் பேரினவாதத் தினால் தமிழ்த் தேசிய இனம் அடக்கி ஓடுக்கப்படுவதற்கு எதிராகவும் நவசமசமாஜக் கட்சி தனியாகவும் கூட்டாகவும் பல போராட்டங்களை நடத்தி வந்துள்ளது. இக்கட்சியில் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தவர்கள் சிலர் கூட பின்னர் சந்தர்ப்பவாத பிற்போக்கு வாதங்களை முன் வைத்து விலகியுள்ளனர். அவ்வாறு இறுதியாக விலகியவர் தான் வாக்கே நாணயக்கார.

பொதுஜன முன்னியிடன் சேர்ந்து தான் பொதுத்தேர்தலை எதிர்கொள்ள வேண்டுமென்று 1994ல் வாக்கே பிரேரித்தார். கட்சி அதனை நிராகரிக்கவே

அவர் பிரிந்து சென்று மீண்டும் வாங்கா சமசமாஜக் கட்சியில், இணைந்து பொது ஜன முன்னணியின் கீழ் பாரானுமன்ற உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். பின்பு 1999 முற்பகுதியில் தான் “குடு கண்ட பூனை அடுப்பங்கரையை நாடாது” எனும் முதுமொழிக்கு இணங்க பொது ஜன முன்னணியில் இருந்து அவர் வெளியேறினார்.

புதிய இடதுசாரி முன்னணி

அண்மைக்காலத்தில் நவசமசாஜக் கட்சி மற்றும் முஸ்லிம் ஜக்கிய விடுதலை முன்னணியின் பங்களிப்புடன் புதிய இடதுசாரி முன்னணி அமைக்கப்பட்டது. லீனஸ் ஜயதிலக இதன் செயலாளராகப் பணியாற்றி வருகிறார். இதில் இணைந்து செயற்பட்ட சில அமைப்புகள் தமக்கே தெரிந்த காரணங்களுக்காக வெளியேறியுள்ளன.

ஜே.வி.பி.யுடன்சேர்ந்து செயற்படுதல்

புதிய இடதுசாரி முன்னணியுடன் கூட நவசம சமாஜக்கட்சி இன்று மக்கள் விடுதலை முன்னணியுடன் சேர்ந்து செயற்பட்டு வருவது தெரிந்ததே. ஜே.வி.பி..யும், நவசமச மாஜுக்கட்சியும் வேறு சில அமைப்புக்களும் கடந்த ஒரு வருடத்திற்கு மேலாக அரசியல் மற்றும் சித்தாந்த ரீதியான பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பாக கலந்துரையாடி வந்துள்ளன. இந்த நடவடிக்கையானது, தொடர்ச்சியாக இடம்பெற்று வரும். முன்பொரு காலத்தில் ஜே.வி.பி.யுடன், இன்று சிங்கள வீரவிதானவின் கதாநாயகனாக விளங்கும் சம்பிக்க ரணவக்க போன்ற பிற்போக்குவாதிகளுடன் கூட வன்செயல்களில் ஈடுபட்டு வந்த டி.ஜே.வி. என சுருக்கமாக அழைக்கப்பட்டு வந்த “தேசபிரேமி ஜனத்தா வியாபாரய” (தேசபக்த மக்கள் இயக்கம்) எனும் அமைப்பும் இணைந்திருந்தது. டி.ஜே.வி.யினால் விக்கிரபாகு உட்பட நவசமாஜக் கட்சியைச் சேர்ந்த சில உறுப்பினர்கள் தாக்கப்பட்டனர். சிலர் கொல்லப்பட்டனர். அத்தகையை பிற்போக்குவாத கொலைகார சக்திகள் ஜே.வி.பி.யில் இருந்தது ஏகிவிட்டன.

தமிழ் அமைப்புகளுடன் தொடர்புகள்

நவசமசமாஜக் கட்சி அன்று முதல் பல்வேறு தமிழ்க் கட்சிகளுடனும் ஆயுதம் ஏந்திய தமிழ் இளைஞர் அமைப்புக்களுடனும் தொடர்பு கொண்டு கலந்துரையாடியும் பல்வேறு போரட்டங்களை முன்னின்று நடத்தியும் வந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் தொழிற் சங்க கூட்டுக்குழு மற்றும் “தமிழ் பேசும் மக்கள் மீதான அடக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடும் இணைப்புக்குழு” மூலம் 1980 களில் மேற்படி அமைப்புக்களுடன் ந.ச.ச.க. ஆ.க. அண்ணாமலை தலைமையில் முன்னணியில் நின்று போராடியுள்ளது. இன்றும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஏற்பாட்டில் குறிப்பாக சர்வதேச ரீதியில் இடம்பெறும் அரசியல் கலந்துரையாடல்களில் ந.ச.ச.க.பங்கு பற்றி வருகிறது. கடந்த காலத்தில் ஸன்டன் மற்றும் சிட்னி ஆகிய இடங்களில் இடம்பெற்ற கருத்தரங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

நவசமசமாஜைக் கட்சி தமிழ் மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமைக்காக அயராது போராடி வந்துள்ளது. இந்தப்பணியினை அது இறுதிவரை தொடரும் என்பதில் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை.நவசமசமாஜைக் கட்சி.தனியார்மயப்படுத்தல் திட்டத்தின் கீழ் நாட்டு வளங்கள் பல்தேசிய கம்பனிகளுக்குத் தாரரவார்த்துக் கொடுப்பதைத் தீவிரமாக எதிர்த்துப் போராடி வருகிறது. இத்தகையை போராட்டங்களைத் தமிழ் பேசும் மக்கள் உதாரனை செய்வது தவறு. ஏனென்றால் திறந்த பொருளாதாரம் மற்றும் தனியார்மய நடவடிக்கைகள் தேசிய ரீதியிலும் எவ்வளவு தூரம் மோசமடையச் செய்துள்ளன என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

1977ல் இலங்கையில் ஜே.ஆர்.ஐயவர்தன திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்திய அதேகாலகட்டத்தில் தான் முன்னாள் யூகோஸ்லாவியாவிலும் அது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து அங்கே குறிப்பாக முஸ்லிம்கள் மீதான புறக்கணிப்புக்களும் அடக்குமுறைகளும் அதிகரிக்கப்பட்டன. பொல்னிய, குரோசிய கொந்தளிப்புக்கள், இனக்கொலைகள், இனச்சுத்திகரிப்புகள் போன்ற கொடுமைகள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டன. அது மட்டுமல்லாமல் யூகோஸ்லாவியா சிதைக்கப்பட்டபின் அதன் பிரதம பாத்திரவாளியாகிய இன்றைய சேர்பியத் தலைவர் சுலோபோடன் மிலோசெவிக் அல்பேனிய முஸ்லிம் கொசோவர்களை அடக்கியாண்டு இன சுத்திகரிப்பு செய்ய முயன்றமையும், அதனைத் தொடர்ந்து அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் ‘நேட்டோ’ போர்வையில் தலையிட்டதும் தெரிந்ததே.

இலங்கையில் மக்கள் ஏமாற்றங்களும் அழிப்புக்களும்

இலங்கையைப் பொறுத்த வரை தமிழ் மக்கள் அழித்தொழிப்புக்கு ஆளாக்கப்பட்டு வரும் அதேவேளை பெரும்பான்மையான ஏழை எளிய சிங்கள், முஸ்லிம் மக்களும் ஐ.தே.க.வினாவும், ஸ்ரீ.ல.சு.க.தலைமையிலான பொதுஜன முன்னணியாவும் அடக்கியொடுக்கப்பட்டு, வறுமை நிலையில் வைக்கப்பட்டு வருவது தான் நிதர்சனமாகும்.

அந்த மக்கள் இவ்விரு பெரிய கட்சிகளிற்கும் ஆதரவளித்துத் தமது வாழ்க்கை நிலையை உயர்த்தவும் இல்லை. அப்படியிருந்தும் எதுவித தகுந்த நியாயமும் இன்றி இக்கட்சிகளை அவர்கள் தொடர்ந்து ஆதரித்து வருவதுதான் கவலையானதாகும். அத்தோடு பழைய இடதுசாரிக்கட்சிகள், ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் இரண்டறக் கலக்காமல் கலந்து உருமாறிய நிலையில் மக்கள் உண்மையில் செய்வதறியாது”இரு பெரிய” கட்சிகளையுமே அழிக்கும் நிலையில் இருந்து விடுபடவில்லை. மக்களின் ஆணையைப் பெற்றின் உலக வங்கி மற்றும் சர்வதேச நாண்நிதியத்தின் உத்தரவுகளுக்கு அடிப்பிடிந்து மக்கள் விரோத திட்டங்கள் செயற்படுத்தப்பட்டுவதை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமா?

முன்றாவது சக்தியின் அவசியம்

எனவே தான், முன்றாவது சக்தி ஒன்றின் அவசிய அவசரத்தை உணர்ந்த நிலையிலேயே நவசமசமாஜக் கட்சி ஜே.வி.பி.யுடன் சேர்ந்து உழைத்து வருகின்றது. அதேபோல ஐஞநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ் அரசியல் பிரிவுடனும் ந.ச.ச.க உறவு கொண்டு செயற்பட்டு வருகிறது. முற்போக்கு சகோதரக் கட்சிகளுக்கு இடையில் இருந்து வரும் சில முரண்பாடுகளைத் தடைக்கல்லாக் கருதாமல் அவற்றின் மீது கலந்துரையாடல்களை நடத்தி வருகிறோம். இத்திசை வழியாக ஒரு பலம் வாய்ந்த இடதுசாரிக் கூட்டனியைக் கட்டியெழுப்புவது வளர்ந்து வரும் சிங்கள பேரினவாதத்தினைப் பின்வாங்கச் செய்வதற்கு இன்றியமையாததாகும். இப்பணியில் ந.ச.ச.க. அயராது சட்டபடிம் என்ற திடசங்கறப்பத்துடனேயே நாம் எமது 22ஆவது ஆண்டு நிறைவினை ஞாபகார்த்தம் செய்கிறோம்.

மார்க்ஸ் “மில்லேனியத்தின்” கதாநாயகன்.

உலகில் சோஷலிசம் ஏற்படாவிட்டால் காட்டுமிராண்டித்தனம் தான் கோலோசுக்ஸம் என கார்ஸ்மார்க்ஸ் அன்று கூறிவைத்தார். அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக மார்க்ஸ் பிற்போக்குவாத, அரசியல் வங்குரோத்து ஏகாதிபத்திய முதலாளித்துவ சக்திகளால் என்னி நகையாடப்பட்டு வந்தார். ஆனால் அதே மார்க்ஸ் தான் அன்மையில் பி.பி.சி. நிலையத்தினால் உலகளாவிய ரீதியில் நடாத்தப்பட்ட பேட்டியில் ‘மிலேனியத்தின் மனிதன்’ எனப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டுள்ளார். 1848இல் மார்க்ஸ் முன்னின்று ஆக்கிய பொதுவுடைமை (COMMUNIST MANIFESTO) அறிக்கை யானது அடிப்படையான விடயங்களில் என்றுமே உலகிற்குத் தேவையான ஆவணமாகவே விளங்குகின்றது.

எனவே இன்று உலகிலே எங்கு பார்த்தாலும் நிலவிக் கொண்டிருக்கும் உள்நாட்டு யுத்தங்கள், இனக்கொலைகள், காட்டுமிராண்டித் தனங்கள் அகல வேண்டுமாயின் சோஷலிசம் எனும் ஒளிபிறக்க வேண்டும். அதற்காக, எதிர்கால சந்ததியினரின் நலனுக்காக, எமது பங்களிப்பினை செலுத்துவோமென்று உறுதி பூண்டு செயற்படுவோம்.

* * *

உயர்தர பரிட்சையில் சிறப்புச் சித்தி பெற்ற யாழ். மாணவர்களை வெகுவாகப் பாராட்டிய கல்வி அமைச்சருக்கு ஒரு வேண்டுகோள்!

“யுத்தத்தின் பலத்த தாக்கங்களுக்கு மத்தியிலும் கடின உழைப்புடன் மிகுந்ந அர்ப்பணிப்புடன் படித்து க.பொ.த. உயர்தர பரிட்சையில் சிறப்பாகச் சித்தி பெற்றுள்ள யாழ்ப்பாண மாணவர்களை வெகுவாக பாராட்டியுள்ள நீங்கள், தமிழ் மக்களை சிறுபான்மையினர் என்று அழைப்பதைவிடுத்து அவர்களை எல்லோரும் சகோதர இனம் என கணிக்கவேண்டும் என்று கோரியுள்ளீர்கள். இதுவே நீங்கள் முன்வைத்த ஆழமான கருத்தாகும். இதுதான் யதார்த்தமே ஒழிய வேற்றான்றுமல்ல. இத்தகைய நிலைப்பாட்டினை எல்லோரும் கடைப்பிடித்தால் அது தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு விரைந்து தீர்வு காண்பதற்கு எவ்வளவோ பெரிய உந்து சக்தியாக அமையும். அதன் மூலம் இரத்தம் பெருக்கெடுத்து கொண்டிருக்கும் இந்தக் கொடிய யுத்தத்தினை இல்லாமல் செய்துவிடலாம்.

இவ்வாறு கல்வி, உயர் கல்வி அமைச்சர் ரிச்சட் பத்திரணவுக்கு நவசமசமாஜ் கட்சியின் அரசியல் குழு உறுப்பினரும், கொழும்பு மாநகர சபை உறுப்பினருமான வ.திருநாவுக்கரசு அனுப்பியுள்ள கடிதமொன்றில் தெரிவித்துள்ளார்.

அக் கடிதத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள மேலும் விபரங்கள் வருமாறு:-

அன்மையில் கொட்டாஞ்சேனை விவேகானந்த மகா வித்தியாலயத்தில் 4 மாடி கட்டிடமொன்றினை திறந்து வைத்து நீங்கள் ஆற்றிய உரையினை தமிழ் பத்திரிகைகளில் படித்தேன். யாழ்ப்பாண மாணவர்கள் 1999 க.பொ.த. உயர்தர பரிட்சையில் மிகக் கூடுதலான புள்ளிகளை பெற்றுள்ள உதாரணத்தை தென்னிலங்கை மாணவர்கள் பின்பற்ற வேண்டுமென நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளீர்கள். யாழ்ப்பாண மாணவர்கள் பலத்த தாக்கங்களின் மத்தியிலும் மிகுந்த அர்ப்பணிப்புடன், தியாக சிந்தையுடன் மற்றும் கடின உழைப்புடன் இத்தகைய பெறுபேறுகளை பெற்றுள்ளார்கள் என அம் மாணவர்களை வெகுவாகப் பாராட்டியுள்ளீர்கள். தமிழ் இளைஞர்கள் முந்திய கால கட்டாங்களில் மிக அமைதியாகவே இருந்து வந்தனர். இறுதியில் 1980களில் ஆயுதம் ஏந்தும் நிலைக்கு நிரப்பந்திக்கப்பட்டனர். அதாவது, உதாரணமாக தரப்படுத்தல் மூலம் உயர்கல்வி பெறுவதிலும் மற்றும் வேலை வாய்ப்புக்களை தேடிக் கொள்வதிலும்

தடைக்கற்கள் விதிக்கப்பட்டதன் காரணமாகவும் அரச பயங்கரவாத அடக்கு முறை நாளோரு வண்ணம் அதிகரித்து அவர்களின் சொந்த இடங்களிலேயே பலத்த அச்சுறுத்தல்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டதன் காரணமாகவுமே அவர்கள் ஆயுதம் ஏந்தும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

தங்களுடைய அமைச்சடன் தொடர்பான இன்னொரு அதி முக்கியமான விடயம் பற்றி எடுத்துரைக்க விரும்புகின்றேன். கடந்த பல ஆண்டுகளாக இந்த நாட்டின் கல்வி முறையும் அத்தோடு இந்த பாடப்புத்தகங்களும் கூட, சிங்கள, தமிழ் மக்களிடையில் இன பேத எண்ணங்களை விடைக்கும் கருவியாகவே இருந்து வந்துள்ளமை ஒன்றும் புதியதல்ல. எவ்வளவோ இரத்தம் சிந்திய பின்பும் ஒரு உதாரணத்தை மட்டும் முன்வைக்க விரும்புகிறேன். ஏழாவது ஆண்டுக்குரிய “சமூகக்கல்வியும் வரலாறும்” என்ற புத்தகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அதில் ஏராளமான எழுத்துப்பிழைகளும் இலக்கணத் தவறுகளும் காணப்படுகின்றன. அதுமட்டுமல்லாமல் வரலாற்று ரீதியான விடயங்கள் ஒன்றில் மறைக்கப்பட்டுள்ளன, அல்லது திரிபுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

இவை தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு பலத்த குந்தகத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது. மொழியெயர்ப்பு நடைமுறை ஏன்?

இப்புத்தகத்தில் 1/3க்கு கூடுதலான பகுதியில் சிங்கள, பெளத்த வரலாறு தொடர்பான உள்ளடக்கம் காணப்படும் அதே வேளை ஏனைய இனங்கள், மதங்கள் தொடர்பாக ஒரு சதவீதமான உள்ளடக்கம் கூட வழங்கப்படவில்லை. மேலும், எத்தனையோ அழகான, பொருத்தமான தமிழ் சொற்கள் பயன்படுத்தவேண்டிய இடங்களில் சிங்கள சொற்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளன. இது இந்த நாட்டில் தமிழ் மொழியின அவமதித்து அழிக்கும் நடவடிக்கையாகவே கருத வேண்டியுள்ளது. பாடப்புத்தகங்கள் தற்போது சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்டு, தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு செய்யப்படுவதாக அறிகிறோம் இது மிகவும் கண்டனத்துக்குரிய நடவடிக்கை மட்டுமல்லாமல் எப்போதும் கண்டிப்பாக தலிரிக்கப்பட வேண்டிய நடைமுறையும் ஆகும். பாடப்புத்தகங்கள் அல்லவெமொழி மூலமாக எழுதப்படவேண்டுமே ஒழிய மொழியெயர்ப்பு நடைமுறை முற்றாக நிராகரிக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

போதியளவு புலமை நிறைந் த தமிழ் அலுவலர்கள் தமிழ், பாடப்புத்தகங்களைத் தயாரிப்பதற்கு ஏன் ஈடுபடுத்தப்படுவதில்லை? இத்தகைய அலுவலர்களுக்கு தட்டுப்பாடு இல்லை.

கல்வி சேவைகள் ஆணைக்குமுடிவும், அரசாங்க வெளியீட்டு தினைக்களமும் ஜனாதிபதியினால் வழங்கப்பட்ட உத்தரவையும் மீறி இத்தகைய கேவலமான நடவடிக்கையை வேண்டுமென்றே தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதாகவே நாம் எண்ண வேண்டியுள்ளது.

தமிழ் பாடப்புத்தகங்களை அச்சிட முன்பு தமிழ் ஆசிரியர் சங்கங்களுடன் கலந்தாலோசிக்கப்பட வேண்டும் என்று பிறப்பிக்கப்பட்ட உத்தரவுகள் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. இத்தகைய பாதக செயல்களை விஷமத்தனமாக சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் தொடர்ந்து கொண்டிருப்பதானது ஆபத்தான எதிர் விளைவுகளை உருவாக்கி வருவதால், அவர்களை அப்பதவிகளில் இருந்து எவ்வித தாமதமுமின்றி அகற்றாமல் விடுவதற்கு எவ்வித காரணமுமில்லை. மறுபுறத்தில் அவர்களை தொடர்ந்தும் அப்பதவிகளில் வைத்திருந்தால் அரசாங்கம் ‘பிள்ளையையும் கிள்ளி தொட்டிலையும் ஆட்டுகின்றது’ என்ற எண்ணம் தான் பலப்படும்.

எனவே, நான் மேல் குறிப்பிட்டதுபோன்ற அருவருப்பான பாடப் புத்தகங்களை உடனடியாக அகற்றி ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதான புதிய புத்தகங்களை வழங்க நடவடிக்கை எடுப்பது உங்கள் தலையாய கடமையாகும் என்பதை மிகுந்த பொறுப்புணர்ச்சியுடன் சூட்டிக்காட்ட விரும்புகிறோம். அத்தகைய நடவடிக்கை தான் நீங்கள் தமிழ் மக்களின் அரசியல் ஸ்தானம் பற்றி முன்வைத்த கருத்தினை நடைமுறைக்கு கொண்டு வருவதற்கு உகந்ததாகும்.

* * *

முன்றாம் உலக நாடுகளுள் இலங்கையின் பரிதாபநிலை!

ஜக்கிய தேசியக் கட்சியும், ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமையிலான பொதுஜன ஜக்கிய முன்னணியும் 52 வருட காலமாக இந்த நாட்டைத் தவறான வழியில் ஆட்சி செய்தமையால் இன்று நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி படுமோசமான நிலைக்கு வந்துள்ளது. பொதுஜன ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் 1994 முதல் ஆறு வருடங்காலம் ஆட்சி நடத்திய பின் வளர்ச்சி 4 வீதமாக சரிந்துள்ளது. இது முன்றாவது உலகநாடுகளைப் பொறுத்தளவில் மிகவும் பரிதாபமான நிலையாகும்.

ரூபாவின் மதிப்பு மோசமாக வீழ்ச்சிகண்டமையால் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்திலும் அதற்கேற்ப வீழ்ச்சியேற்பட்டுள்ளது. போவாக்கின்மை அனேக குடும்பங்களை ஆக்கிரமித்த வண்ணமுள்ளது. இது எதிர்காலச் சந்ததியினரை இருள் சூழ்ந்த நிலைமைக் குள் தள் விடுவது போன்றதாகும். அண்மைக்காலமாகப் பணவீக்கம் 15 சதவீதத்திலிருந்து 8 சதவீதமாகக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது எனப் பொதுஜன ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் கூறுவதில் உண்மையில்லை. ஏனென்றால் என்னென்று, எரிவாயு, தொலைபேசி, மின்சாரம் மற்றும் பல அன்றாடம் தேவைப்படும் பண்டங்கள்/சேவைகள் ஆகியவற்றின் விலைகள் அதிகரிக்கப்பட்ட வன்னமுள்ளன. அதுமட்டுமல்லாமல் ஐ.எஸ்.ரி.எனப்படும் 12.5 சதவீத வரி, 6.5 சதவீதப் பாதுகாப்பு வரி உட்பட ரூபா 4% உத்தியோகப்பற்றற்ற மதிப்பிறக்கத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டதும். மக்களுக்குப் பெரும் கைமையை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந் நாட்டில் எந்தவொரு அரசாங்கமும் உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம், உலக வர்த்தக ஸ்தாபனம் இம் முன்று நிறுவனங்களாலும் தினிக்கப்படும் பாதகமான பொருளாதாரக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றுவதே இதற்குக் காரணமாகும். மறுபுறத்தில் இனக்கொலை யுத்தமானது மேன்மேலும் கோரமாக நடத்தப்பட்டு வருகிறது. அதேநேரத்தில், யுத்தத்திற்கு அடிப்படைக் காரணமான தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சனை தீர்க்கப்படாது இழப்பட்டுச் செல்கிறது.

அர்த்தமுள்ள, ஆக்கப்புவர்மான அரசியல் தீர்வு விரைந்து காணப்பட வேண்டும். பொ.ஜ.ஜ.மு.வும் ஐ.தே.க.வும் இப்பிரச்சினைக்கு அத்தகையதொரு தீர்வினைக் காணப்பதற்கு வக்கற்றவை என்பது நிதர்சனம். இக் கட்சிகள் முழுநாட்டின் நலன்களையும் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லை. இந்த இரு கட்சிகளாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த இராணுவ அனுகுழுமறையானது நிச்சயமாக எதிர்வினைவு கொண்டதும் பேராபத்தானதும் என்பது வெள்ளிடமைலை. பெருவாரியான ஒயிர்கள் அழிக்கப்பட்டதுடன், பெருந்தொகையான பணமும்

வீண்விரைய மாக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, வடக்குக்கிழக்கில் ஏராளமான உடைமை அழிப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1983 முதல் 75,000 இற்கும் அதிகமான மக்கள் கொல்லப்பட்டதுடன் ஆகக்குறைந்தது 50,000 பேர் விதவைகள், அநாதைக ளாகியுள்ளனர். வடக்கில் 80 சதவீதத்திற்கும் மேலான வீக்கள் அழிக்கப்பட்டு அல்லது சேதமாக்கப்பட்டுள்ளன. யுத்தமுனையில் ஆயிரக்கணக்கான சிங்கள இளைஞர்களும் வீணாக உயிரிழந்து மாண்டுள்ளனர்.

இவ்வாறான படு மோசமான இனக் கொலை யுத்தம் தொடரத்தான் வேண்டுமா? 1980களில் தமிழ் விடுதலைப்புலிகள் தோற்றம் பெறுவதற்கான காரணங்களுக்கு பரிகாரம் காண்பதற்கு அரசாங்கம் ஏன் தவறி வருகிறது? பழைய தமிழ்த் தலைமையிடத்தினால் நடத்தப்பட்ட சாதங்கீ, ஜனநாயக ரீதியான போராட்டங்கள் பலனிக்காததால்த் தான் விடுதலைப்புலிகள் எழுந்தனர் என்பது உணரப்படவில்லையா? இதற்கான பின்வரும் வரலாற்றுக் காரணிகள் நன்கு தெரிந்த வையாகையால் அவற்றை விரிவாக ஆராய்வது அவசியமற்றதாகும்.

1. மலையகத் தமிழ்த் தொழிலாளர்களின் பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்டமை.
2. சிங்கள மொழியை மட்டும் அரசக்கும் மொழி அந்தஸ்து அளித்துத் தமிழ் மொழியைப் புறக்கணித்தமை.
3. கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்பு வசதிகளில் தமிழ் மக்கள் திட்டமிட்டு ஒதுக்கப்பட்டமை.
4. தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணத்தில் இன விகிதாசாரத்தை மாற்றிச் சிங்களப் பிரதிநிதித்துவத்தினை அதிகரித்தமை.
5. மேலும் அரசு அடக்கமுறை நாளொருவண்ணம் அதிகரித்து வந்துள்ளது மட்டுமல்லாமல் அவ்வப்போது ஆட்சி செய்த அரசாங்கங்களினால் 1958ல், 1977ல் மற்றும் 1983இல் முடுக்கி விடப்பட்ட இனக்கலவரங்கள் நிலைமையை மிகவும் சிக்கலாக கியதுடன் இன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் யுத்தத்திற்கும் வழிவகுத்தன. பொக்கிழமான யாழ்.நூல் நிலையம் 1981இல் அரசு தரப்பினால் ஏரித்து நாசமாக்கப்பட்டதும் யுத்தத்திற்கு இட்டுச் சென்ற காரணங்களில் ஒன்றாகும். எனவே தான் தனி நாட்டுக்கான போராட்டமும் இன்றைய யுத்தமும் தமிழ் மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்டன என்பது மிகத் தெளிவல்லவா?

1977ல் ஐ.தே.க. அரசாங்கத்தால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை உள்நாட்டு உற்பத்தியை மழுங்கடிக்கச் செய்து நாட்டில் ஒருவித கொந்தளிப்பு நிலைமை உருவாக்கித் தமிழ்த் தேசியப் பிரச்சினையையும் உக்கிரமடையச் செய்தது.

இன்றைய அரசாங்கத்தினால் 1996ல் செயற்பட்ட பாராஞ்மன்றத் தெரிவுக்குமுடிவுக்குச் சட்ட மூல வடிவத்தில் சமர்ப்பித்த நகல் யோசனைக்கான

முகவுரையில் இனநெருக்கடியைத் தீர்க்க முடியாமைக்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

“இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்ற அடிப்படையில் அரசியல் தீர்வு அவசியம் என்பது பல தடவைகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட விடயமாகும். இனத்துவு முரண்பாடு ஆரம்பித்தபோது அமைதியின்மை துளிரவித்த தொடங்கியது. இன்று இனப்பிரச்சினை ஒரு பூதாகரமாக வளர்ந்துவிட்டது. இன்று வரை இப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்கென எமது அரசியல் தலைமைகள் பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தன. அவற்றினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட சில முக்கிமான தீர்வு யோசனைகள் பின்வருமாறு:-

1. 1957ல் செய்யப்பட்ட பண்டா-செல்வா உடன்படிக்கை
2. 1965ல் செய்யப்பட்ட டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தம்
3. 1987ல் இலங்கை-இந்தியா ஒப்பந்தமும் அதனாடாக உருவாக்கப்பட்ட 13 ஆவது அரசியலமைப்புத் திருத்தம்.
4. 1988ல் உருவாக்கப்பட்ட ஐநாயக மக்கள் கூட்டணி (D.P.A)
5. 1992ல் மங்கள முன்சிங்க பாரானுமன்றத் தெரிவுக் குழுவினால் முன்வைக்கப்பட்ட இடைக்கால அறிக்கை
6. 1994ல் ஐநாயிதபதித் தேர்தல் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் விஞ்ஞாபனத்தில் உள்ளடக்கப்பட்ட காமினி திசநாயக்கா யோசனைகள்

அதிகாரப் பரவலாக்கல் மூலம் இத்தேசிய பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வுகாணப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் கடந்த 40 வருடமாக எமது அரசியல் வானில் இருந்து வந்துள்ளது.

எவ்வாயினும் இந்த எல்லா முயற்சிகளும் வெற்றியளிக்காமல் போய்விட்டன. இதற்கு இரு பிரதான காரணங்கள் உள்ளன.

1. அவ்வப்போது முன்வைக்கப்பட்ட யோசனைகள் பலவீனமாக இருந்தமை.
2. அதிதீவிர நிலைப்பாட்டிலிருந்த சக்திகளிடமிருந்து கிளப்பிய எதிர்ப்புக்கள் காரணமாக அவ்வப்போதைய அரசியல் தலைமைகள் உறுதியிழந்தமை.

எனவே, நிலைமை மேலும் மோசமடைந்து இன்று முகங்கொடுக்கும் யுத்தத்திற்கும் அழிவுக்கும் இட்டுச் சென்றுள்ளது. இந்த நிலைமை காரணமாகத் தொடர்ச்சியான உயிரிழப்புகளை முழு நாடுமே எதிர்நோக்கவேண்டியுள்ளது.

இன்றும் இதே பரிதாபமான நிலைதான் நிலவுகின்றது. இன்றுள்ளதும் அன்றிருந்த அதே போன்ற பலவீனமான யோசனைகளும் பலவீனமான தலைமையும்தான்! சிங்களப் பெளத்துமத போதையும் போலித்தனங்களும் குழந்துள்ள உறுதியற்ற தலைமைகளினால்தான் கொடிய யுத்தமும் பலத்த அழிவுகளும் தொடர்ந்து இடம்பெற்றவண்ணமுள்ளன.

வெறும் வார்த்தை ஜாலங்கள்

மேற்கூறப்பட்ட யோசனைகளின் மூலம் எல்லாச் சமூகங்களும் தத்தம் சொந்த அடையாளங்களை அனுசரித்து வாழ்வதற்குரிய நிலை, ஸ்திரமான ஜனநாயக மற்றும் பல்லின சமுதாயத்தில் வெவ்வேறு பிராந்தியங்களும் அங்குவாழும் சமூகங்களும் ஆக்கபூர்வமான பங்காளிகளாக விளங்குவதற்குரிய வகையில் அதிகாரப் பகுரிவுமுறை ஏற்படுத்தப்படும்.

இவையெல்லாம் வெறும் வார்த்தை ஜாலங்கள்களாகவே முடிந்துவிட்டன. முதன்முதலாக 1995ஆகஸ்டில் அரசாங்கத்தால் முன்வைக்கப்பட்ட தீர்வுத் திட்டமானது 1997ல் வெட்டிக் குறைத்து உருமாற்றப்பட்டு விட்டது. 1987 முதல் இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்தின் கீழ் தற்காலிகமாகவேனும் இணைக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் வடகிழக்கு மாகாணத்தை 1997ல் அரசியல் அமைப்புச் சீர்திருத்த யோசனைகள் துண்டாட விளைகின்றன. முழு இலங்கையைப் போலவே வடகிழக்கு மாகாணமும் பல்லின, பல்மத பிராந்தியமாகவே இருக்கின்றது. முழுநாடும் ஒன்றாக, ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டுமொனால் வடகிழக்கு மாகாணம் ஏன் துண்டாடப்பட்டுச் சீரழிக்கப்பட வேண்டும்? அதிகாரப் பரவாக்கல் என்பது சாதாரண ஜனநாயக முறையிலுள்ள நடைமுறையாகும். இதனையும் கூட பேரினவாதச் சக்திகள் வன்மையாக எதிர்க்கவே செய்கின்றன.

எனவே, அவர்கட்கு ஜனநாயகத்தில் நாட்டமில்லை என்பதையே இது காட்டுகிறது. முன்னாள் ‘சிறுவல் உறுமய’ வின் தலைவராக இருந்து பின்னர் கிறிஸ்தவ மதத்தவர் எனக் காரணம் கற்பித்துப் பலத்த அவமானத்திற்கு ஆளாக்கப்பட்வராகிய எஸ்.எல்.குணசேகர முன்னொரு தடவை பத்திரிகையாளர் களுக்கு அளித்திருந்த பேட்டி ஒன்றில், அதிகாரப் பரவலாக்கல் ‘ஒரு அங்குலம்’ தானும் இல்லை. அதாவது, அந்தப் பேச்சுக்கே இடமில்லை என்றவாறு கூறியிருந்தார். இத்தகைய நிலைப்பாட்டினை ஆதரித்துவரும் ஜே.வி.பி. வீதிவீதியாக இரத்தம் சிந்தவேண்டிவரினும் அதிகாரப் பரவலாக்கல் திட்டத்தை நாம் மிகக் கடுமையாக எதிர்ப்போம் என்று உறுப்பிடுதலும். இப்படியான அதிதீவிரவாத அரசியல் வங்குரோத்துச் சக்திகள்தான் அறிவிலித்தனமாக உண்மையில் ஈழம் கோரிக்கைக்கு வலுச் சேர்த்து வருகின்றன.

மறுபுறத்தில், புதிய இடதுசாரி முன்னணி, தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை, வடக்கு கிழக்கு அவர்களின் தாயகம், சுயாட்சி அதிகாரம், மூஸ்லிம் மக்களின் நியாயமான உரிமைகள் இவையெல்லாவற்றுக்குமாகக் குரல்கொடுத்து வருகிறது. மலையக மக்கள் சகலருக்குமான பிரஜாவுரிமைகள் இதில் அடங்கும். இவ்வாறான அனுகுமுறையின் ஊடாகவே பிளவுபட்டிருக்கும் நாட்டிற்கு ஒற்றுமை தேடமுடியும்.

* * *

**“தமிழ் மக்களின் தலைவிதி பொ.ஐ.மு. ஐ.தே.க. அரசியல்
சதுரங்க விளையாட்டாக தொடர்ந்து சீரழிய
இடமளிப்பதா?”**

எதிர்பார்த்தது போலவே 11 ஆவது பாரானுமன்ற தேர்தல் ஒரு தொங்கு பாரானுமன்றத்தினையே பிரசவித்துள்ளது. எப்படியாவது மீண்டும் பதவிக்கு வந்துவிட வேண்டுமென (by hook or by crook) ஆனால் பொதுஜன ஜக்கிய முன்னணி பக்ரதப்பிரயத்தனம் செய்யும் என்பதும் அரசியல் அவதானிகள் பலரின் அபிப்பிராயமாயிருந்தது. அதே நேரத்தில் தொடரும் கோரயத்தமும் பொருளாதார சீர்குலைவுகளும் மக்கள் மனதில் ஒரு ஆட்சிமாற்றத்திற்கான விருப்பையும் மேலோங்கச் செய்துள்ளது என்ற அபிப்பிராயமும் நிலவியிருந்தது. ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் நாட்டு நிலைமையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் எதுவும் ஏற்படுமா என்ற கேள்விமீது கவனம் செலுத்தப்படவில்லை.

“ஆறு கடக்கும் வரை அண்ணன் தம்பி”

இன்று பொதுஜன ஜக்கிய முன்னணிக்கோ, ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்கோ அறுதிப்பெரும் பான்மை இல்லாதநிலையில் சிறுபான்மைக் கட்சிகளின் ஆதரவுடன் பொதுஜன ஜக்கிய முன்னணி மீண்டும் அரசாங்கத்தை அமைத்துள்ளது. ஜக்கிய தேசிய கட்சியும் இவ்வாறான முயற்சியினை மேற்கொண்டிருந்தது. இரு “பெரிய” கட்சிகளும் இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் ஆறு கடப்பதற்கு நடத்தும் “அண்ணன் தம்பி” நாடகம் ஒன்றும் புதிய விடயமல்ல. “தம்பி” சோரம் போக மறுத்தால் “அண்ணன்” தான் அவஸ்தைப்பட வேண்டும். தமிழர் வாக்கு வங்கியை ஐ.தே.க. கவர்ந்த விதம்

இன்று நடைபெறும் யுத்தமானது முழுநாட்டையுமே உலுக்கி வரும் அதே வேளை, தமிழ் மக்களை வரலாறு காணாத அழிவுக்கு ஆளாக்கியுள்ள தல்லவா? தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினை இத்துணை விஸ்வரூபம் எடுப்பதற்கு பிரதானமாக இரு கட்சிகளும்தான் பொறுப்பு என்பதும், இவ்விரு கட்சிகளும் இனப்பிரச்சினைக்கு திருப்திகரமான அரசியல் தீர்வினைக் காண்பதற்கு வக்கற்றவை என்பது நன்கு தெரிந்த விடயமாகும். அப்படியிருந்தும் இத்தேர்தலில் கூட இவ் விரு கட்சிகளுக்கு மே தமிழ் மக்கள் பெருவாரியாக வாக்களித்திருக்கிறார்கள். குறிப்பாக கொழும்பு மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் இதனை துல்லியமாக கண்டு கொள்ளலாம். ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்கோ இத்தேர்தலில் மிகக் கூடுதலான வாக்குகளை தமிழ் மக்கள் வழங்கியுள்ளனர். அக்கட்சி இரு தமிழ் அபோசகர்களை நிறுத்தி மிக கச்சிதமாக

தமிழ் மக்களின் வாக்கு வங்கியைத் கவர்ந்தது. ஆனால் இருவரில் ஒருவராவது தெரிவு செய்யப்படவில்லை 39,082 விருப்பு வாக்குகளைப் பெற்ற ஐநாயக தொழிலாளர் காங்கிரஸ்தலைவர் மனோ கணேசன் 96 வாக்கு வித்தியாசத்தில் வெற்றி வாய்ப்பினை இழந்து விட்டார். எனவே கொழும்பு மாவட்டத்திற்கான தமிழர் பிரதிநிதித்துவம் பறிபோயுள்ளது என்ற கவலை ஏற்பட்டுள்ளது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு தமிழ் மக்கள் பேராதரவு வழங்கியுள்ளபடியால் தமிழ் பிரதிநிதித்துவம் ஒன்றினை வழங்க வேண்டும் என்று ஐ.தே.க. தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவிற்கு தமிழ் கல்விமான்களும் முக்கியஸ்தர்களும் வேண்டுகோளான்று விடுத்திருந்ததாக அறியப்படுகிறது. பேராதரவையும் வழங்கி விட்டு இரந்து கேட்க வேண்டியும் வந்துள்ளது. அது கைக்கடவும் இல்லை.

பொதுஜன முன்னணி சார்பில் கையாளப்பட்ட யுக்தி

மறுபுறத்தில், பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணியைப் பொறுத்தவரை கொழும்பு மாவட்டத்தில் ஒரு தமிழ் அபேட்சகரையாவது அக்கட்சி நிறுத்தவேயில்லை. ஆனால் அமைச்சர் ஜி.எல்.பீரிஸ் பல தமிழ் கல்விமான்களை அழைத்து இரண்டொரு தடவைகள் கலந்துரையாடல்களை நடத்தினார். “நான் தமிழ் தேசிய பிரச்சினைக்கு தீர்வுக்கான அரசியமைப்பு விவகாரத்தில் ஈடுபட்டுவந்ததால், சிங்களவர்களின் வெறுப்பினை சம்பாதித்த நிலையில் எனது வெற்றிக்கு தமிழரின் ஆதரவில்தான் தங்கியிருக்கிறேன். தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கும் தொல்லைகள், துன்பங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விரைவில் முடிவு காண்பேன். தமிழ்மொழி அமுலாக்கல் சீராக நடைபெறச் செய்வேன்” என்றெல்லாம் தேர்தலுக்கு ஒரு சில தினங்களுக்கு முன் அவர் உறுதிமொழி வழங்கியிருந்தார். பொதுஜன முன்னணி பட்டியலில் அவர் ஆகக் கூடுதலாக விருப்பு வாக்குகளைப் பெற்றுள்ளார். இதனிடையில் தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு

அரசியல் தீர்வு காணப்படும். புலிகளோடு அவர்களின் பாஷையிலேயே பேசப்படும். அதாவது, யுத்தம் கோரமாகத் தொடரும். என தேர்தலுக்கு முன்னரும் அதற்கு பின்னரும் ஐநாடுபதி கூறிவைத்துள்ளார்.

தமிழ் கல்விமான்களின் பிறபோக்கான பங்களிப்பு

எனவே தமிழ் மக்கள் ஏழாளிகள் என்ற நிலையில் இரு பெரிய கட்சிகளும் காரிய மாற்றி வருகின்றன. வாக்கு வங்கியையும் வழங்கி பிரதிநிதித்துவத்தையும் பறிகொடுத்து கையேந்தும் நிலைக்கு ஏன் தமிழ் மக்கள் தள்ளப்பட வேண்டும். தமிழ் கல்விமான்கள் என்றழைக்கப் படுவார்கள் ஏன் இத்தகைய பிறபோக்கான பங்களிப்பினைச் செய்ய வேண்டும்? தமிழ் இனத்தின் இருப்பையே இவ்விரு கட்சிகளும் கேள்விக்குறியாக்கியுள்ளன என்பதை இந்த கல்விமான்கள் உணரவில்லையா?

தமிழ் இனம் அடக்கி ஒடுக்கி அழிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இந்த இனம் தனது நன்பர்கள் யார், பகைவர்கள் யார் என்பதை இனம் காண இனிமேலும் தவறினால் விடுவு முற்றிலும் எட்டாக்கனியாகிவிடும். அடிமை வாழ்க்கை

பழக்கதோஷமாகிவிடும். எனவே தமிழ் இனம் அதன் நண்பர்களை, நேச சக்திகளை இனம் கண்டு அவற்றுடன் கைகோர்க்க வேண்டும். எதிர்கால சுந்ததியினரின் நிலைவரம் எப்படி இருக்கப் போகிறது என்பதைப் பற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டாமா?

புதிய இடதுசாரி முன்னணி

ஒரு இடதுசாரி கட்சி என்ற வகையில், புதிய இடதுசாரி முன்னணி அமைப்பினைச் சேர்ந்த நாம் யுத்தத்திற்கு எதிராகவும் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய, சுயாட்சி உரிமைக்காகவும் விடாப்பிடியாக குரல் கொடுத்து வந்துள்ளோம். எனவே குறிப்பாக கொழும்பு மாவட்டத்தில் இருந்து குறைந்தது ஒரு பிரதிநிதியையாயினும் தெரிவு செய்து கொள்வதற்கு ஆதரவினை வழங்குமாறு வின்யமாக வேண்டி நின்றோம். அப்படி தெரிவு செய்யப்பட்டால் பாரானுமன்றத்தில் எமது குரல் உரத்து ஓலிப்பது மட்டுமல்லாமல் பாரானுமன்றத்திற்கு வெளியேயும் நாம் கூடிய தாக்கமான போராட்டங்களை நடத்த ஏதுவாயிருக்குமென எடுத்துக் கூறியிருந்தோம் சில வட்டாரங்களில் மிகுந்த ஆர்வமும் ஆதரவும் காணப்பட்டிருந்தது. அதற்கேற்றவாறுதான் வாக்குகளும் கிடைத்தன. எமக்கு வாக்களித்த மக்களிற்கு நாம் தலை வணங்குகிறோம். அதே நேரத்தில் எல்லா மக்கள் சார்பிலும் எமது போராட்டங்கள் தொடரும் என்பதில் ஐயம் இருக்க வேண்டியதில்லை.

ஆட்சி மாற்றம் ஒன்றினை விரும்பியும் விரும்பாமலும்.

தமிழ் மக்களை பொறுத்தவரை ஒரு சாரார் ஆட்சி மாற்றம் நன்மை பயக்கும் என்ற நப்பாசையிலும், மறுசாரார் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டால் கலவரம் உண்டாகும் என்ற பயப்பிராந்தியிலும் ஐ.தே.முன்னணிக்கும் பொதுஜன முன்னணிக்கும் அமோகமான ஆதரவினை வழங்கியுள்ளனர்.

தமிழ் மக்கள் முற்போக்க் சக்திகளுடன் கை கோர்த்து தியாக சிந்தனையுடன் பொதுநலம் காக்கும் நிலை தோன்ற வேண்டும் என்பது எமது தாழ்மையான எதிர்பார்ப்பாகும். கடந்த காலத்தில் யாழ். பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து எத்தனையோ சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்கள் நாட்டைவிட்டு வெளியேறியபடியால் மருத்துவபீடம் இழுத்து மூடப்படும் அபாயம் தோன்றியிருந்ததைக் கண்டு மனம் வருந்திய பேராசிரியர் (நுந்தி) சிவஞானசுந்தரம் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் நிலவும் சுயநலப்போக்கு உலகில் வேறொங்கும் காணமுடியாது என மிகுந்த கவலை தெரிவித்தார்.

“சிறிய கட்சிகளால் என்ன செய்ய முடியும்?”

“கொள்கைகள் சிறந்தவையாயினும் புதிய இடதுசாரி முன்னணி போன்ற சிறிய கட்சிகளால் என்ன செய்ய முடியும்? இவற்றுக்கு வாக்களிப்பது வீண்” என்று என்னுபவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இது முற்றிலும் தவறான சிந்தனையாகும். கொண்டிருக்கும் கொள்கைகளையும், நடத்திவரும் போராட்டங்களையும் கணக்கில் எடுத்து ஆதரித்து முற்போக்கான சக்திகளை

வளர்ச்சிபெறச் செய்வது தான் மக்களின் கடப்பாடாகும். புதிய இடதுசாரி முன்னணிக்கு பாராஞ்மன்ற பிரதிநிதித்தவம் இல்லாதபோதும் வீதியில் இறங்கி எத்தனையோ போராட்டங்களை நடத்தியுள்ளது வரலாறு. உதாரணமாக, பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கம் கடந்த காலத்தில் பலாவியில் இராணுவ விஸ்தரிப்பிற்காக என்ற போர்வையில் ஆயிரக்கணக்கான ஹெக்டேயர் காணியை அபகரிப்பதற்கு மேற்கொண்ட நடவடிக்கையை எதிர்த்து புதிய இடதுசாரி முன்னணிதான் வீதிபோராட்டம் நடத்தியது. அதனையுடூத்து அந்த முயற்சிகைவிடப்பட்டது. அரசின் அந்த கொடிய நடவடிக்கைக்கு எதிராக ஐ.தே.கட்சி ஒரு “சின்னி” விரலையும் உயர்த்தவில்லை.

வெளிநாட்டு, உள்நாட்டு கண்காணிப்பாளர்களின் பெயரளவிலான பங்களிப்பு இருந்தபோதும் கடந்த பொதுத் தேர்தலில் இடம்பெற்ற வன்முறைகள், காடைத்தனங்கள், ஊழல் கள், மோசடிகள் ஆகியவை இமயத்தை தொடுமளவிற்கு விஸ்வரூபமெடுத்திருந்தன. குரங்கிலிருந்து பிறந்தவன் மனிதன் என்ற பரினாம வளர்ச்சி 180 பாகை திரும்பியுள்ளது போன்ற தொரு காட்சி கடந்த பொதுத் தேர்தலில் தெரிந்தது. உண்மையில் காட்டுமிராண்மீதனம் தலைவிரித்தாடியது. ஐனநாயம் முற்றாக மரித்துவிட்டது என்று சொன்னால் அது மிகையல்ல.

எனவே அனைத்து மக்களும், இராமன் ஆண்டாலென்ன, இராவணன் ஆண்டாலென்ன என்ற போக்கினை நீக்கி மிகுந்த தொலை நோக்குடனும் மதிநுட்பத்துடனும் செயற்பட வேண்டிய காலம் இது. குறிப்பாகச் சொன்னால், தமிழ் பேசும் மக்களின் தலைவிதியானது பொ.ஐ.முன்னணி. மற்றும் ஐ.தே.க.வின் அரசியல் சதுரங்க விளையாட்டு அல்ல.

* * *

அரசுக்கு மக்களில் அக்கறை உண்டா?

இந்து சமுத்திரத்தின் முத்து என அந்தக்காலத்தில் போற்றப்பட்ட இலங்கைத்தீவு இன்று இந்து சமுத்திரத்தில் தத்தளித்து நிற்கிறது. இலங்கை வரலாறு, கிணறு தோண்டப் பூதம் வந்த கதையாகி விட்டது. ஓட்டப்பம் வீட்டைச்சுடும் என்பது போல், சிங்களப் பேரினவாதம் ஆட்டைக் கடித்து, மாட்டைக் கடித்து, ஆளைக் கடித்து, இன்று நாட்டைக் கடித்துக்கொண்டிருக்கிறது.. பதவிவெறி, ஆதிக்கமோகம் மற்றும் அகங்காரப் போக்குகள் ஒருங்கே உருவெடுத்து நாடு உருக்குலைந்துள்ளது.

இன்று இலங்கை மீது உலகத்தின் பார்வை குவிந்துள்ளது. தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு தொடர்பாக நோர்வே பெரியாவில் ஈடுபட்டு வருகிறது. அதற்க வலுச்சேர்ப்பது போல அன்மையில் இலங்கைக்கு விஜயம் ஒன்றினை மேற்கொண்டிருந்த பிரித்தானிய வெளிவிவகாரத் துணையமைச்சர் பீற்றர் ஹெய்ன் கூட்டமொன்றில் உரையாற்றிய போது, “நாட்டிற்கு எதிர்காலமே இல்லாமல் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. சன்னடையை நிறுத்துங்கள். முன்னிபந்தனைகளை விதிக்காமல் பேசுங்கள்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தனிச்சிங்களச் சட்டம் கெடுமதியானது, பிரிவினைக்கு இட்டுச் செல்லக்கூடியது என அன்றைய இடதுசாரித் தலைவர்கள் தொலைநோக்குடன் எச்சரித்தனர். முன்னாள் சிங்கப்பூர் பிரதமர் லீ குவான்யூ போன்றோர் கூடச் தனிச்சிங்களச் சட்டம் காரணமாக நாட்டுக்கு ஏற்படப் போகும் அபத்துக்கள் பற்றி எடுத்துரைத்திருந்தனர். ஆனால், கெடுகுடி சொற்கேளாது என்பது போல் காரியங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. 1951ல் சிங்களமும் தமிழும் அரசகரும் மொழிகளாக இருக்க வேண்டும் என ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் அங்குரார்ப்பண விஞ்ஞாபனத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த அதே எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கா 1956 ஜூன் 5ல் தனிச்சிங்களச் சட்டத்தினை நிறைவேற்றி வைத்தார். சட்டமூலத்தின் மீது உரையாற்றிய அவர், தமிழ்நாடு அன்றையில் அமைந்திருப்பதால் இலங்கையில் தமிழ் மொழிக்கு அரசகரும் அந்தஸ்து வழங்கினால் அது சிங்கள மொழியை அழுக்கிவிடக்கூடிய நிலை உருவாகி சிங்கள மக்கள் மனதில் ஆறாத புண்ணாக வந்துவிடும் எனக் காரணம் கற்பித்தார். மேலும் சிங்கள மக்களுக்கு வேறு நாடேயில்லை. இங்கு பெரும்பான்மையினராக அவர்கள் விளங்கிய போதும் அயல்பிராந்தியத்தினைக் கருத்திற் கொண்டால் தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுகின்றனர் என்றவாறாக நியாயப்படுத்த விழைந்து, சிங்கள-தமிழ் மக்கள் மத்தியில் விரிசலை ஏற்படுத்தி, சிங்கள பௌத்த பேரினவாதத்துக்கு களம் அமைத்து வைத்தார்.

படிப்படியாகத் தமிழ் பேசும் மக்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டு, திட்டமிட்டு ஒதுக்கி ஒரங்கட்டப்பட்டு, அவர்கள் மேற்கொண்ட சாதவீகப் போராட்டங்கள், பொலிஸ்-இரானுவ அடக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு, காலத்துக்குக் காலம் தமிழருக்கெதிரான இனக்கலவரங்கள் ஏவி விடப்பட்டு பலத்த உயிர், உடைமை அழிப்புகள் ஏற்பட்டதன் ஒட்டமொத்த விளைவாகவே யத்தம் வெடித்தமை சீங்கள் ஆட்சியாளர்களால் இன்னும் உணர்ப்படவில்லை.

17 வருடங்களாக நடந்துவரும் யுத்தமானது பலத்த அழிவுகளை ஏற்படுத்துவின்றதே தவிர, வெல்லக்கவடியதல்ல என்று பலரால் பல தடவைகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், ஆட்சியிலிருக்கும் அரசாங்கங்கள் அதற்கு செவி சாய்க்காமல் வெற்றி தமதே என்ற நம்பாசையில் யுத்தத்தினை ஒரு சூதாட்டமாகவும், உண்டு கொழுக்கும் வியாபாரமாகவும் நடத்தி வந்துள்ளன. கடந்த தேர்தல் நாளாகிய ஒக்டோபர் 10ஆம் திகத்திக்கு முன்னதாக ஆணையிறுவு முகாமினை மீனக் கைப்பற்றுவோமென சபதம் செய்த பிரதமர் இரட்னைசிறி விக்கிரமநாயக்க 25-11-2000 ஆம் திகதி ஹோரணையில் நடைபெற்ற கூட்டமொன்றில் உரையாற்றுகையில் “சமாதான முயற்சிகளில் ஆர்வம் காட்டும் நாடுகளின் தாளத்திற்கு ஆட நாம் தயாரில்லை, போர் நிறுத்தம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை” என்று குளுரைத்தார்.

தமிழ்மீ விடுதலைப்புவிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை தொடங்கினாலும், யுத்தம் தொடர்ந்து கொண்டேயிருக்குமென ஜனாதிபதி சந்திரிகா கூறியிருந்ததும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அத்தோடு, புலிகள் ஈழக்கோரிக்கையைக் கைவிடும்வரை அவர்களோடு பேச்சுவார்த்தை இல்லை. நூறு வருடங்களுக்கென்றாலும் யுத்தம் தொடரும். புலிகளுக்கு யுத்தம் தான் தேவையென்றால் அது தொடர்ந்து வழங்கப்படும் என வெளிநாட்டமைச்சர் லக்ஷ்மன் கதிர்காமர் அண்மையில் ஒஸ்லோ வாணோவி, தொலைக்காட்சிக்கும் “இந்து” பத்திரிகைக்கும் அளித்த பேட்டியில் கூறியுள்ளார்.

இத்தகைய யுத்த பேரிகைகளால் மிகுந்த உற்சாகமடைந்துள்ள இனவெறிக் கும்பல்கள் முறையாகச் செயற்படுகின்றன. பிந்துனுவெவு புனர்வாழ்வு முகாமில் 29 தமிழ் இளைஞர்கள் மிருகத்தனமாகக் கொல்லப்பட்டமை இதற்குச் சான்றாகும். அக்கோரச் சம்பவத்தால் ஏற்பட்ட அபக்ரத்தியை ஓரளவுக்கேணும் மூடிமறைக்கலாமென எண்ணிய அரசு, அப்படுகொலைகளுக்கெதிராக தலவாக்கலையில் நடத்தப்பட்ட போராட்டத்தினைத் திசைதிருப்பும் யுக்தியாகக் கையாண்டது.

தென்னாபிரிக்காவில் பிறந்து, வெள்ளையர் ஆட்சியில் கறுப்பர்களுக்கு எதிராக, குறிப்பாக பிரதமர்கள் வேவூட், வோஸ்டர் போன்றவர்களின் கொடுங்கோலின் கீழ் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட இன ஒதுக்கல் கொள்கைக்கு எதிராகப் போராடியவராகிய பிரித்தானிய பிரதி அமைச்சர் பீற்றர் ஹெய்ன் இலங்கை இனப்பிரச்சினையின் ஆழ நீளங்களையும் அறிந்திருந்ததைச் சில அண்மைக்கால அறிக்கைகள் மூலம் அறிய முடிந்தது. அவர் அண்மையில்

இங்கு வருகை தந்தபோது ஆற்றிய உரையில், யாராலும் வெல்ல முடியாத யுத்தமொன்றினை நடத்திக்கொண்டிருக்காமல், யதார்த்தமற்ற நிலைப்பாடு களையும், நிபந்தனைகளையும் கைவிட்டுச் சண்டையை நிறுத்திச் சமாதானத்தைப் பேசுக்கள். நாங்கள் ஸ்கொட்லாந்தில், வேல்ஸில், ஏன், வடஅயர்லாந்திலும் கூட, ஏற்படுத்தியுள்ள அதிகளவான சமச்சீரற்ற அதிகாரப் பகிர்வு முறையைப் பாருங்கள் என்றெல்லாம் வாழைப்பழத்தை உரித்துக் கொடுத்து போல் ஆலோசனை கூறியிருந்தார். அரசதற்பிலுள்ள கடும் போக்காளர்கள், யுத்த விரும்பிகள், நிந்தனையாளர்கள் யாவரும் அசு வழியுமளவுக்கு பீற்ற ஹெய்ன் மேற்கண்டவற்றை அடித்துக் கூறியிருந்தார்.

உண்மையில் அவர் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை, சுயாட்சி, சமத்துவம், இம்முன்று அம்சங்களையும் வலியுறுத்தி இருந்தார். இத்தகைய நிலைப்பாட்டினை முன்வைத்தே நவசமசமாஜக் கட்சியும், கடந்த 25 வருடகாலமாக போராடிவந்தனர். இருந்தாலும் பேரினவாதக் கோழைத் தனத்தால் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல் நாடு 17 வருடகால யுத்தத்தில் மிக அதிகளவு விலையைக் கொடுத்துள்ளது. அதுவே தொடரவேண்டும் என்பதுபோல் அடுத்தவரும் ஆண்டினை “யுத்த ஆண்டு” என பிரகடனம் செய்யவேண்டுமென அழுத்துபவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். சர்வதேச அழுத்தங்கள் முன் னெனப் போது மில் லாதாவு பிரயோகிக் கப்படும் இவ்வேளையில் பேச்சுவார்த்தைகளைத் துவக்குவதற்குத் தனது கை மேலோங்கிய நிலையில் இல்லையே என்ற மன உணர்ச்சல் அரசாங்கத்திடம் காணப்படுகிறது. அதனைப் பொருட்படுத்தாமல், நாட்டுமக்கள் அனைவருக்கும் நன்மை பயக்கக் கூடியது எதுவோ அதனை ஈடுப்பது தான் நல்லாட்சியாக இருக்க முடியும்.

தமிழ் பேசும் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை அடிப்படையில் பிரச்சினைக்கு அதிகளவு அதிகாரப் பரவலாக்கல் மூலம் தீர்வு காணப்பட வேண்டும் என பீற்றர் ஹெய்ன் கூறியதற்கு வெளிநாட்டமைச்சர் கதிர்காமர் கடுமையான ஆட்சேபத்தினைத் தெரிவித்துள்ளார். இதனை ஒரு அந்திய தலையீடாகக் கருதுகிறோம். கடந்த 10 தேர்த்தகளிலும் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு மக்கள் ஆணை வழங்கியுள்ளனர். இந்த உள்நாட்டுப் பிரச்சினையை நாமே தீர்த்துக் கொள்வோம் என்று சற்றுக் கடுமையான தொழிலில் அமைச்சர் கதிர்காமர் அன்மையில் வழங்கிய பேட்டியொன்றில் கூறியுள்ளார். இது போலவே கடந்த காலத்தில் ஐ.நா செயலாளர் நாயகம் யுத்தம் காரணமாகத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள மோசமான பாதிப்புக்கள் பற்றிக் கவலை தெரிவித்திருந்த போது, வேண்டுமானால் இலங்கையில் நூஸ்ம்பு கலைக்க வரலாமேயாழிய ஐ.நா. அதற்கப்பால் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிடுவதை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என அமைச்சர் கதிர்காமர் கூறியிருந்தார். இப்போது அவர் உடனடியாகப் பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பமாக வேண்டும் எனவும் கூறியுள்ளார். விடுதலைப் புலிகளைப் பிரித்தானியா, அவுஸ்ரேவியா, கனடா போன்ற நாடுகள் தடை செய்தாக வேண்டும் என அவர் கங்கணம் கட்டி நிற்கிறார். மறுபுறுத்தில், ஆயுதப்படைகளுக்கு ஆட்சேர்ப்பு முயற்சியும், ஆயுதக் கொள்வனவுக்கும் தொடர்ந்து இடம் பெற்று வருகின்றன.

1999ல் 51 பில்லியன் ரூபாவாக இருந்த யுத்த செலவினம் 2000ல் 84 பில்லியன் ரூபாய்களைச் செலவு செய்து யுத்தத்தினைச் சரியாக நடத்தத் தவறியது போலன்றி, இத்தனை பெரிய செலவினம் செய்து நாம் யுத்தத்தினை உரிய முறையில் செய்கிறோம் என பொ.ஜெ.மு.தலைமை பெருமித்பட்டுவைதயும் காணக் கூடியதாயுள்ளது. நேர்வேயின் அனுசரணையும், இந்தியாவின் ஒத்துழைப்பும் தேவையேயொழிய மற்றையோர் எவரும் முச்சக்காட்டத் தேவையில்லை என்பதே அமைச்சர் கதிர்காமரின் நிலைப்பாடாகும். இத்தகைய கருத்தினையே பிரதமர் இரட்னசிறி விக்கிரமநாயக்காவும் தெரிவித்துள்ளார். தற்போது யுத்தக் கப்பலை வழங்கி அத்தோடு இலங்கைக் கடற்படைக்குப் பயிற்சியுமளித்து வரும் இந்தியா, தமிழ்மீற விடுதலைப்புலிகளின் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனை நாடு கடத்தும் படியும் கோரியுள்ளது. பிரபாகரனை உயிரோடு பிடிக்க முடியாதே என முன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாதுங்க கூறியது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அப்படியானால் பேச்சுவார்த்தைக்குத் தோன்றும் போது அவரைப் பிடித்து அனுப்பும்படியா இந்தியா கூறுகிறது? இதுதான் இந்திய அரசாங்கத்தின் குதாட்டம். அங்கே இந்து ஆலயம் அமைக்கும் விடயம் முதல், இங்கே இனப்பிரச்சினைக்கான தனது அனுகுமுறைவரை பித்தலாட்டமாகவே சிந்திக்கிறது என்பது தெளிவான விடயம்.

உள்நாட்டு விவகாரத்தில் வெளியாரின் தலையீடு தேவையில்லை எனக் கூறும் பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கம் “பெரியண்ணன்” இந்தியாவிடம் ஏன் தஞ்சம் புகுந்து நிற்கிறது?

இன்றைய பொருளாதார நெருக்கடி நிலை காரணமாகச் சாதாரண சிங்கள, தமிழ், மூல்லிம் அனைத்து மக்களும் வாழ்க்கைச் செலவுச் சமையைத் தாங்க முடியாமல் வேதனைப்படுகின்றனர். முதுகு முறியுமளவுக்கு விலைவாசிகளை மேன்மேலும் உயர்த்திவரும் அரசாங்கத்திற்கு மக்கள் மீது அக்கறையில்லை. அன்று முதல் இன்று வரை சிங்கள பொத்த பேரினவாதத்திற்கு அடிப்பினிந்து செயற்பட்டு வந்ததன் காரணமாக அது கட்டுக்கடங்காமல் ஆட்டைக்கடித்து, மாட்டைக்கடித்து, ஆளைக்கடித்து இன்று நாட்டைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

* * *

மக்கள் விருதலை முன்னணியும் மார்க்ஸிசவாதமும்

யானை - புலி (அலி - கொட்டி) கூட்டணி ஒன்று செயற்பட்டு வருகிறதென ஜே.வி.பி.யினர் ஏற்கனவே பறையத் தொடங்கிருந்தனர். இன்று தமிழ்க் கட்சிகள் இணைந்து போட்டியிடுவது புலிகள் சார்பில் என்றும் ஐ.தே.க. புலிகளின் முகவர்களெனவும் ஜே.வி.பி. யினர் தமது தேர்தல் அபேசகர்கள் மத்தியில் கூறியுள்ளனர்.

எனவே ஐ.தே.க.வும் தமிழ்க் கட்சிகள் கூட்டணியும் தோற்கடிக்கப்பட வேண்டும் என்பது ஜே.வி.பி.யின் நிலைப்பாடாகும்.

அதேபோல் மு.கா. தலைவர் ரவுப் ஹுக்கீம் அம்பாறை தனிமாவட்டம் கேட்கும் பிரிவினெவாதி எனவும் மலையக்க கட்சிகளும் கீழ்த்தரமானவை என்றெல்லாம் ஜே.வி.பி.கண்ணம் தெரிவித்துள்ளது. ஐ.தே.க.வுக்கோ அதனுடன் ஒத்துழைக்கும் தமிழ் முஸ்லிம் கட்சிகளுக்கோ வக்காலத்து வாங்க வேண்டிய தேவை எமக்கு இல்லை.

ஆனால் “இடதுசாரி” ஜே.வி.பி. இவ்வளவு இனவாதத்தைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு வருவது தான் மிகுந்த வேடிக்கையாகும். அதை மூடிமறைப்பதற்காலே அது என்றும் கிளிப்பிள்ளைபோல் சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் சமத்துவம் பற்றிப்பேசி வருகிறது. இதனை எல்லா பேரினவாத அரசாங்கங்களுமே கூறிவந்துள்ளன.

பொ.ஐ.மு. - ஜே.வி.பி. கூட்டு

பொதுஜன முன்னணி கடந்த 7 வருட காலமாக தவறான ஆட்சியை நடத்தியதால் அரசியல், பொருளதார பின்னடைவு ஏற்படுத்தியுள்ளதால் அதையும் தோல்வியடையச் செய்ய வேண்டும் என ஜே.வி.பி.பிரசாரம் செய்து வருகிறது. ஆனால் ஜே.வி.பி., பொதுஜன முன்னணியுடன் முன்னர் செய்து கொண்ட புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையானது, இன்று இருக்கட்சிகளுக்கும் இடையிலான இரகசிய ஒப்பந்தமாயிருந்து வருகிறது. வடக்கு கிழக்கு தமிழ் மக்களின் தாயகமென்றோ அவர்களுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை உண்டு என்றோ ஜே.வி.பி. ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. வடக்கு கிழக்கு தமிழர் தாயகமென்றால் தென்னிலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் எங்கே போவது என்று ஜே.வி.பி.யினர் கேள்வி எழுப்புகின்றனர். எனவே உண்மையான பிரிவினை என்பது ஜே.வி.பி.யிடமே உள்ளது என்பது தெரிகின்றதல்லவா? வடக்கு கிழக்கு தமிழர் தாயகம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால் தெற்கில் நிரந்தரமான இனமுரண்பாடுகளும் இரத்தக்களாரிகளும் ஏற்படும் என்பது ஜே.வி.பி.யின் வாதமாகும். வடக்கு கிழக்கு

ஒரு தமிழ் பெரும்பான்மைப் பிராந்தியம் எனும் யதார்த்தத்தினை ஜே.வி.பி.யினருக்கு ஏற்றுக்கொள்வது சங்கடமாயிருக்கிற தென்றால் அவர்களின் உண்மையான பேரினவாத நிலைப்பாடுதான் அதற்குக் காரணமாகும்.

வடக்கு கிழக்கில் இதர இனத்தவர்கள் வாழக்கூடாது. அல்லது வாழ முடியாது என்றோன்றுமே கிடையாது.

வடக்கு கிழக்கு வாழ் தமிழரைக் காட்டிலும் தென்னிலங்கையிலும் வெளிநாடுகளிலும் கூடுதலான இலங்கைத் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்ற வாதம் ஜே.வி.பி.யினராலும், அதேபோல் “சிறைலூறுமய” போன்ற அமைப்புகளினாலும், முன்வைக்கப் படுவதுண்டு.

இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் இருவேறு நாடுகளாகப் பிரிந்த பின்னரும் கூட பாகிஸ்தானைக்காட்டிலும் இந்தியாவிலேயே கூடுதாலன் முஸ்லிம்கள் வாழ்கின்றனர்.

அது மட்டுமல்லாமல் இந்தியாவில் தமிழ்நாடு எனப்படும் மாநிலம் ஒரு தனிநாடு அல்ல. அங்கே வேறு இன மக்களும் வாழ்கின்றனர். அதேபோல் தமிழ் நாடு தவிர்ந்த ஏனைய மாநிலங்களில் தமிழர்கள் வாழ்கின்றனர். இவைதான் ஒருபல்லின நாட்டின் நிலவுக்கூடிய யதார்த்தங்களாகும்.

பொ.ஜீ.மு.அரசாங்கம் கலைக்கப்பட்டு பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையை இழந்திருந்த நிலையில் ஜே.வி.பி.யின் ஆதரவுடனேயே தன்னைப் பதவியில் தங்கவைத்திருந்தது. அதற்காக பொ.ஜீ.மு.வும், ஜே.வி.பி.யும் செய்திருந்த புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையில் நிதிவளம் விரயம் செய்யக்கூடாது என்பதற்காக மந்திரி சபையினை 43 இலிருந்து 20ஆக குறைக்க வேண்டும் மென்று ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருந்ததல்லவா? மந்திரிமார் எண்ணிக்கை ஒருவாறாக 20ஆகக் குறைக்கப்பட்டபோது செலவினங்கள் குறைந்திருக்கவில்லை. எனவேதான், எல்லாமே ஒரு பம்மாத்தாக நடந்தேறியுள்ளன.

ஜே.வி.பி.யும் சிறை உறுமயவும் ஒன்றையே கூறுகின்றன.

மறுபுறத்தில், நாட்டின் பொருளாதாரத்தினை முடக்கியுள்ள யுத்தம் நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்ற பேச்சையே ஜே.வி.பி. ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை, விடுதலைப்புவிகள் இராணுவ ரீதியிலும் மற்றும் எல்லா வழிகளிலும் தோற்கடிக்கப்பட வேண்டும் என்பது ஜே.வி.பி.யின் நிலைப்பாடாகும். இதைத்தான் “சிறை உறுமய” முக்கியஸ்தர்கள் சம்பிக்க ரணவுக்க மற்றும் திலக் கருணாரத்ன போன்றோரும் அல்லும் பகலும் அடித்துக் கூறிவருகின்றனர். மேலும், ஈழக்கோரிக்கையைக் கைவிடும் வரை விடுதலைப் புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவது அவசியமற்றது என்பதும் ஜே.வி.பி.யின் நிலைப்பாடாகும். அப்படியென்றால் மறுபுறத்தில் தொழிலாளர்கள் வாழ்க்கைச் செலவைத் தாங்க முடியாமல் திணறும் நிலையில் சம்பள உயர்வுகோரி வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டால், அவர்கள் தமது கோரிக்கையை

கைவிடும்வரை தொழிலாளர்களுடன் பேர்ச்சுவார்த்தை நடத்தக்கூடாது என்றா ஜே.வி.பி சொல்ல வருகின்றது?

மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் மேம்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று பொது.ஜ.மு. அரசாங்கத்துக்கு நிபந்தனை விதித்திருந்த ஜே.வி.பி. யுத்தத்தை நிறுத்தாமல் அது ஒரு போதும் சாத்தியப்படாது என்பதை புரிந்து கொள்வதற்கு வக்கற்று நிற்பது மிக பரிதாபமானதாகும். யுத்தம் தொடரும் வரை தமிழ் மக்களுக்கு இழப்புக்களும் அவலங்களும் அதிகரித்துச் செல்லும் அதேவேளை முழு நாடுமே மங்குசன்னி நிலையில் தவித்துக்கொண்டிருக்கும். ஏற்கனவே நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி வீதம் பூச்சியத்துக்கு கீழ் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது.

தீக்கோழித்தன்மை

ஜே.வி.பி. தீக்கோழி போல் சிந்திப்பதும் செயற்படுவதும், அதே போல் தூணிலும் புலி, துரும்பிலும் புலி என பிதற்றித்திரிவதும் ஆச்சரியத்துக் குரியதல்ல. தமிழ் மக்களின் ஈழக்கோரிக்கையானது திடீரென வானத்திலிருந்து விழுந்ததல்ல, அதற்கு ஏறத்தாழ 3 தசாப்த கால வரலாறுண்டு என்பதை ஜே.வி.பி. தனது அறிவிலித்தனத்தால் அலட்சியப்படுத்தி வருகின்றது.

சிங்கள கிராமிய இளைஞர்கள் வேலைவாய்ப்பின்மை போன்ற பிரச்சினைகள் காரணமாக சமூக பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கியிருந்த விரக்தி நிலையிலும், பழைய இடதுசாரிகளில் நம்பிக்கை இழந்த நிலையிலிருமே 1960களில் ஜே.வி.பி. தோற்றம் பெற்றது. ரோஹண விஜேவீர தலைமையில் 1971ல் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டது.

தமிழ் மக்களின் அரசியல் பொருளாதாரக் கோரிக்கைகளையும் அவர்கள் நடத்திய போராட்டங்களையும் சிங்கள பேரினவாத ஆட்சியாளர்கள் அலட்சியம் செய்து அடக்கியொடுக்கியது வரலாறு. பல்கலைக்கழக பிரவேசத்திற்காக 1970களின் முற்பகுதியில் சிறிமாவோ அரசாங்கம் தமிழ் பேசும் மாணவர்களுக்குப் பாதாகமான மொழிவாரித் தரப்படுத்தலை அமுல் நடத்தத் தொடங்கியது. இவ்வாறான ஒட்டு மொத்தமான அநியாயங்கள் காரணமாகவே தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். கூடவே விடுதலைப்புலிகள் இயக்கமும் பலம் பெற்று வளர்ந்தது.

இவ்வாறு நோக்குமிடத்து சிங்கள இளைஞர்களும், அதே போல் தமிழ் இளைஞர்களும், தத்தம் அபிலாபைகளுக்காக ஏறத்தாழ ஏக காலத்திலேயே தோற்றம் பெற்று, பின்னர் ஆயுதமேந்திப்போராட முற்பட்டனர். ஜே.வி.பி.யை அழித்தொழிக்க வேண்டுமென தமிழ் மக்கள் ஒருபோதும் கோரவில்லை. மாறாக, உதாரணமாக 1982 ஜூனாதிபதி தேர்தலில் ரோஹண விஜேவீர போட்டியிட்ட போது தமிழ் மக்களும் ஓரளவேனும் ஆதரவு வழங்கியிருந்தனர். பழைய இடது சாரிகள் தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினை தொடர்பாகவும், அதே போல் மலையக தமிழ் தொழிலாளர்களின் பிரஜா உரிமை போன்ற அடிப்படை

உரிமைகள் தொடர்பாகவும் சரியான கொள்கைகளை முன்வைத்து அன்று போராட்டனர். ஆனால் ஜே.வி.பி.யோ. அன்று ரோஹண விஜேவீர காலத்திலும் கூட, குறிப்பாக மலையகத் தமிழர்களை இந்திய விஸ்தரிப்பு வாதத்தின் வெளிப்பாடு என வர்ணித்தனர்.

ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக இந்த நாட்டின் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக விளங்கி பெருந்தோட்டத்துறையில் மாடாக உழைத்து வந்த தொழிலாளர்களை கொச்சைப்படுத்திய ஜே.வி.பி.யினர் தொழிலாளர் வர்க்க விரோதமாகவும் தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பொறுத்த வரை மார்க்ஸிச வெணினிச் கோட்பாட்டுக்கு முற்றிலும் மாறாகச் செயற்சூவது மிகக் கவலைக்குரியதாகும். உண்மையில் இந்த விடயங்களில் ஜே.வி.பி.க்கும் சிறுல உறுமயவுக்கும் கருத்தொருமிப்பு இருப்பது தான் நிதர்சனமாகும்.

* * *

நீதியரசர் விக்னேஸ்வரன் மீது “சிறை உறுமய” வின் சிங்கள பொத்த வெறி

அண்மையில் உயர் நீதிமன்றத்தில் பதவியேற்பு வைபவத்தில் நீதியரசர் சி.வி.விக்னேஸ்வரன் ஆற்றியவுரை மீது “சிறை உறுமய” வின் பாராஞுமன்ற உறுப்பினர் திலக் கருணாரத்ன பாராஞுமன்றத்திலும் பின்பு விகாரமாடேவி பூங்கா பொதுக்கூட்டத்திலும் கண்டனம் தெரிவித்துள்ளார். நீதியரசரின் அந்த உரையில் பிரிவினைக்குச் சார்பான கருத்துக்கள் முன் வைக்கப்பட்டிருப்பதாகவே காரணம் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இறைமை என்பது ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் உரித்தானது. நாட்டில் ஒற்றுமை தேவை: ஒவ்வொருவருக்கும் நீதி நியாயம் தேவை என்றவகையிலான ஒரு மகிழமையான செய்தியையே நீதியரசர் விக்னேஸ்வரன் தனது உரையில் உணர்த்தியிருந்தார். இத்தகைய தாற்பரியங்களை ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலக் கருணாரத்ன போன்றவர்கள் ஆரம்ப காலம்முதல், அதாவது பிராபாகரன் பிறப்பதற்கு முன்பிருந்தே, பிரிவினைக்குரிய விதைகளை நாட்டில் தூவி வந்தனர்.

“சிறை உறுமய” அமைப்புக்குள்ளேயே என்ன நடந்து வந்துள்ளது என்பதை ஒரு கணம் நோக்கினால், சிங்களமக்களின் உரிமைகளுக்காக ஆணித்தரமாகக் குரல் கொடுப்பவரும் “சிறை உறுமய” அமைப்பின் ஒரு பிரதான சிற்பியும், ஆரம்ப தலைவருமாகிய எஸ்.எல். குணசேகர அந்த அமைப்பிலிருந்து அவமானப்படுத்தி தூக்கியெறியப்பட்டார். அவர் மதம் எதையும் பின்பற்றுபவர் அல்ல. அவர் பிறப்பில் ஒரு கிறிஸ்தவர் என்ற பிரதான காரணத்தின் நிமித்தமே அவருக்கு அந்தக்கதி நேர்ந்தது. பெளத்த வெறியின் தாக்கம் எத்தகையது என்பதையிட்டு எஸ்.எல்.குணசேகர குழுமையாக வேதனைப்பட்டிருப்பார்.

நீதியரசர் விக்னேஸ்வரன் ஆற்றிய உரையானது ஒரு மைல் கல் என்றால் அது மிகையல்ல. ஏனென்றால், அது ஒற்றுமையையும், முன்னேற்றத்தையும் விரும்பும் ஒரு உண்ணத் நோக்கையும் கொண்டிருந்தாகும். அவர் நேர்மையாகவும் துணிச்சலாகவும் தமிழ் மக்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் வேதனைகள், சோதனைகளை இரத்தினச்சுருக்கமாக எடுத்துக்கூறியுள்ளார், இந்த நாட்டில் வாழக்கூடிடய இலட்சக்கணக்கான மக்கள், அதாவது அறுபது வீத்துக்கு மேற்பட்டமக்கள், அதிகரித்த வண்ணமுள்ள பொருளாதார சுமைகள் காரணமாகத் தினரிக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் நாட்டில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு, இம்மக்களுக்கு விடிவு ஏற்படவேண்டுமாயின் கொடிய யுத்தம் நிறுத்தப்பட்டு தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினை தக்க முறையில் விரைந்து தீர்க்கப்பட வேண்டியது அவசியமாகும்.

நாட்டு நன்மைக்காக உண்மையில் மிக தன்னலமற்ற முறையிலேயே விக்னேஸ்வரன் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார் என்பது நன்கு புலனாகிறது.

“இந்நாட்டையும் அதன் எல்லா மக்களையும் (என்னை வெறுப்பவர்களையும் கூட) நான் நேசிப்பது எனக்காகவோ தமிழ் மக்களுக்காவோ அல்ல, எமது இந்த நாட்டில் வாழும் சமூகங்களிடையேயும் சௌஜன்ய உறவுகள் நிலவேண்டும் என்பதற்காக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். அதாவது, சிங்கள மக்களுக்கு சிங்கள மொழியும் பாரம்பரியமும் எவ்வளவு முக்கியமோ இந்த நாட்டில் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கும் அவர்களின் மொழியும், பாரம்பரியமும் முக்கியமானவை என்பதாகும். இவ்விரு மொழிகளும் அவ்வப் பிராந்தியங்களில் முதன்மையாக இருக்கவேண்டிய அதேவேளை, ஆங்கில மொழியானது இரு சமவரிமை கொண்டவர்களுக் கிடையில் இணைப்புமொழியாக அமையவேண்டும்.” நீதி என்னும் தராசை நேராகப் பிடிக்கும் எந்த ஒரு வருக்கும் இத்தகைய கருத்தினை முன்வைப்பதற்கு உரிமை மட்டுமல்லாமல் கடமையும் உண்டு. இது இந்த நாட்டின் ஒற்றுமைக்கும் ஸ்திர தன்மைக்கும் செய்யக்கூடிய அற்புதமான பணியாகும்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில், ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதாங்க 2000 ஆவணி முன்றாம் திகதி பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கத்தின் அரசியலமைப்பு நகல் ஒன்றினை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்து ஆற்றிய உரையில் “அவர்கள் (தமிழர்கள்) தமது நியாயமான உரிமைகளை வேண்டி நிற்கின்றனர். அவர்களுடைய நியாயமான உரிமைகள் 52 வருடமாக மறுக்கப்பட்டுள்ளன. 1977ல் பதவியேற்ற அரசாங்கத்திடம் ஆறில் ஐந்து பெரும்பான்மை இருந்தும் கூட அவர்களின் உரிமைகளை வழங்க எதுவித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. தமது உரிமைக்காகப் போராடிய தமிழ் மக்கள் 1983 வரை நான்கு தடவைகள் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு உயிரோடு பொசுக்கப்பட்டனர். அவர்களின் உடைமைகள் கொள்ளளையடிக்கப் பட்டு எரித்து சாம்பலாக்கப்பட்டன. கடந்த 52 வருடமாக சிங்கள பெரும் பான்மை அரசாங்கம் எது வென்றாலும் தமது உரிமைகளை வழங்கும் என்ற நம்பிக்கையை இழந்தனர். இவ்வாறு நம்பிக்கை இழந்ததன் காரணமாகவே அவர்களில் சிலர் தனிநாடு கோரும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்”என கூட்டிக் காட்டியிருந்தார்.

மக்களின் உரிமைகள் பராதீனப்படுத்த முடியாதவை என்ற நியதியின் அடிப்படையில் தத்தம் உரிமைகளை மக்கள் அனுபவிப்பதற்கு எந்தவித தங்கு தடையும் இருக்கக்கூடாது என்பதையும் வலியுறுத்துவது அவசியமாகிறது.

ஜனாதிபதி சந்திரிகா தனதுரையில் பின்வருமாறு மேலும் கூறினார். “நான் மீண்டும் மீண்டும் கூறிவைக்க விரும்புவது இதுதான். அதாவது அதிகாரப் பரவலாக்கல் முறைமை பற்றி மகாசங்கத்தின் சில உறுப்பினர்கள் அடங்கலாக, ஒரு சிறு எண்ணிக்கையான மக்கள் தவறான சிந்தனையில் வூள்ளனர்”. திலக் கருணாரத்ன போன்றோரும் இந்த சிறுபிரிவினைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆவர், சமாதானத்தையும் சகவாழ்வையும் நேசிக்கும் எல்லா மக்களும் இத்தகைய வர்களை மக்கள் விரோதிகள் அல்லது சமூகத்துரோகிகள் என ஒதுக்கித்தள்ள வேண்டும். அரசாங்கங்களும் அவர்களின் தாளத்திற்கே ஆடுவதையும் றிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

* * *

“தமிழ் மக்களின் விடிவுக்காக உயிரை துச்சமாக மதித்து செயற்பட்ட குமாரின் அர்ப்பணீப்பை எவரும் மறந்துவிட முடியாது”

அண்மையில் கொழும்பு புதிய கதிரேசன் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற குமார் பொன்னம்பலத்தின் ஞாபகார்த்தக்கூட்டத்தில் நவசமமாஜக் கட்சி சார்பில் அக்கட்சியின் கொழும்பு மாநகரசபை உறுப்பினர் வ. திருநாவுக்கரசு ஆற்றிய உரை.

“அமரர் குமார் பொன்னம்பலம் ஒரு தன்னலமற்ற துணிச்சல் நிறைந்த அரசியல்வாதி என்பதை யாரும் அறிவர். தமிழர் மிக உத்வேகத்துடன் சிந்தித்து செயல்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி வந்தவர். இன்றைய ஞாபகார்த்தக் கூட்டம் ஆரம்பிப்பதற்கு சற்று முன்னர், அவர் கண்டாவில் ஆற்றிய ஆங்கில மொழி உரையினை நாடாவில் நான் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்த போது அதில் அவர் குறிப்பிட்டதை நான் அவதானித்தேன். “தமிழ் மக்கள் மிகுந்த உத்வேகத்துடன் செயல்பட வேண்டும்” என அவர் அதில் வலியுறுத்தியிருந்தார்.

நான் முன்பு ஒருதடவை விடுத்த தைப்பொங்கல் செய்தியில் “தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்” என்ற பாரம்பரிய வாய்ப்பாடாக எண்ணுவதை விடுத்து தையியம் பிறந்தால் வழி பிறக்கும் என எண்ண வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அப்போது அதனை வரவேற்று வலியுறுத்திய குமார் அது பற்றி “சன்டே லீடர்” பத்திரிகைக்கு எழுதிய கட்டுரை ஓன்றில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

இன்று இக்கூட்டத்தில் எனக்கு முன்பு உரையாற்றியவர்கள் குமார் இன்று இருந்திருந்தால் அரசாங்கம் மேற்கொண்டு வரும் அடாவடித்தனங்களையும், பொய்ப்பிரசாரங்களையும் முன் நின்று அம்பலப்படுத்தியிருப்பார், காரசாரமாக எழுதியும் இருப்பார் என்றெல்லாம் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். இன்று அமரர் குமார் எம் மத்தியில் இல்லாத நிலையில் நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது தான் எமது பிரதான கேள்வியாகும். நாட்டில் ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் இறைமை உண்டு என்பதை மனதில் வைத்து எந்த வகையில் அநீதி இழைக்கப்பட்டாலும் அதனைத் தட்டிக் கேட்கும் உரிமையும், கடப்பாடும் ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் உண்டு என்பதுதான் முக்கியமானது ஆகும்.

அமரர் குமார் பொன்னம்பலம், அவரது தந்தையைப்போலவே தமிழ் மக்கள் இந்த நாட்டில் தன்மானத்துடன் தலைநிமிர்ந்து வாழ வேண்டும் என்ற நோக்கைக் கொண்டிருந்தார். அந்த அடிப்படையில்தான் அவர் ஆரம்ப காலம் முதல்

அண்மைக்காலம் வரை செயற்பட்டதை யாரும் அறிவர். 1980 களின் பிற்பகுதிவரை அவர் அவ்வாறான திசை வழிகளிலேயே சென்று கொண்டிருந்தார். அதன் காரணமாகவே அவர் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சிபின் தலைமையிலான ஜனநாயக மக்கள் முன்னணி (Democratic People's Alliance) எனும் அமைப்பினை உருவாக்குவதற்கு முன்றின்று உழைத்தார். அந்த அமைப்பின் விஞ்ஞாபானத்தினை வரைவதில் அவர் முக்கிய பாத்திரத்தை வகித்தார். அதற்கு முன்னர், 1957 பண்டாரநாயகக்-செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் முதல் 1987 இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தமும் அதன் கீழான 13ஆவது திருத்தம் வரை, பேரினவாத ஆட்சியாளர்கள் தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு உருப்படியான அரசியல் தீர்வொன்றினை எட்டுவதற்கு தவறிவிட்ட போதும், அமர்ர குமார் பொன்னம்பலம் சலிக்காமல் மேற்குறிப்பிட்ட ஜனநாயக மக்கள் முன்னணி அமைப்பு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அரசியல் தீர்வை பின்தள்ள கோரமாக நடத்தப்பட்ட யுத்தம்

1994ல் சந்திரிகா அம்மையார் தலைமையில் பொதுஜன முன்னணி அரசாங்கம் பதவியேற்ற போது தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுக்கென திட்டவட்டமான நிலைப்பாட்டினை முன்வைக்காமல் பொதும்பலாக அதிகாவு அல்லது பரந்தளவு அதிகாரப் பரவலாக்கல் மூலம் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணப்படும் என்று மட்டும் கூறப்பட்டிருந்தது. அன்றைய பாராளுமன்றத்தினை ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபையாக நியமித்து தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு காத்திரமான தீர்வினை உள்ளடக்கிய புதிய யாப்பினை உருவாக்குமாறு நாம் எடுத்துரைத்தோம். அது செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு போல் ஆயிற்று. அந்த வேளையில் பொது ஜனஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கம் மிகுந்த செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தது மட்டுமல்லாமல், எல்லாக் தமிழ்க் கட்சிகளினதும் நிபந்தனையற்ற ஆதரவையும் பெற்றிருந்தது. ஆனால் அரசாங்கமோ அன்றைய அருமையான சந்தர்ப்பத்தை தவறவிட்டபின் ஜே.ஆர்.ஜெயவர்தன தலைமையில் உருவாக்கப்பட்ட 1978 சர்வாதிகார யாப்பிற்கு திருத்தம் செய்ய முற்பட்டது. அதற்குத் தேவையான முன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு ஐ.தே.க. ஒத்துழைக்கவில்லையென காரணம் கற்பித்து வீணே காலம் தாழ்த்தி வந்துள்ளது. ஆனால் கொடிய யுத்தத்தினை முன் எப்போதையும்விட கோரமாக நடத்தியும் வந்துள்ளது.

அதே நேரத்தில் “பாதையை தவற விட்டு எமது பிரச்சினைகளை சமாதானமாக தீர்த்து வைக்க முடியாமல் போய்விட்டது” என ஜனாதிபதி சந்திரிகா கவலையும் தெரிவித்து வருகிறார். கடந்த 53ஆவது ஆண்டு சுதந்திர தின் விழாவின் போது அவர் ஆற்றிய உரையில் “எம்மோடு சுதந்திரம் பெற்ற ஏனைய பிறநாடுகள் தமது பிரச்சினைகளை பின்கூடு ஏதும் இன்றி சுமுகமாகத் தீர்த்து சமாதானமாகவும், சபிட்சமாகவும் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்ககையில் நாம் எமது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து முன்னேறுவதற்கு முற்றுமுழுதாக தவறவிட்டதோம்” என்று கூறியிருந்தார்.

புதிய அரசியல் கலாசாரம் பற்றிய கதை!

இதனிடையில் ஒரு புதிய அரசியல் கலாசாரத்தை உருவாக்க வேண்டுமென பொதுஜன முன்னணி மற்றும் ஐ.தே.க. இரண்டுமே ஆர்வம் கொண்டிருப்பதாக காணப்பித்து வருகின்றன. அரச பயங்கரவாதும் மற்றும் கொலை கலாசாரம் நாட்டில் குடி கொண்டுள்ள நிலையில், யுத்தத்தினை இவ்விரு கட்சிகளும் நம்பியிருக்கும் நிலையில் ஒரு புதிய அரசியல் கலாசாரத்தை இக் கட்சிகளால் கொண்டு வர முடியாது என்பது தான் உண்மையாகும். எனவே வெறும் வார்த்தை ஜாலங்களையே இக்கட்சிகள் நம்பியிருக்கின்றன என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது. மேலும் சிங்கள, பெளத்த பேரினவாதமே உண்மையில் இரு கட்சிகளையும் வழி நடத்துகின்றது. ஆப்கானிஸ்தானில் தலிபான் ஆட்சியாளர்கள் பெளத்த சிலைகளை உடைத்தெறிகின்றனர் என இவர்கள் கூச்சலிடுகின்றனர். அது கண்டிக்க வேண்டிய செயல் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அங்கே சிலைகள் உடைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அதே வேளை இங்கே பெளத்த நெறிகளே சிறைக் கப் படுகின்றன. அந்த வகையில் தலிபான் ஆட்சியாளர்களுக்கும் இலங்கை ஆட்சியாளர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்ற கேள்வி எழுகின்றது.

தடை விதிப்பு விவகாரம்

தமிழ் விடுதலைப்புலிகளை பிரித்தானிய அரசாங்கம் தடை செய்துள்ளதையிட்டு இலங்கை அரசாங்கம் குதாகலித்து நிற்கிறது. தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இது குறித்து விசனம் காணப்படுகிறது. விடுதலைப் புலிகளை ஏற்கவே இந்தியா, இலங்கை மற்றும் அமெரிக்க அரசாங்கங்கள் தடை செய்துள்ளமை தெரிந்த விடயமாகும். எனவே பிரித்தானிய அரசாங்கம் இப்போது தடை செய்துள்ளதையிட்டு பெரிதாகக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இதனிடையில் பிரித்தானிய அரசாங்கம் விதித்த நடவடிக்கையினை வரவேற்றும் முகமாக அண்மையில் மேல் மாகாண சபையில் பிரேரணை ஒன்று கொண்டு வரப்பட்டபோது, புதிய இடுதுசாரி முன்னணி உறுப்பினர் கலாநிதி விக்கிரமபாகு கருணாரத்ன மட்டுமே அப்பிரேரணையை எதிர்த்து வாக்களித்தார். ஒன்று மட்டும் யாருக்கும் தெரிந்திருக்கட்டும். அதாவது, யார் எந்த தடையினை விதித்தாலும் தமிழ் மக்களின் விடுதலை வேட்கையினை யாரும் தடுத்து விட முடியாது.

அண்மையில் யாழ்.பல் கலைக் கழக சமூகத்தினரின் தலைமையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ‘பொங்கு தமிழ்’ இயக்கத்தின் போராட்டம் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பாராட்டைப் பெற்றது. பொலிஸ், இராணுவமிரட்டல்களையும் பொருட்படுத்தாமல் நடத்தப்பட்ட அந்த நிகழ்வானது வடக்கு கிழக்கு பூராகவும் பரவிச் சென்றதுடன் ஒரு மாபெரும் மக்கள் இயக்கமாகப் பரிணமிக்கும் பாங்கையும் உணர்த்தியிருக்கிறது. இத்தகைய மக்கள் போராட்டங்களைத் தடுப்பதற்கு இராணுவத்துக்கோ பொலிஸாருக்கோ அதிகாரமில்லை. “பொங்குதமிழ்” இயக்கம் ஒரு இனவாத இயக்கமல்ல. ஐக்கிய இலங்கையின்

சுயநிர்ணய உரிமையடன் கூடிய அரசியல் தீர்வை அவ் இயக்கம் நாடி நிற்கிறது. தென்னிலங்கையிலும் சமகால பிரச்சினைகள் மீது இவ்வாறான மக்கள் போராட்டங்கள் இடம்பெற வேண்டும் எனவும், வடக்கு தெற்கு போராட்டங்கள் ஒன்றினைக்கப்பட வேண்டும் எனவும் குரல்கள் எழுகின்றன.

.மிக நெருங்கிய நேச சக்தியாக ந.ச.ச.க.

அமரர் குமார் பொன்னம்பலம் நவசமாஜுகட்சியை ஒரு மிக நெருங்கிய நேச சக்தியாகவே இனங்கண்டிருந்தார். எமது கட்சி தமிழ் மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமைக்காக அயராது குரல் கொடுத்து போராடி வருவதை அவர் நன்கு உணர்ந்தவர். எவ்வாறாயினும் சிங்கள பேரினவாத அரசாங்கங்களின் போக்குகளை இனிமேலும் சகித்துக் கொள்ள முடியாத நிலையில் 'தான் அவர் "நாம் (பிரிந்து) செல்வோம்" (Let us Go) என்ற தலைப்பில் எழுதிய ஆங்கில கட்டுரையில் கூறியிருந்தார்.அதே வேளை "திம்பு கோட்பாடுகள்" அடிப்படையில் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணப்பட வேண்டும் எனவும் அவர் வலியுறுத்தியிருந்தார்.

தமிழர் பணிக்குமுடுவுடன் இணைந்து செயற்பாடு

கொழும்பு வாழ் தமிழர் பணிக்குழு (A.G.O.T.I.C) அன்று அமரர் கலாநிதி த.வேலாயுதபிள்ளையின் தலைமையில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அப்போது அப்பணிக்குமுவில் சேர்ந்து உழைக்க வருமாறு எமது கட்சிக்கு குமார் விடுத்த அழைப்பினை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டு நான் அதில் இணைந்து செயற்பட்டு வந்தள்ளேன்.

* * *

சித்ரகுப்தனுக்கு திருநாவுக்கரசு பதில்

வாக்தேவாவும் விக்ரமபாகுவும் என்ற தலைப்பில் 08.08.2001 தினக்குரல் பத்திரிகையில் “அரசியல் குறிப்பேடு” ஒரு ஆரோக்கியமான விமர்சனமாக அமைந்திருக்கவில்லை.

விக்கிரமபாகு போன்றதொரு புரட்சிகர அரசியல்வாதியைத் தொடர்ச்சியாகத் தாக்கி வருவது, அதுவும் ஊகங்களின் அடிப்படையில் நிட்டித்தீர்ப்பது தனிப்பட்ட குரோத்ததின் வெளிப்பாடு என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

1994 இல் வாசதேவ நாணயக்கார நவசமசமாஜக்கட்சியிலிருந்து பிரிந்து வங்கா சமசமாஜக் கட்சிக்கு மீண்டும் சென்று பொதுஜன முன்னணியில் இணைந்து அன்றைய பொதுத்தேர்தலில் போட்டியிட்டவர். முழுக்கட்சியுமே அப்வாறு இணைந்து போட்டியிட வேண்டும் என்பதே அவரின் வாதமாயிருந்தது. அது மிகத் தவறான நிலைப்பாடு என எடுத்துக்கூறியும் அவர் அதனை உதாசீனம் செய்து விலகிச் சென்றார். மிக அதிகப் பெரும்பான்மையான வாக்குகளால் வெற்றியும் ஈட்டினார். அரசாங்கப்பக்கம் இருந்துகொண்டே அரசாங்கத்தை விமர்சித்து வந்தார். ஆனால் யுத்தம் தொடர்வதை அவர் எதிர்க்கவில்லை. மாதாந்தம் நீடிக்கப்பட்டு வந்த அவசரகாலச் சட்டம் மீதான பிரேரணைக்கு எதிராக அவர் வாக்களிக்கவுமில்லை. எவ்வாறாயினும் இறுதியில் அவர் அரசாங்கத்தை விட்டு வெளியேறி எதிர்க்கட்சி மேசையில் அமர்ந்தார். பின்பு ஜனநாயக இடதுசாரி முன்னணியினை அமைத்து 2000ம் ஆண்டு பொதுத்தேர்தலில் போட்டியிட்டு தோல்வியடைந்தார்.

அதன்பின் அவர் வெவ்வேறு திசை வழிகளில் சென்று கொண்டிருந்தார். இன்று என்வென்றால் ஜனநாயகத்தைப் பாதுகாக்கப்போவதாகக் கூறும் புனிதமான ஐ.தே.க.வின் தலைமையிலான எதிரணிக் கூட்டமைப்பில் இணைந்து வீதியிறங்கி ஐ.தே.க.வினருடன் தோணோடு தோள் நின்று வருகிறார். இத்தகைய வரை விக்கிரமபாகுவுடன் ஓப்பிட்டுப் பர்ப்பது இலங்கையின் இடதுசாரி இயக்கத்தின் வளர்ச்சியின் பால் ஈர்க்கப்படுவர்களின் காதில் ழ வைக்கும் முயற்சியாகும்.

சர்வஜன வாக்கெடுப்பு

நடைபெறவிருந்த சர்வஜன வாக்கெடுப்பு தற்போது ஒத்திவைக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சர்வஜன வாக்கெடுப்புத் தொடர்பாக விடாப்பிடியான ஒற்றையாட்சி நிலைப்பாட்டினைக் கொண்டிருக்கும். ஐ.தே.க.வும் அக்கட்சித் தலைமையின் கூட்டமைப்பிலுள்ள தமிழ்க் கட்சிகளும் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுவருகின்றன. மாறாக, புதிய இடதுசாரி முன்னணி சர்வஜன

வாக்கெடுப்பினை ஒரு சந்தர்ப்பமாகப் பயன்படுத்தி குறிப்பாக யுத்தத்தை எதிர்க்கும் மற்றும் தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு உருப்படியான அரசியல் தீவை ஆதரிக்கும் சக்திகளை ஒன்று திரட்டுவதற்காகவே வாக்கெடுப்புக்குச் சாதகமாகச் செயற்பட்டு வருகிறது. இது ஒரு முற்போக்கான முடிவு என்றே பல அரசியல் விமர்சகர்கள் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

விக்கிரமபாகுவும் யுத்தமும்

“யுத்தம் செய்வது துரோகம்” என ஜனாதிபதியையும், பிரதிப்பாதுகாப்பு அமைச்சரையும் காரசாரமாகக் கண்டித்து வரும் விக்கிரமபாகு, சுயநிர்ணய உரிமைக்காகக் குரல் கொடுத்து புலிகளின் போராட்டம் நியாயமானது என வாதிட்டு வந்ததினால் பிரபாகரனின் அன்னைன் என பேரினவாதிகளால் நையாண்டி செய்யப்பட்டவர் என “அரசியல் குறிப்பேடு” கூறுகிறது. உண்மையில் 20.02.2001 ஆம் திகதி நடைபெற்ற மேல் மாகாண சபைக்கூட்டத்தில் விக்கிரமபாகு ஆற்றிய உரையின் ஒரு பகுதியினைக் கீழே தருகிறோம்.

“இந்த அப்பாவிகள் (ஜே.வி.பி.யினரை) ஏன் சுட்டர்கள்? அவர்கள், யுத்தம் செய்யுங்கள், ஜனாதிபதி அம்மையார் வெல்க என்றல்லவா ஊர்வலம் போனார்கள். அவர்களை ஏன் சுட்டர்கள்? இது ஒரு அர்த்தமற்ற செயலாகும். ஆம், என்னைச் சுடுவீர்களானால் அதில் ஒரு பொருள் இருக்கிறது. நீங்கள் கூறுவதுபோல் நான் ஒரு புலி. நான் பிரபாகரன். பிரபாகரனின் சித்தப்பன். நான் யுத்தம் வேண்டாம் என்று கூறுபவன். யுத்தத்தை நிறுத்தங்கள் என்று கூறுபவன்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் வெளிப்படையாகவே யுத்தத்தை எதிர்க்கும் ஒருவனாகிய எனக்கு வெடி வைப்பார்களானால் அது கேள்விக்குரியதல்ல. ஆனால், இந்த அப்பாவி ஜே.வி.பி.யினர் மாகாணசபை வேண்டாம். எனக் கோஷமிட்டு வீதியில் சென்றவர்கள். “மாகாண சபை வேண்டாம்” “யுத்தம் செய்து அடக்கிவிடு” “ஒற்றையாட்சியைக் கட்டியெழுப்புங்கள்” என ஊர்வலம் சென்றவர்கள். “இந்த யுத்தப்பிரியர்களை, அம்மையாருக்கு ஒத்துழைப்பு அளிப்பவர்களை ஏன் சுட்டர்கள்?” என விக்கிரமபாகு கூறிவைத்தார்.

சித்ரகுப்தன் மேலும் கூறுவதாவது: “அப்படி உச்சநிலையில் நின்று பொ.ஜூ.மு.வை எதிர்த்து வந்த விக்கிரமபாகுவும், அவரது தொண்டாடிக் கோழையர்களும்” குத்துக்கரணமுடித்து விட்டார்கள் எனும் முடிவுக்கு வந்தே “சித்ரகுப்தன்” அங்கலாய்க்கிள்றார். பொதுஜன ஜக்கிய முன்னணியையோ ஜனாதிபதி சந்திரிகாவையோ சாடுவதை புதிய இடதுசாரி முன்னணி நிறுத்தப் போவதில்லை. மற்றது, இடதுசாரி சமாதான இயக்கமானது, சமசமாஜ, கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளுடன் சேர்ந்த கூட்டமைப்பு என எண்ணினால் அது தவறு.

விக்கிரமபாகு கடந்த 40வருட காலமாக இடதுசாரி இயக்கத்தை சார்ந்து உழைத்து வந்தவர். 1960 களில் லங்கா சமசமாஜக்கட்சி அங்கத்தவராயிருந்த போது அக்கட்சியின் முதலாளித்துவ கூட்டாட்சி நிலைப்பாட்டினையும், தமிழ்

தேசிய இனப்பிரச்சினை தொடர்பான பிறழ்வையும் எதிர்த்து உட்கட்சிப்போராட்டம் நடத்தியின் 1970 களில் நவசமசுமாஜக்கட்சியைத் தோற்றுவிப்பதற்கு முன்னோடியாக நின்று உழைத்தவர். அதற்காக அவர் விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர் என நாம் எண்ணிச் செயற்படுவது கிடையாது.

புதிய இடதுசாரி முன்னணி

புதிய இடதுசாரி முன்னணி ஆரம்பித்து ஒரு வருடம் செல்வதற்கு முன்னரை அதன் பொதுச் செயலாளர் பதவியில் மாற்றம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று ஒரு பிரேரணை முன்வைக்கப்பட்டது. அப்படியானதொரு மாற்றம் செய்வதில் ஆட்சேபனை இல்லையாயினும் அதற்குரிய காலம் வந்துவிடவில்லை என்ற கருத்து எடுத்துக் கூறப்பட்டது. அதனை ஏற்க மறுத்தவர்கள் தான் திடீரென புதிய இடதுசாரி முன்னணியிலிருந்து வெளியேறிச் சென்றனர்.

பொ.ஐ.மு.வும், ஐ.தே.க.வும் சேர்ந்து அதிதீவிரமான சிங்களப் பேரினவாத அரசாங்கம் ஒன்றினை தேசிய நல்லினங்க் அரசு என்ற போர்வையில் ஏற்படுத்துதல் அல்லது பொ.ஐ.மு அரசாங்கம், ஜே.வி.பி.யில் தங்கியிருக்க முற் படுதல் பேராபத் தானது என் பதில் எவருக்கும் சந் தேகம் இருக்கவேண்டியதில்லை. அத்தகையதொரு அரசாங்கமானது குறிப்பாக தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரை அதிதீவிர வைரியாக அமையும். முதலில் அதுதடுத்து நிறுத்தப்பட வேண்டும். இதனைப் புரிந்துகொள்ள மறுத்து இன்றைய அரசாங்கம் இடதுசாரிகள் சார்பான அரசாங்கமா என்று ‘சித்ரகுப்தன்’ வினா எழுப்பி விதண்டாவாதம் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்கலாம்.

திருநாவுக்கரசு இளவையதிலிருந்தே இடதுசாரி இயக்கத்தில் தன்னை அர்ப்பணித்துச் செயற்பட்டு வருகிறார். அந்தகைய ஒருவரை தனியொரு அரசியல் தலைவரின் கையாளாக விமர்சிக்க முயல்வது மார்க்ஸிசவாதத்தைக் கொச்சைப்படுத்தும் செயலாகவே கருதமுடியும். புரட்சிகர இடதுசாரி இயக்கத்தைப் பொறுத்தவரை அதில் தமிழர், சிங்களவர் என்று பிரித்துக் காட்ட முயல்வது அறியாத்தனத்தின் வெளிப்பாடாகும்.

கார்ல் மாக்ஸ் வாழ்ந்த காலத்தில் ஏகாதிபத்திய, முதலாளித்துவவாதிகள் மார்க்ஸ் ஒரு மூன்று குழம்பிய மனிதன் என வரைபாடு அலைக்கழித்தது ஒரு புறம். மறுபுறத்தில் தம்மை மார்க்ஸிசவாதிகள் என வரிந்து கட்டிய பேண்டினின், பிறவுதொன் போன்றவர்களோடு மல்லுக்கட்ட வேண்டியிருந்தது. இத்தகையோருக்காகவே மார்க்ஸ் ‘தத்துவம் பற்றிய வறுமை’ (Poverty of Philosophy) எனும் நூலையே எழுத வேண்டியதாயிற்று.

* * *

ஜனாதிபதிக்கு எழுதிய பகிரங்க கடிதம்.
தமிழ் மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட யுத்தம் நாட்டின்
பொருளாதாரத்தை சிதைத்துவிட்டது

எவர் தான் மறுத்தாலும் இலங்கை இன்று முன்னெப்போதும் இல்லாதளவு மோசமான அரசியல், பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார நெருக்கடியினை எதிர்நோக்கியுள்ளமை தெட்டத்தெளிவான விடயமாகும்.

நாட்டை ஆண்டுவந்த அரசாங்கங்கள் பின்பற்றிவந்த தொலைநோக்கற்ற, சந்தர்ப்பவாத அரசியல் மற்றும் சமூக, பொருளாதார கொள்கைகளுமே இன்றைய நிலைக்கான ஒட்டுமொத்தமான காரணமாகும். எனவே பெரிய கட்சிகள் என்று கூறப்படும் இரு கட்சிகளும் கீரியும் பாம்பும்போல் ஒன்றையொன்று சீண்டிக்கொண்டு இருப்பதில் எவ்வித பிரயோசனமும் இல்லை இன்றைய இக்கட்டான நிலைக்கு, ஏன் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் தோற்றம் பெறுவதற்குக் கூட, இரு கட்சிகளுமே பொறுப்பாகும்.

உண்மையில், தமிழ் மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்ட இந்த யுத்தமானது நாட்டின் பொருளாதாரத்தை மிகக் கடுமையாக சிதைத்துவிட்டது என்பது யாரும் அறிந்தவிடயமாகும்.

சமாதானத்துக்கான பேச்கவார்த்தையே தேவை

சமாதானத்தை எட்டுவதற்கான பேச்கவார்த்தைகளை தாமதிப்பது பேராபத்தானது என்பதை அன்மைய சம்பவங்கள் மிகத் தெளிவாக உணர்த்தியிருக்கின்றன. விரும்பியோ விரும்பாமலோ விடுதலைப்புலிகளுடன் பேசியாக வேண்டும். பேசினால் மட்டுமே தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுக்கு வழிபிறக்கும் என்பதை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தவேண்டிய காரியமாயுள்ளது. ஒடிக்கொண்டிருக்கும் இரத்த ஆறுகளை நிறுத்துவதற்கும் சிதைந்து போயுள்ள பொருளாதாரத்தைக் கட்டியேழுப்புவதற்கும் பேச்கவார்த்தைகள் மேலும் காலம் தாழ்த்தாமல் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டியது அத்தியாவசியமாகும்.

தேசிய ரீதியிலும் சர்வதேச மட்டத்திலும் எவ்வளவோ அமுத்தங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்த போதும் விடுதலைப்புலிகள் 2000 டிசம்பர் 24 முதல் 2001 ஏப்ரல் வரை அமுல் நடத்திய யுத்த நிறுத்தத்தினை பொ.ஜீ.மு அரசாங்கம் ஏற்று செயற்பட மறுத்ததானது மிக துரதிஷ்டவசமானதாகும். மகா சங்கத்தைச்சார்ந்த சிலர் அடங்கலாக ஒரு சிறுபிரிவினரே அதிகாரப் பரவலாக்கல் கொள்கைக்கு எதிர்ப்பு காட்டுவார்களாய் உள்ளனர் என நீங்கள் 2000 ஒக்டோபு ம் ஆம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் அடித்துக் கூறினீர்கள். ஜே. வி. வி.யும் இதே நிலைப்பாட்டில் உள்ளது என்பதை யாவரும் அறிவர். பேச்கவார்த்தை

தொடங்குவதற்கு விடுதலைப்புலிகள் மீது விதிக்கப்பட்டுள்ள தடையினை நீக் குவது பற்றி அரசாங்கமும் விடுதலைப்புலிகளும் பரஸ் பரம் விட்டுக்கொடுக்காத நிலையில் உள்ளனர். தம்மை பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைப்பதானது தம்மை உத்தியோகப் பற்றற்ற முறையில் அங்கீகரிப்பதாகக் கொள்ள விடுதலைப்புலிகள் தயாராகவில்லை. மறுபறுத்தில், அரசாங்கமானது உத்தியோகபூர்வ நடைமுறையையும் வர்ட்டுக் கெளரவத்தையும் மனதிற்கொண்டு இறுக்கமான போக்கினைக் கடைப்பிடித்து வருகிறது. பேச்சுவார்த்தை தொடங்கிய பின்னால் தடைநீக்கம் பற்றி ஆராய்ப்பும் என்கிறது. நாடு இவ்வளவு படுமோசமான வீழ்ச்சி நிலையைச் சந்தித்துள்ள போதும் நோர்வேயின் அனுசரணையுள்ளன பேச்சுவார்த்தைக்கான முயற்சியும் அனாவசியமாக தேக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது. யுத்தத்தினை நிறுத்தி தமிழ் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கு போதியளவு அதிகாரப் பகிர்வு மூலம் அரசியல் தீர்வினைக் கொண்டுவரும் விடயத்தில் அரசாங்கத்துக்கு கூடிய பொறுப்புண்டு. புலிகள் மீதான தடையினை பேச்சுவார்த்தை நடத்தும் காலப்பகுதியிலாவது தற்காலிகமாகவேனும் நீக்கலாம் என சில வட்டாரங்களால் தெரிவிக்கப்பட்ட ஆலோசனையை அரசாங்கம் உதாசீனம் செய்துவிட்டது. பேச்சுவார்த்தைகளின் போது தடையினை முற்றாக நீக்கி விடுவதுதான் மிகவும் அர்த்தமுள்ளதாகும். அதுவே பரஸ்பர மரியாதையையும் நம்பிக்கையையும் உருவாக்குவதோடு சாதகமான முடிவையும் கொண்டுவரும் என எதிர்பார்க்கலாம். எனவேதான், நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் பேராபத்தினை விளைவித்துள்ள “சமாதானத்திற்கான யுத்தத்தை” கைவிட்டு சமாதானத்திற்கான பேச்சுவார்த்தைகளை கனதியான, காத்திரமான வகையில் ஆரும்பிக்க வேண்டும். வேறு எந்த வழியிலும் விடுதலைப்புலிகளை தமிழ் மக்களிடமிருந்து அந்தியப்படுத்துவது நடக்க முடியாத காரியம் என்னும் யதார்த்தத்தினைப் புரியத்தவறினால் தொடர்ந்து அதிக விலையையே கொடுத்துக் கொண்டிருக்க நேரிடும்.

1999 ஜூனாதிபதி தேர்தலுக்கு சற்று முன்னரும் அதற்குப் பின்னரும் அரசாங்கம் பல இராணுவப் பின்னடைவுகளைச் சந்தித்தமை நீங்கள் அறியாததொன்றல். 13 மாதமாக நடத்தப்பட்ட “ஜூயிக்குறு” இராணுவ நடவடிக்கைக்கு என்ன நடந்ததென்பது வரலாறு. அண்மையில் நடத்தப்பட்ட “தீச்சுவாலை” தாக்குதலும் மிக விவேகமற்ற நடவடிக்கை என்று கூறவேண்டும். அதற்கு பின்னர் வடக்கில் வான் தாக்குதல்கள் நடத்தப்பட்டன. இவைபற்றி குறிப்பிடும் போது இந்தியாவும் குறிப்பாக அமெரிக்காவும் கூட வன்முறை வன்முறையையே விளைவிக்கும் என அதிருப்தி தெரிவித்திருந்தன. உண்மையில், அது ஏற்படுத்திய, எதிர்விளைவு அதாவது, விடுதலைப்புலிகள் கட்டுநாயக்க விமானத்தளம், விமானாரிலையை மீது நடத்திய தாக்குதல் நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கு மிகுந்த பேரிடியாக அமைந்துள்ளது கண்கூடு. வான் தாக்குதல்கள் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தொடர்ந்தவண்ணமேயுள்ளன. மேலும், குண்டுவீசுக் விமானங்களையும் வேறு தளபாடங்களையும் கீகரித்து பலத்த தாக்குதல்களை மேற்கொள்ள அரசாங்கத்திடம் திட்டம் உள்ளதாக அறியப்படுகிறது. போதாக்குறைக்கு ருசியாவிடமிருந்து இராசாயன ஆயுதங்களும்

பெறப்பட்டுள்ளதாகவும் அறியப்படுகிறது. ஐ.தே.க அரசாங்கம் 11 வருடாலம் செய்த யுத்த செலவினங்களைக் காட்டிலும் உங்களின் அரசாங்கம் செய்த 7 வருட காலத்திற்கான செலவினங்கள் பன்மடங்காக அதிகரித்து நிற்பதை காணமுடிகிறது. 1994 இல் உங்களை சமாதானப்புறாவாக போற்றிய தமிழ் மக்கள் உங்கள் அரசாங்கம் யுத்தத்தினை மேன்மேலும் கோரமாக நடத்திவருவது பற்றி மிகுந்த கவலை கொண்டுள்ளதோடு அந்தியப்பட்டும் உள்ளனர். யுத்தம் விடுதலைப்புவிகளுக்கெதிரானதே ஒழிய தமிழ் மக்களுக்கெதிரானதல்ல என்ற அரச பிரசாரம் நைகப்புக்குரியது என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள். “மகா சங்கத்தின் சில உறுப்பினர் அடங்கலாக ஒரு சிறுபிரிவினரே அதிகார பரவலாக்கல் முறைமை பற்றி தப்பான எண்ணங்கொண்டுள்ளனர்” என நீங்கள் 2000 ஒகஸ்ட் 03ஆம் திகதி பாரானுமன்றத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கல்லவா?

1950 களிலிருந்தே இச் சிறுபிரிவினரே தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருந்துவந்துள்ளனர்.

அந்த சிறுபிரிவினரே இன்று போல் அன்றில் இருந்து எஸ். டபிஸ்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கவின் உயிரையே பறித்தனர். பண்டாரநாயக்க பௌதூம் அவர்களைச் சாந்தப்படுத்த முயன்று இறுதியில் அவர்களின் முட்டாள் தனமான விருப்பத்துக்குப் பணிந்தே பண்டாரநாயக்க- செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தை கிழித்தெறிந்தார்.

இன்றைய தேவை

யுத்தத்தினை உடனடியாக நிறுத்தி சமத்துவம், சுயாட்சி, சுயநிர்ணய உரிமை என்ற அடிப்படையில் அரசியல் தீர்வு காண்பதற்குரிய அரசியலமைப்பினை உருவாக்குவதற்கான உறுதியும் திடசங்கற்பழும் தான் இன்றைய தேவையாகும் இவ்வாறாக மட்டுமே பிரிவினைக்கோரிக்கையை தவிர்த்து ஐக்கியத்தையும் பொருளாதார மீட்சியையும் காண்பதற்கான வழிபிறக்கும்.

* * *

போர்நிறுத்த உடன்படிக்கையினால் நாட்டின் இறைமைக்கு ஆயுதது வந்துவிட்டதாகக் கூறுவது அர்த்தமற்ற ஆதங்கம்

சமாதானத்தை விரும்பாத சக்திகள் வைக்கோல் பட்டடை நாய்கள் போல் நடந்து கொள்கின்றன. ஐ.தே.மு. அரசாங்கத்துக்கும், விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் செய்துகொள்ளப்பட்ட யுத்த நிறுத்த ஒப்பந் தமானது சமாதானத்துக்கான முதற்படியெனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான பேச்சுவார்த்தைக்குரிய பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பமாவதற்குச் சில மாதங்கள் எடுக்கும் எனவும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இறுதித் தீர்வு ஒன்றினை எட்டுவது மிகக் கடினமான காரியமாயிருக்கும் என்ற அபிப்பிராயங்களும் வெளிவந்துள்ளன.

தமிழ் மக்களுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை என்ற அடிப்படையில் வலுவான அதிகாரம் கொண்ட வடக்கு,கிழக்கு இணைந்த மாநில சுயாட்சி முறையினை அமுல் நடத்துவதற்கான ஏற்பாடுகளை முடிக்கிவிடுவதே தீர்வுக்கான கதவுகளைத் திறக்கச் செய்யும். இதனை முன்வைத்து நவசமச்சாஜக் கட்சி 25 வருடங்களுக்கு மேலாகப் போராடி வந்துள்ளது. இவ்வாறு செய்திருந்தால் ஒற்றுமை பேணி நாடு சுபீட்சப்பாதையில் சென்றிருக்கும். கொடிய யுத்தமும், இரத்த ஆறுகளும் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். சிங்கள பேரினவாத பயங்கரவாதிகளின் மூர்க்கத்தனம் காரணமாகவே இந்த நாடு இவ்வளவு விலையையும் கொடுத்துள்ளது.

ஜே.வி.பி.க்கு அசுடு வழிக்கிறது

ஜே.வி.பி. அசுடு வழியும் நிலையில் உள்ளது. அன்று தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றியெல்லாம் குரல் கொடுத்த நீங்கள் ஏன் இன்று இனவாதப் பாதையில் செல்கிறீர்கள் என்று பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க ஜெயான்டி பண்ணுமளவுக்கு ஜே.வி.பி.பின் பொட்டுக்கேடு அம்பலமாகியிட்டுள்ளது. ரணில் - பிரபாகரன் ஒப்பந்தத்தை கிழித்தெறி என்ற கவரோட்டி தவிர, வீதிக்கு வர வக்கில்லாமல் நீதிமன்றம் செல்லப்போவதாக ஜே.வி.பி.பினர் எடுத்த நிலைப்பாட்டினைப் பார்த்தால் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கிறது. “சிறைல உறுமய்” கட்சி நீதிமன்றத்தில் ஒப்பந்தத்துக்கு எதிராக வழக்குத் தாக்கல் செய்துள்ளபடியால் அது ஜே.வி.பி. யின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிற்கிறது.

மறுபுறத்தில்,

பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க தமிழ்மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய நியாயமான தீர்வை எட்டுவார் என்பதில் ஜெயப்பாடு உண்டு. தனிநாடு தவிர்ந்த

வேறு எதையும் பரிசீலிக்கத் தயார் என்று அவர் கூறியுள்ளார். இதைத்தான் முன்னாள் ஜனாதிபதி பிரேமதாசா ஸமும் தவிர்ந்த எல்லாம் (Ellam except Eelam) தரலாம் என்று கூறிவைத்தார். எது எப்படியிருப்பினும் ரணில் விக் கிரமசிங் க விரைந் து மேற்கொண்டுவரும் ஆரம்ப நகர் வுகள் வரவேற்கத்தக்கவை. அவர் தொடர்ந்து வடக்கு கிழக்கிற்கான இடைக்கால நிர்வாகத்தினை காலம் தாழ்த்தாமல் உருவாக்குவதுடன் முழு அளவிலான மாநில சுயாட்சி முறைக்கும் இட்டுச் செல்லவேண்டும்.

ஜனாதிபதி சந்திரிகா கடந்த “சார்க்” மாநாட்டிலும் வேறு சில சந்தர்ப்பங்களிலும் கூறிவைத்தது ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. அதாவது, ஜனாதிபதியும் புதிய ஐ.தே.மு. அரசாங்கமும் இரு பெரிய கட்சிகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் நிலையில், குறிப்பாக தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீவு காண்பதற்கு ஒரு அரிய வரலாற்றுச் சந்தர்ப்பம் வந்துவிட்டது எனக் கூறியிருந்தார். இது ஒரு ஆக்கப்பர்வமான சகவாசநிலை என்று குறிப்பிட்ட அவர், எல்லா ஒத்துழைப்பும் புதிய அரசாங்கத்துக்கு வழங்கப்படும் என்றும் சூனாரத்திருந்தார். ஆனால், சொல்லொன்றும், செயலொன்றுமாகவே ஜனாதிபதியின் போக்கு உள்ளது.

உள்ளது. அன்று முதல் கூறிவந்தது போலவே, விடுதலைப்புலிகள் தான் உலகத்தில் மிகப்பெரிய ஈவிரக்கமற்ற பயங்கரவாதிகள் என அண்மையில் ஜாஸலபில் நடந்த தேர்தல் பிரசாரக் கூட்டமொன்றில் உரையாற்றியுள்ளார். ரணில்-பிரபாகரன் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தை வேண்டுமென்றால் இராணுவத்தைப்பதிக்கு உத்தரவிட்டு அழித்துவிடத் தனக்கு முடியும் என்றும் கூறியுள்ளார் என செய்தி வெளிவந்தபோதும் பின்பு அவர் அதனை மறுத்துவிட்டார்.

தாமே இந்த நாட்டினை ஆளப்பிறந்தவர்கள் என்ற தான்தோன்றித்தனம் பண்டாரநாயக்க குடும்பத்தில் ஆழம் பதிநிதிருக்கிறது. நீண்ட காலமாக சகோதி சந்திரிகாவுடன் கீரியும், பாம்பும் போலிருந்து, தாயார் சிறிமாவோ வாழ்ந்த காலத்திலேயே ஐ.தே.க.வுக்கத் தாவியிருந்த அனுரா பண்டாரநாயக்க, தாயாரின் மறைவோடு சகோதியோடு பகைமை நீங்கி, மீண்டும் ஜீ.ல.க.கட்சிக்குத் தாவியுள்ளார். மறுபறுத்தில் கட்சியின் வாழ்விலும், தாழ்விலும் கட்சிக்கு என்றும் விகவாசமாயிருந்து 1994க்கு முன் எதிர்க் கட்சி வரிசையிலிருந்து பல போராட்டங்களை முன்னின்று நடத்திய மகிந்த ராஜபக்ஷ எதிர்க்கட்சித் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளதை அனுரா பண்டாரநாயக்கவினால் ஜீரணித்துக் கொள்ளமுடியவில்லை. தனது தந்தையார் ஸ்தாபித்த கட்சியில் தமது குடும்பம்தான் ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டும். தானே அடுத்த ஜனாதிபதி வேப்பாளர் என அனுரா ஆவேசமாக அறிவிப்புச் செய்துள்ளார்.

இத்தகைய ஆதிக்க வெறியும் பதவி ஆசையும் இந்த நாட்டுக்கு எத்தனை அழிவைக் கொண்டுவந்துள்ளது என்பது இன்னும் உணரப்படவில்லை. அப்படி உணரவேண்டிய தேவையும் இவர்களுக்கு இல்லை. பிரதமர் பதவி ஆசை

காரணமாகவே “24 மணித்தியாலத்தில் தனிச்சிங்களம்” என்ற சுலோகத்தை என்று பண்டாரநாயக்க முன்வைத்து 1956 இல் பதவிக்கு வந்தார்.அந்த தனிச்சிங்களச் சட்டமானது தமிழ் மக்களுக்கும் முழுநாட்டுக்கும் ஏற்படுத்தியுள்ள பிரளையத்தினை யாரும் அறிவர்.

கண்கெட்டபின் குரிய நமஸ்காரம்

31 வருடகாலப் பகுதியில் தமிழ் மொழிக்கும், அரசகரும் மொழி அந்தஸ்து வழங்குவதற்கு எதுவித நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளவில்லை. 1987இல் இலங்கை-இந்தியா ஒப்பந்தத்தின் கீழ்தான் தமிழ் மொழிக்கு ஏட்டளவிலாயினும், அரசகரும் மொழி அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. கண்கெட்டபின் குரிய நமஸ்காரம் என்பது போலவே இந்த நடவடிக்கை அமைந்தது.

இவையெல்லாம் ஒரு புறமிருக்க இன்று கைச்சாத்திடப்பட்டுள்ள ரணில்-பிரபாகரன் உடன்படிக்கைக்கும், 1995 ஜனவரியில் செய்யப்பட்ட சந்திரிகா -பிரபாகரன் உடன்படிக்கைக்கும் இடையில் பெரிய அடிப்படை வித்தியாசம் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படியிருந்தும் இன்றைய உடன்படிக்கையில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத பாதகமான அம்சங்கள் இருப்பதாக ஜனாதிபதி தெரிவித்துள்ளார். தனக்கு மூக்குப் போனாலும் எதிரிக்கு சகுணப்பிழை ஏற்படவேண்டும் என்ற இத்தகைய மனோபாவம் அகல வேண்டும்.

நோர்வேயின் பங்களிப்பின் அந்தஸ்து அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும், அது நாட்டின் இறைமைக்கு குந்தகமானது எனவும் குறிப்பிட்டு ஜனாதிபதி சந்திரிகா பிரதமர், ரணில் விக்கிரமசிங்கவுக்கு நீண்ட கடிதம் ஒன்றினை எழுதியுள்ளார். தானே நாட்டுக்கு, அமைச்சரவைக்கு, ஆயுதப்படைகளுக்குத் தலைவர் என்பதையும் ஞாபகப்படுத்தியுள்ளார். ஏட்டுச் சுரக்காய் கறிக்குதவாது என்பது எவருக்கும் தெரியும்.

இறைமை பற்றி அர்த்தமற்ற ஆதங்கம்

நாட்டின் இறைமைக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது என்றுகூறும் ஜனாதிபதி சந்திரிகா, அந்த இறைமையினை ஏற்கனவே உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் மற்றும் உலக வர்த்தக ஸ்தாபனம் கவீகரித்துவிட்டன என்பதை உணரவில்லைப் போலும்.

மேலே கூறியுள்ளது போல, ஐ.தே.மு.அரசாங்கம் தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு திருப்தியான அரசியல் தீர்வு கொண்டுவரும் என்பதில் அதிகம் நம்பிக்கை வைப்பதற்கில்லை. எவ்வாறாயினும், தற்போது மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள சமாதான நகர்வுகளை தீர்க்கமான திசைவழியில் இட்டுச் சென்று யுத்தம் என்ற பேசுக்கே இடமில்லாமல் அரசியல் தீர்வு எட்டப்பட்டாக வேண்டும். இதற்கான அழுத்தத்தைக் கொடுப்பதற்குப் புதிய இடதுசாரி முன்னணி இயன்றளவு எல்லா மட்டங்களிலும் செயற்படும். அதேவேளை, ஏனைய முற்போக்குச் சக்திகளுடன் இணைந்து செயற்படவும் தயாராயுள்ளது.

* * *

பேரினவாதிகளின் கையை மேலோங்க விட்டால் நாட்டுக்கு மீட்சியே இல்லை

தமிழர் ஒரு தேசிய இனம் என்பதை 1985 திம்பு மகாநாட்டில் அன்றைய ஐ.தே.க. அரசாங்கம் நிராகரித்த அதே நிலைப்பாட்டிலேயே இன்றைய ஐ.தே.மு.அரசாங்கமும் உள்ளது. குறிப்பாகச் சொன்னால், அண்மையில் மாத்தறையில் தென்னிலங்கை பிரதம சங்கநாயக்கராக கெட்டான்ன தர்மகீத்தி தேரருக்கு பட்டம் சூட்டும் வைபவத்தில் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க உரையாற்றியபோது வடக்கு, கிழக்கு தமிழர் தாயகக் கோட்பாட்டினை ஏற்கமாட்டோம் என்று கூறியதன் அர்த்தம் அதுவே. தாயகக் கோட்பாட்டினை தனிநாட்டுக்கான கோரிக்கையாக பிரதமர் தமதுரையில் அர்த்தம் கற்பித்துள்ளார்.

மற்றும் வடக்கு,கிழக்கு இடைக்கால நிர்வாகம் நிறுவுவது பற்றியும் ரணில் அரசாங்கம் அக்கறையற்ற நிலைக்கு வந்துள்ளது. இடைக்கால நிர்வாகம் அமைப்பதற்கு பொதுஜன முன்னணி, ஜே.வி.பி. எம்.பி.பி. இனவாத கூட்டமைப்பு எதிர்ப்பு தெரிவித்துள்ள நிலையில் ரணில் அரசாங்கம் பழிப்படியாக பேரினவாத சக்திகளிற்கு இசைவாக காய் நகர்த்த ஆரம்பித்து விட்டதாக தெரிகிறது. இனப்பிரச்சினை எல்லோரும் நினைக்கின்ற அளவிற்கு இலகுவானதல்ல என்று பிரதமர் அடிக்கடி கூறி அதனை முற்றிலும் சுகிக்கலானதாக்கும் நிலை உருவாகி விடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்பட்டு வருகிறது.

மாத்தறை வைபவத்தில் தமது உரையில் ரணில் விக்கிரமசிங்க இனப்பிரச்சினைக்கு தீவு காணும் விடயத்தில் சர்வதேச கருத்தோட்டங்களுக்கு அப்பால் சென்று செயற்படமுடியாது என்றும் கூறியுள்ளார். இதன் அர்த்தம் தான் என்ன?

தேசிய அடிப்படையில், நாட்டு நலன் என்ற அடிப்படையில், நீண்டகால யுத்தம் காரணமாக 3 தசாப்தகால வரலாறு காணாதநிலைக்கு வீற்ச்சியடைந்துள்ள பொருளாதாரத்தை மீட்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அனுக வேண்டிய பிரச்சினையை கையில் வைத்துக் கொண்டு இப்பொழுது சர்வதேச கருத்தோட்டங்களிற்கு அப்பால் செல்லமுடியாது என்றார். அமெரிக்காவின் “பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான யுத்தம்” (War on Terror) என்ற போக்கிற்கு சமாந்தரமாக ரணில் அரசாங்கம் சிந்திக்கிறதா என்ற கேள்வி எழுகின்றது. இடைக்கால நிர்வாகம் அமைப்பது பற்றியே ஜான் மாதத்தில் தாய்லாந்தில் பேசப்போவதாக ஏற்பாடாகியிருந்த போதும் அதுபற்றி விடுதலைப்புவிகள் இயக்கம் பேசி வருகிறதே தவிர, அதற்கு அரசாங்கம் இன்னும் இனக்கம் தெரிவிக்கவில்லை எனவும் பிரதமர் கூறியுள்ளார்.

இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக பிரதமர் விக்கிரமசிங்க குறிப்பாக இந்தியாவின் நல்லெண்ணத்தை எப்போதும் வேண்டி நிற்பதைக் காண்கிறோம். அவர் அண்மையில் இந்தியா சென்று பிரதமர் வாஜ்பாயி மற்றும் தலைவர்களுடன் பேசியுள்ளார். இந்தியாவிலே தமிழ்நாடு எனும் மாநிலம் ஒரு தனிநாடு அல்ல என்பதை பிரதமர் விக்ரமசிங்க அறிந்திருக்கவில்லையா? விடுதலைப்புவிகள் தலைவர் பிரபாகரன் தமிழர் தாயகக் கோட்பாட்டை அண்மைய ஊடகவியலாளர் மாநாட்டில் வலியுறுத்தியிருந்தார். அதேவேளை அவர் தற்போது உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமை என்ற நிலைப்பாட்டினை தெரிவித்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கது என்று அண்மையில் கூறிவைத்த பிரதமர் விக்ரமசிங்க உள்ளக சுய நிர்ணய உரிமையே அவசியமற்றது எனும் நிலைக்கு வந்துள்ளாரா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது.

நேர்மை தான் சமாதானத்துக்கான உத்தரவாதம் எனும் தொனிப்பொருளில் பிரதமர் விக்கிரமசிங்க சென்ற கை மாதத்தில் பாரானு மன்றத்தில் ஆற்றிய கொள்கை விளக்க உரையினை சுற்றுப் பார்ப்போம். அவர் முன்வைத்த சில கருத்துகள் வருமாறு:

“நாம் இன்று மிக தீர்க்கமான காலகட்டத்தில் இருக்கிறோம். வடக்கு, கிழக்கு பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கு இது எமக்கு கிடைத்த இறுதிச் சந்தர்ப்பமாகும். அரசாங்கமும் விடுதலைப்புவிகளும் நேர்மையாக, இதய சத்தியாக மற்றும் திடமாக செயற்பட்டால் நாம் சமாதானத்தை எட்டலாம். நீங்களும் நானும் போல் வடக்கு, கிழக்கு மக்களும் இந்த நாட்டுப்பிரஜைகள் என்பதை மறந்து விடவேண்டாம். நாம் ஓவ்வொரு படிமுறையிலும் சர்வதேச அபிப்பிராயத்தினை ஒரு பாதுகாப்பு வலையாக வைத்திருப்போம். விடுதலைப்புவிகளுடன் பேச்கவார்த்தைகளை ஆரம்பிப்பதற்கு அவசியக்கத்தின் மீது சர்வதேச ரீதியிலும் தேசிய ரீதியிலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் தடையானது பிரதான பிரச்சினை யாயுள்ளது. பேச்கவார்த்தை துவங்குமுன் தேசிய ரீதியில் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் தடை நீங்கப்பட வேண்டும் என்று விடுதலைப்புவிகள் இயக்கம் கூறியுள்ளது. சர்வதேச ஒத்துழைப்பை நாம் இழந்து விட்டால் விடுதலைப்புவிகளின் நோக்கம் நிறைவேற வழிவகுத்துவிடும்.

சமாதானத்திற்கான இந்த இறுதிச்சந்தர்ப்பத்தை இழக்க நாம் தயாராயில்லை நேர்மைதான் சமாதானத்துக்கான உத்தரவாதமாகும்.

ஒரு புறத்தில் அரசாங்கமும் மறுபுறத்தில் விடுதலைப்புவிகளும் பரஸ்பரம் சந்தேகக்கண் கொண்டு பார்ப்பது இயற்கையானதே. எனவே, அரச படைகளைத்தயார் நிலையில் வைத்திருப்பது அவசியம் என்பது எனது கருத்தாகும். இருசாராருக்குமிடையில் நம்பிக்கை வளரும் போது நிலைமையில் கணிசமானவு மாற்றும் ஏற்படலாம்.

பேச்கவார் த கை நடத்துவதற் காத விடுதலைப்புவிகள் மீதான உள்ளுர்தடையினை நீக்குவது பற்றி தமக்கு ஆட்பேசனையில்லையென புலிகள் மீது தடைவிதித்துள்ள சர்வதேச நாடுகள் தெரிவித்துள்ளன. ஆனால் இத்தடை

நீக்கம் தொடர்பாக அரசாங்கம் இன்னும் ஒரு முடிவும் செய்யவில்லை என தனது மாத்தறை உரையில் கூறியுள்ளார். காலம் தாழ்த்துவது நல்ல சமிக்ஞையல்ல.

நேர்மையின் அவசியத்தினை வலியுறுத்தும் பிரதமர் விக்கிரமசிங்க குறிப்பாக இடைக்கால நிர்வாகம் தொடர்பாக முரண்பாடான கருத்தை வெளியிட்டிருப்பது கவலைக்குரியதாகும். மற்றும், விடுதலைப்புவிகள் மீதான தடை நீக்கம் அவசியம் என்று அவர் தனது கொள்கை விளக்க உரையில் சொல்லாமல் சொல்லியிருந்த போதும் இப்போதும் அது பற்றி, இழுத்தடிப்பு நிலை காணப்படுகிறது. எனவே, இந்த அரசாங்கமும் எவ்வளவு தான் கடந்தகால தவறுகள் பற்றி பேசிய போதும் அதே தவறுக்களை இழைக்கும் பாதையில் தான் பயணிக்கப் போகிறதா என்ற சந்தேகம் நிச்சயமாக எழுத்தான் செய்கிறது. பேரினவாதிகளின் கை மேலோங்க இடமளித்தால் முழு நாட்டிற்குமே எதிர்காலம் இல்லை என்பதை ஆட்சியாளர் உணரத்தவறினால் இவர்களும் கோட்டை விட்டதாகவே வரலாறு கூறும்.

எனவே, தமிழ் மக்கள் அரசாங்கத்திற்கு முன்னுடைய கொடுக்கும் சில தமிழ்த்தலைவர்களின் பசப்பு வார்த்தைகளுக்கு பலியாகக்கூடாது.

* * *

ரண்ணின் திட்டம் சமாதானமா? போரா?

1989, 1990, 1994 இம் முன்று ஆண்டுகளிலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமாதான முயற்சிகள் தோல்வியடைந்தன என்று பி.பி.சி.யின் “ஏசியாரூடே” நிகழ்ச்சிக்கு அண்மையில் அளித்த பேட்டியொன்றில் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க குறிப்பிட்டிருந்தார். தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு பொருத்தமான அரசியல் தீர்வொன்றினை முன்னர் பிரேமதாசா அரசாங்கமோ பின்னர் சந்திரிகா குமாரதுங்க அரசாங்கமோ முன்வைக்காததாலேயே அம் முயற்சிகள் தோல்வியடைந்தன என்பது வரலாறு.

கடந்த வருடம் செப்டெம்பர் மாதம் 11ஆம் திகதி அமெரிக்காவில் இடம்பெற்ற நிகழ்ச்சிகளினால் உருவாக்கப்பட்ட குழ்நிலை காரணமாகவே விடுதலைப்புலிகளும் சமாதான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது எனவும் ரணில் மேற்படி பேட்டியில் கூறியிருந்தார்.

ஆனால் விடுதலைப்புலிகள் 2000 டிசம்பர் 24 முதல் மாதாந்தம் புதுப்பித்து 3 மாதகாலமாக ஒரு தலைப்பட்சமாக யுத்துறித்தம் செய்திருந்ததையும் அதனை சந்திரிகா அரசாங்கம் நிராகரித்திருந்ததையும் யாரும் மறந்து விடமுடியாது. ஏன், இன்றைய ஜக்கிய தேசிய முன்னணி அரசாங்கம் 2001 டிசம்பரில் பதவிக்குவந்த பின்னரும் முதலாவதாக விடுதலைப்புலிகளே யுத்த நிறுத்தம் செய்தனர். அதன் பின்னர் தான் அரசாங்கம் அதனை ஏற்று வெப்பவரி 22ல் ரணில் -பிரபா புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் (MOU) கைச்சாத்திடப்பட்டது. இந்த விடயத்தில் விடுதலைப்புலிகள் மேற்கொண்டதாகிய முன்முயற்சியை மறந்த நிலைக்கு அரசாங்கம் சென்றுள்ளதுபோல் தெரிகிறது. வடக்கு கிழக்கில் சிறு சிறு சம்பவங்களுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடத்தப்படுவது சமாதான முயற்சிக்கு ஊறு விளைவிக்கக்கூடும் என்றும், சமாதான முயற்சியைப் பயன்படுத்துவதற்காக விடுதலைப்புலிகள் மேன் மேலும் நெகிழ்வுப்போக்கினைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென தன்னை 24-05-2002 ஆம் திகதி சந்தித்த தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் தூதுக்குமுவினரிடம் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க எடுத்துரைத்திருந்தார்.

புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் மீறப்படுவதாக ஆயுதப்படையினரும் விடுதலைப்புலிகளும் பரஸ்பரம் குற்றம் சுமத்தி வருகின்றனர்.இந்த நிலை எதிர்பார்க்கப்பட்டதே அதற்காகவே, கண்காணிப்புக் குழுவொன்று செயற்பட்டு வருகிறது. வடக்கு கிழக்கில் குறிப்பாக பல பாடசாலைகளிலிருந்து வெளியேற படையினர் மறுத்து வருகின்றனர். தமிழர் கல்வி வளர்ச்சியைப் பாழுடிப்பதற்கு இது மேலும் ஒரு வழியல்லவா? மறுபுறத்தில், வணக்கஸ்தலங்கள் பல அவர்களின் அழுங்குப்பிடியில், இந்த விடயத்தில் ஆயுதப்படையினர் பின்பற்றி

வரும் கடும்போக்கினை அரசாங்கம் அனுமதிப்பது நல்லதல்ல. மேலும் விடுதலைப்புவிகளின் மீற்கள் தொடர்பாக ஆயுதப்படையினர் பொறுமையாக நடந்துகொள்வது பாராட்டத்தக்கதென அமைச்சர் மிலிந்த மொறகொட்டு கூறியிருந்தார். அது ஆயுதப்படையினருக்கு உச்சி குளிர் வைத்திருக்கும்.

இந்நிலைமையில் ஒட்டுமொத்தமாகப்பார்த்தால் ஆயுதப்படையினர் சமாதானப்பாதையில் கால்பலிக்க மறுத்து வருவது கண்கூடு, அவர்கள் மிக இறுக்கமாகவும் மூர்க்கத்தனமாகவும் செயற்பட்டுவருவது வெள்ளிடை மலைபோல் தெரிகிறது. உதாரணமாக, அம்பாறை மாவட்ட திருக்கோவில் மற்றும் வீரமுனை பிரதேசங்களிலே படையினரின் தான்தோன்றித்தனமான நடவடிக்கைகளை எதிர்த்து மக்கள் ஹர்த்தால் போராட்டம் நடத்தியிருப் பதற்காக அவர்களை அதிரடிப்படையினர் வீட்டுக்கொரு சவப்பெட்டி வைத்திருங்கள். உங்கள் வீடுகளைத் தரைமட்டமாக்குவோம் என்றெல்லாம் மிரட்டியுள்ளனர். போதாதென்று அதுபற்றி விசாரணை நடத்திய கண்காணிப்புக்குமு் உறுப்பினர் சன்முகநாதன் என்பவருக்கும் கொலைப் பயமுறுத்தல் விடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இது இவ்வாறிருக்க விடுதலைப்புவிகள் மீது குற்றச்சாட்டுக்களை அடுக்கி இறுதியில் அமெரிக்கா, பிரித்தானியா உள்ளிட்ட மேற்கு நாட்டு அரசாங்கங்களின் உதவியுடன் விடுதலைப்புவிகளின் முதுகை மறித்து விடலாமென்ற எண்ணத்தினை அரசாங்கம் கொண்டுள்ளது.

பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க தனது ஜோப்பிய சுற்றுலாவின் போது “ஒரு அரசு ஒரு மக்கள்” என்ற அடிப்படையிலேயே பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்படும் என குழுரைத்திருந்தார். தமிழர் ஒரு தேசிய இனம் என்னும் யதார்த்தத்தினை ஏற்க மறுத்து சிறுபான்மை இனம் என்ற பழைய பல்லவியை இசைத்துக்கொண்டு “பெரும் பான்மை இனம்” நினைத்த எதையும் செய்து விடலாம் என்ற சிந்தனை இந்த நாட்டுக்கு சர்வநாசத்தினை விளைவித்துள்ளதை பேரினவாதிகள் உணரவேண்டும். பிரதமர் தனது வழமையான ஒற்றையாட்சிக் கோட்பாட்டினையே வெளிநாட்டிலும் வேறு வடிவத்தில் வலியுறுத்தி வருகின்றார். இதுதான் “ஒரு அரசு ஒரு மக்கள்” எனும் அவரின் சிந்தாந்தத்தின் அர்த்தமாகும். மறுபுறத்தில், அவர் இங்கிலாந்து சென்றபோது இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கு என்றோ ஒரு நாள் ஸ்கோட்லாந்து, வேலஸ் மற்றும் அயர்லாந்து பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்பட்ட விதத்தில், இலங்கை அரசியல் தீர்வு காணப்படலாம் என்று கூறியிருந்தார். பிரதமர் முன்னுக்குப்பின் முரணாகப் பேசிவருவது ஒன்றும் புதியதல்ல. இது நாட்டுக்கு நிச்சயமாக நல்லதல்ல. குறிப்பாக ஸ்கோட்லாந்து மற்றும் வேலஸில் கையாண்ட முறையினை இலங்கையும் மேற்கொள்ளலாமென பிரித்தானிய வெளிவிவகார துணை அமைச்சர் பீற்றர் ரெஹியின் 2 வருடாங்களுக்கு முன் கொழும்பில் ஆற்றிய உரையொன்றில் குறிப்பிட்டிருந்தார். பிரதமர் ரணில் அதனை அறிந்திருக்கவில்லை போலும். இன்றுகூட நாடு பற்றி எரிந்த நிலையில் என்றோ ஒருநாள் அந்த உதாரணம் இங்கு பின்பற்றப்படலாம் என்று பேசுவது வேடிக்கையாகத் தெரியவில்லையா?

அந்திய சக்திகள் இந்த நாட்டில் மேலும் கரு மேகங்களைத் தோற்றுவிப்பதிலேயே கண்ணாயிருக்கின்றன. அடிமைத்தனம் கொண்ட அரசாங்கம் நாட்டின் பாதுகாப்பு என்ற போர்வையில் சில தேசத்துரோக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வருகிறது.

திருக்கோணமலையிலுள்ள எண்ணெய்க்குதங்கள் இந்தியாவுக்கு 99 வருட குத்தகைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. அடுத்ததாக அமெரிக்க அரசாங்கம் இலங்கை அரசுடன் செய்ய விருக்கும் “ஸ்வீகிரிப்பு மற்றும் எல்லை கடந்த சேவைகள்” உடன்படிக்கை இலங்கைக்கு நன்மை பயக்குமென ஆட்சியாளர் ஏராற்றுவித்தை கற்பிக்கின்றனர். இங்கு தளம் அமைக்கும் நோக்கம் தமக்கு இல்லையென்றும் தமிழ் மக்களுக்கு எதுவித பாதகமும் ஏற்படாதெனவும் அமெரிக்க தூதரக அதிகாரிகள் தெரிவித்துள்ளனர். வான் மற்றும் கடற்பரப்புகளைப் பயன்படுத்த முடியுமென்றால் தளம் அமைக்காமலே தமது காரியத்தை அமெரிக்க நிர்வாகம் கச்சிதமாக நிறைவேற்றும் என்பதில் ஜயமில்லை.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் அது பற்றி எமக்கு அக்கறையில்லையென தமிழ் மக்கள் எண்ணினால் அது இமாலயத்தவறாகும். அமெரிக்காவின் பயங்கரவாதத்தின் விஸ்தரிப்பு முயற்சியாகவே இது கொள்ளப்பட வேண்டும் எல்லோராலும் முழுமுச்சாக எதிர்க்கப்பட வேண்டும்.

* * *

**சமாதான முயற்சியை எவரும் முறியடிக்கக் கூடாது,
அமெரிக்க தூதுவரின் நிலைப்பாடு தவறானது.**

தமிழ் மக்கள் தமது அரசியல், பொருளாதார அலிலாசைச்சளை எட்டுவதற்கு நடத்தும் போராட்டத்தினை கொச்சைப் படுத்துவதில் அமெரிக்க தூதுவர் அஷ்ளி வில்ஸ் நாட்டம் கொண்டிருப்பது மிகுந்த கவலைக் குரியதாகும். இந்த விடயத்தில் அவர் அண்மையில் வாசிங்டனில் நடத்திய உரையொன்றில் கூறிவைப்பதைப் பார்ப்போம். அதாவது, தமிழீழ் விடுதலை வெளிகள் தமிழ் மக்களின் நியாயபூர்வமான மனக்குறைகளைப் பாலித்து அதிதீ விரமான நிகழ்ச்சித் திட்டத்தினை அழுத்திவரும் நிலையில் தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கு களங்கம் ஏற்படுகிறது எனத்தாதுவர் வில்ஸ் கூறியிருந்தார். தனிநாட்டுக் கோரிக்கை அல்லது அதிதீவர் நிலைப்பாடு தவிர்ந்த சமாதான முயற்சியில் அரசாங்கமும் விடுதலைப்புலிகளும் ஈடுபட்டிருக்கும் இந்த வேளையில் இத்தகைய கூற்றுக்கள் தேவைதானா? சமாதானப் பயணத்தினை ஆரம்பத்திலேயே ஆட்டங்காண செய்வதற்கு கங்கணம் கட்டி நிற்கும் சிங்கள குடும் போக்காளர் மற்றும் பேரினவாதிகளுக்கு ஏன் தூதுவர் வில்ஸ் தீவிர போடுகிறார்?

அடுத்து விடுதலைப்புலிகள் இழைத்த, தவறுகள் மற்றும் பாரபட்சங்களை பற்றித் தூதுவர் வில்ஸ் யேசியுள்ளார். மாறி மாறி ஆட்சி செய்த அரசாங்கங்கள் தமிழ் மக்களுக்கெதிராக இழைத்து வந்த அநீதிகள், புறக்கணிப்புக்கள் மட்டுமல்லாமல் அவை புரிந்த அட்டுழியங்களும் விடுதலைப்புலிகள் தோற்றும் பெறுவதற்கு காரணமாயிருந்தன என்பதை யாரும் மறந்து விடலாமா? காணி, குடியேற்றம், மொழி, கல்வி மற்றும் வேலைவாய்ப்பு போன்ற துறைகளில் தமிழ் மக்களுக்கெதிராக மேற்கொண்ட பாரபட்சங்கள் காரணமாக தமிழ் மக்கள் வேதனையற்று தனிநாட்டுக் கோரிக்கையினை முன்வைக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தனர் என 1977 ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பழைய தமிழ் தலைமைகளும் இதுசாரி இயக்கத்தினரும் ஜனநாயகர்தியாக எதிர்ப்பு போராட்டங்களை நடத்தியதற்காக இனவாத ஆட்சியாளர்களால் பயங்கர அடக்குமுறையும் பரவலான வன்முறையும் கட்டவிழித்து விட்டதையும் எந்த ஒரு அரசியல் மாணவனும் மறந்து விடமுடியாது.

அவ்வப்போதைய அரசாங்கங்கள் தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு திருப்திகரமான அரசியல் தீர்வை வக் காண்பதற்கு விவேகமாகவோ, துணிச்சலாகவோ செயற்படுவதற்கு, பதிலாக ஓவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் படுபயங்கர அடக்குமுறை நடவடிக்கைகளையே பின்பற்றி வந்தன. இதன்

காரணமாக தமிழ்மீது விடுதலைப்புவிகள் வேகமாக வளர்ச்சி பெற்றதும் இன்றைய சமாதான முயற்சியில் தமிழ் மக்கள் சார்பில் விடுதலைப்புவிகள் பிரதான பாத்திரம் வகித்து வருவதும் விளக்கப்பட வேண்டியதொன்றல்ல.

பேச்சவார்த்தை மூலம்தான் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணப்பட வேண்டும். அப்படியானால் தான் தமிழ் மக்கள் மனதில் உத்வேகம் உண்டாகும் எனத் தூதுவர் கூறியிருப்பது சரியானதே. ஆம், ஆனால் பேச்சவார்த்தைகள் அர்த்தமுள்ள அதிகாரப்பகுருப்பு கொரவத்துடன் கூடிய சமாதான முயற்சிக்கும் இட்டுச் செல்ல வேண்டும். பல தசாப்தங்களாக தமிழ் மக்கள் அதிகளவில் அடக்கிடூக்கப்பட்டு வந்தநிலையில், அவர்கள் மிகவும் அன்னியப் படுத்தப்பட்டும் அவலங்களுக்கும் அவமரியாதைகளுக்கும் ஆளாக்கப்பட்டு வந்தனர்.

1958ல் தமிழருக்கெதிராக இடம் பெற்ற இனக்கலவரத்தை நோக்குவோம். அது சுதந்திர இலங்கையில் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட முதலாவது பெரிய இனக்கலவரமாகும். அதனை சித்திரித்து பிரபல புத்திரிகையாளர் ராசி வித்தாச்சி “அவசரகாலம் 58” என மகுடபிட்டு எழுதிய நூலில் குறிப்பிட்டுள்ள இரண்பொரு விடயங்களை நினைவு கூருவது சாலப் பொருத்தமானதாகும். அதன் முகவுரையில் அவர் கூறியதாவது:-

“பல நூற்றாண்குள்ளாக இரு இனமக்களுக்குமிடையே நிலவி வந்த பரஸ்பர மதிப்பும் மரியாதையும் நல்லென்னமும் ஒரு குறுகிய 30 வருட காலத்தில் போட்டு உடைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை இலங்கை மக்கள் கண்டுள்ளனர்.”

(இந்த காலப்பகுதியிலேயே தமிழ் மக்களை ஒதுக்கி வைக்கும் விதத்தில் தனிச்சிங்களாச் சட்டம் அன்றைய பிரதமர் பண்டாரநாயக்க வினால் கொண்டுவரப்பட்டது.) இந்தப் புத்தகம் 1958 மே, ஜூன் மாதங்களில் மிகுந்த பதற்றம் நிறைந்த நேரங்களில் எழுதப்பட்டது. அன்மைய இனக்கலவரத்தை பற்றி மேலும் சொன்னால் அது மனிதனால் மனிதனுக்கு செய்யப்பட்ட மனித ஈன்செயல்களுக்கு இட்டுச்சென்ற நிகழ்வுகள் அதிதீவிர உணர்வுகள் மற்றும் நெழிவு கழிவுகள் இப்புத்தகத்தில் பதியப்பட்டுள்ளன.

அடுத்து ராசி வித்தாச்சி தனது முடிவுரையில் கூறியிருப்பதை பார்ப்போம் :-

“எம்மிடம் என்னதான் எஞ்சியிருக்கிறது? சிதைக்கப்பட்ட ஒரு நாடு, நாம் மறக்க முடியாத வேதனை நிறைந்த சில பாடங்கள், மற்றும் அதிமுக்கியமான கேள்வியொன்று: சிங்கள மக்களும் தமிழ் மக்களும் பிரிந்து செல்லும் கட்டத்தினை எட்டிவிட்டார்களா? என்பதாகும்.”

எனவேதான், இலங்கையின் சுதந்திரத்துக்கு பிந்திய வரலாற்றினையாவது தூதுவர் வில்ஸ் தெரிந்து வைத்திருப்பது நல்லது. அதாவது மூன்று தசாப்தகாலமாக தமது நியாழுவமான உரிமைகளுக்கும் அபிலாசைகளுக்குமாக சாத்வீகமாகப் போராடிய தமிழ் மக்கள் இருதியில் தமது இருப்பே

கேள்விக்குறியாக்கப்பட்ட நிலையில் அவர்கள் தனிநாட்டு சிந்தனைகளுக்கும், ஆயுதப்போராட்டத்தினை நாடும் நிலைக்கும் இட்டுச் செல்லப்பட்டனர் என்பதை நன்கு புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மற்றது எவர் ஒருவரினதும் சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்கப்பால் பார்க்குமிடத்து, 2000 டிசம்பரில் விடுதலைப்புலிகள் யுத்தனிறுத்தம் அறிவித்தது பலவீனம் காரணமாக அல்ல என்ற யதார்த்தத்தினை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது புலனாகும்.

தமிழர்கள் இந்நாட்டில் இன்றும் ஒற்றுமையாக வாழுத்தான் விரும்புகின்றனர். அது இரண்டாம் தரப்பினராய் அல்ல. மாறாக, தமக்குரிய சுயநிர்ணய சுயாட்சி அதிகாரங்களுடன் சமத்துவமாகவும் கெளரவமாகவும் வாழுவேண்டும் என்பதுதான் அவர்களின் அபிலாசை ஆகும்.

பரந்தபட்ட சிங்கள மக்கள் இவ்வாறான அரசியல் தீர்வு கொண்டுவருவதற்கு எதிராக அன்றி ஆதரவாகவே இருக்கின்றார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எனவே தான், சமாதானத்துக்கான சாதகமான நிலையினை யாரும் முறியடிக்க முனைவதற்கோ இழுத்திடப்பதற்கோ எந்தவிதமான நியாயமுமில்லை.

* * *

ஜனாதிபதி கால் தடக்கு, பிரதமர் இழுத்தடிப்பு நாட்டில் சமாதானம் எட்டாத தூரத்தில்

தமிழ் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும், வடக்கு கிழக்கு பிரதேசத்துக்கு விடுதலைப்புவிகள் தலைமையில் ஒரு இடைக்கால நிருவாகசபை அமைக்கப்படுமென ரணில் விக்கிரமசிங்க தலைமையிலான ஐக்கியதேசிய முன்னணி அரசாங்கம் உறுதியளித்திருந்தது. இதற்கான ஏற்பாடுகளை முன்னெடுப்பதற்கு பாங்கொக் நகரில் சென்ற மேமாதம் ஒரு மகாநாடு நடத்தப்படும் எனவும் ஆரம்பத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பேச்சு வார்த்தைகளில் பங்கு பற்ற வேண்டுமானால் 1998ல் தமிழு விதிக்கப்பட்ட தடையானது முன்கூட்டியே அகற்றப்பட வேண்டுமென விடுதலைப்புவிகள் என்றும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர். சற்று தட்டிக்கழித்து வந்த பின் பாங்கொக் மாநாடு ஆரம்பமாவதற்கு 10 நாட்கள் முன்னராக தடை நீக்கப்படுமென பிரதமர் அறிவித்துள்ளார்.

முன்னரெல்லாம் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் தூரிதகதியில் கைச்சாத்திடப்பட்டது. பிரதமர் விக்கிரமசிங்க வடபகுதி நுழைவாயிலான வவுனியா விரைந்து பிரபாகரனை நெத்திக்கு நேராகச் சந்திக்காமலேயே ஒப்படிட்டார். அதன் பின்பு சமாதானத்துக்கான காய் நகர்த்தல்கள் மந்த கதியடைந்துள்ளன. இது குறிப்பாக தமிழர்களையும் பொதுவாக சமாதானத்தை விரும்பும் அனைத்து மக்களையும் கவலைக் குள்ளாக்கியுள்ளது. கடன் வழங்கும் நிறுவனங்களும் இராஜதந்திரிகள் வட்டாரங்களும் ஏமாற்றமடைந்துள்ளன.

மறுபுறத்தில், இவ்விடயத்தில் அவசரப்படுவதைவிட பேச்கவார்த்தைக்கு மிகப்பலமான அத்திவாரமாக காத்திரமானமுன் னேற்பாடுகள் தான் முக்கியமென்பது அரசு தரப்பினரின் வாதமாகும். மாறாக, தாமதம் ஆபத்தான எதிர்விளைவுகளைக் கொண்டுவரக்கூடும். அதாவது, 1950கள் முதல் இடம்பெற்று போலவே சிங்கள பேரினவாத, இராணுவமய சக்திகள் சமாதான முயற்சிகளைத் தடம் புரளச் செய்வதற்கு இடமுண்டு.

சந்திரிகாவின் தடக்கலும் ரணிலின் நமுவலும்.

எற்கனவே ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா இடைக்கால நிர்வாகம் தொடர்பான பேச்கவார்த்தையை முதலாவதாக நடத்துவதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்துள்ளார். இது இன்றைய ஐதே.மு. அரசாங்கமும் தமிழ்மீ விடுதலைப்புவிகளும் தமக்கிடையே ஏற்றுக்கொண்டதற்கு முரணாகவுள்ளது. பின்னர் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க, ஜனாதிபதியின் நிலைப்பாட்டுக்கு நகர்ந்துள்ளதாக அறிக்கைகள் தெரிவித்தன. இதுவரை பாங்கொக் சந்திப்பு எப்போது நடைபெறும்

மற்றும் அதற்கான நிகழ்ச்சி நிரல் யாது என்பன நிச்சயமற்றதாகவே இருக்கின்றன. அதேநேரத்தில், குறிப்பாக தேசிய இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணக்கூடிய துணிச்சலோ வல்லமையோ ரணிலிடம் இல்லை என்ற முகச்சுழிப்பும் இருக்கவே செய்கிறது. எனவேதான், விடுதலைப்புலிகளை எவ்விதத்திலும் வழிக்குத் கொண்டுவர முடியாதென்றால் அவர்களை இராணுவத்தியாக எதிர்கொள்வதற்கு தனது கையைப் பலப்படுத்தும் விதத்தில் ரணில் அடிக்கடி வெளிநாட்டுப் பயணங்களை மேற்கொண்டு காலம் கடத்துவது போல் தெரிகிறது. கடந்த 6 மாத காலத்தில் அவர் 2 தடவைகள் இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்ததோடு, இங்கிலாந்து பிரான்ஸ், பெல்ஜியம் ஆகிய நாடுகள் சென்றதுடன், பிரசல்சில் ஐரோப்பிய ஒன்றிய பாரானுமந்றத்தில் உரை நிகழ்த்தியும் உள்ளார். எதிர்வரும் செப்ரெம்பரில் அமெரிக்கா செல்லவும் உள்ளார். இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் ரீதியான வேறு விதத்திலோ தீர்வு காண்பதற்கு விக்ரமசிங்க அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைப்பதற்கு அமெரிக்க நிருவாகம் உறுதியளித்துள்ளது. இலங்கையின் கடல் மற்றும் வான் பரப்பினை அமெரிக்கா பாவிப்புதற்கான உடன்படிக்கையொன்று ஏற்கனவே இலங்கை அரசாங்கத்துடன் செய்யப்பட்டுள்ளது. கடல் கடந்த சேவைகள் பெற்றுக் கொள்ள உடன்படிக்கை ஒப்பந்தமும் செய்யப்பட்டுள்ளது. இது இருநாடுகளும் எரிபொருள் நிரப்புவதற்குப் பணம் செலுத்துவதில் பரஸ்பரநன்மை விளையுமென காட்சியளித்தாலும் உண்மையில் அமெரிக்காவின் ஆதிக்கக்கத்துக்குத் துணை போவதாக அமைகிறது. கடந்த 2-3 மாத காலத்தில் 2 அமெரிக்க யுத்தக் கப்பல்கள் கொழும்பு துறைமுகத்துக்கு வந்து சென்றுள்ளன.

மறுபுறத்தில், கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த திருகோணமலை நகரில் உள்ள எண்ணெய்க்குத்த தொகுதியினை “இந்தியன் ஓயில்” எனப்படும் இந்திய அரசு கம்பனிக்கு 99 வருடகால நீண்ட கால குத்தகைக்கு வழங்குவதன் மூலம் இந்தியா அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த பிரதேசத்தில் ஆழமாகக் கால் பதிப்பதற்கு வழி சமைக்கப்பட்டுள்ளது. அது மட்டுமெல்லாமல், வடபகுதி கடற்பரப்பில் மீன்பிடிப்பதற்கு சீனாவுக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது கடந்த பல வருடங்களாக வடபகுதியில் இராணுவத்தினரின் படுமோசமான மீன்பிடித் தடைகளினால் வாட்டிவதைக்கப்பட்ட வடபகுதி மீனவர்களுக்கு இடிவிழுந்தது போலாயிற்று.

வடக்கு கிழக்கில் வரலாறு காணாத அழிவு

வடக்கு கிழக்கு பிராந்தியத்தில் இராணுவத்தினர் வரலாறு காணாத அழிவுகளை உண்டாக்கியது மட்டுமெல்லாமல் உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்து அல்லவுறும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களை தம் சொந்த வதிவிடங்களில் மீளக்குடியமர்வதற்கு அனுதிக்க மறுத்துவருகின்றனர். மேலும் இராணுவத்தினர் பல பாடசாலைகள், வணக்கஸ்தலங்கள் மற்றும் பொது நிலையங்களை தாம் நிலைகொள்வதற்குப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளதால் குறிப்பாக கல்வித்துறை பெரிதும் சீர் குலைக் கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் மக்கள் மனங்கள் புண்படுத்தப்பட்டும் உள்ளன.

மற்றும், உயர் பாதுகாப்பு வலயம், என்ற போர்வையில் பெரிவாரியான விளைநிலங்களும் குடியிருப்புக்காணிகளும் இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக் குள்ளாக்கப்பட்டுள்ளன. வடக்கில் வலிகாமம் வடக்கு பலாலியிலும், கிழக்கில் மட்டக்களப்பு நகரத்திலும் பாதுகாப்பு மற்றும் விமானநிலைய விஸ்தரிப்பு என்ற போர்வையில் மிக வளமான நிலங்களும் பல கிராமங்களும் திட்டமிட்டு முடக்கப்பட்டுள்ளதை உதாரணமாகக் கூறலாம். இவற்றுல் கோயில்கள், தேவாலயங்கள் மட்டுமல்லாமல் மயானங்களும் அடங்குகின்றன.

இன்னும் சொன்னால், இத்தகைய பகுற கொள்ளைக்கு எதிராக போராட்டங்களை மேற்கொள்ளும் மக்கள் மீது இராணுவத் தினர் அடாவடிதனங்களைத் கட்டவிழ்த்து வருகின்றனர்.

பொருளாதாரம் அதலபாதாளத்தில் வாழ்க்கைத்தரவு படுசிதைவு

ஜனாதிபதி சந்திரிகா தலைமையிலிருந்து முன்னைய பொ.ஐ.மு. அரசாங்கத்தின் காலத்தில் அதலபாதாளத்துக்குச் சென்றிருந்த பொருளாதார நிலையில் மாற்றம் எதுவும் ஏற்பட்டாக இல்லை. 2001 இல் பொருளாதார வீழ்ச்சி பூச்சியத்துக்கு 1.4 வீதம் கீழேயேயிருந்து. 50 வருடக்காலத்தின் பின் முதன்முதலாக இந்த நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. வாழ்க்கைச் செலவு நாளொரு வண்ணம் ஏறிக்கொண்டிருக்கையில் மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் சரிந்து கொண்டே செல்கின்றது. ஏற்கனவே 60% மக்கள் வறுமைக்கோட்டின் கீழ் வாழ்ந்து வந்துள்ளதையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். 7 மாதங்களுக்கு முன் பதவியேற்ற ரணில் விக்கிரமசிங்க அரசாங்கம்

குறிப்பாக, உணவு மற்றும் எரிபொருள் மீதான விலைவாசி உயர்வுகளைத் தடுக்க முடியாமல் பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. சமாதானம் வரும் எனமக்கள் ஆவலோடு இருக்கும் நிலையில் விலைவாசி உயர்வுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் சற்று பின் தள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

யுத்தம் நிறுத்தப்பட்ட போதிலும் முன்னைய அரசாங்கத்தால் கொள்வனவு செய்யப்பட்ட ஆயுதங்களுக்கான நிலுவைக் கொடுப்பனவுகள் செலுத்த உள்ளதால் வாழ்க்கைச் செலவைக் குறைக்க முடியவில்லையென ரணில் அரசாங்கம் காரணம் கற்பித்து வருகிறது.

உலக வங்கி பிள்ளையையும் கிள்ளி தொட்டிலையும் ஆட்டும்.

அன்மையில் கொழும்பில் நடைபெற்ற இலங்கை அபிவிருத்தி மற்றும் தொடர்பான கூட்டத்தில் உரையாற்றிய தெற்கு ஆசிய உபதலைவர் நிசிமிக இலங்கையில் சமாதானம் கொண்டு வருவதற்கான இன்றைய வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடக்கூடாது என குஞரைத்திருந்தார். அதே நேரத்தில், யுத்தத்துக்கான இறுதித் தீர்வினைக் காத்திருக்காமல் தனியார்மயப்படுத்தல் தொடர்பான கட்டமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் துரித கதியில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் அடித்துக் கூறியிருந்தார். இது பிள்ளையையும் கிள்ளி தொட்டிலையும் ஆட்டுவதற்கு

ஒப்பானதாகும். சமாதானம் மீண்டும்வரை அந்திய முதலீடுகளோ உதவிகளோ கிடைக்கப்போவதில்லை என்ற அறிகுறிதான் தற்போது தென்படுகின்றது. தேசிய இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் உறுதியாயிருப்பதாக விக்கிரமசிங்க அரசாங்கம் எவ்வளவுதான் கூறியபோதும் வேண்டத்தக்க தீர்வொன்று பிரசவிப்பதற்கான அறிகுறி அரசாங்கத்திடன் தென்படவில்லை. எனவேதான மேற்கு நாடுகளிடம் குறிப்பாக, “பயங்கரவாதத்துக்கு எதிரான யுத்தம்” என்னும் புத்தினின் முழுக்கத்தைப் பயன்படுத்தி அமெரிக்க நிருவாகத்திடமிருந்து உதவி பெற்று விடுதலைப்புவிகளை இராணுவ ரீதியாக கையாள்வதற்கு அரசாங்கம் காம் நகர்த்தி வருவதாக அபிப்பிராயம் நிலவுகிறது. இலங்கை வார இதழ்களில் ஒன்றான “சன்டேல்ஸ்” பத்திரிக்கைக்கு அண்மையில் அளித்த பேட்டியில் நோர்வேயின் அனுசரணையுடன் முன்னெடுக்கப்பட்டுவரும் சமாதான முயற்சிக்கு ஏன் அமெரிக்க சொல்லளவில் மட்டும் ஆதரவு தெரிவித்து வருகிறது என எழுப்பியிருந்த கேள்விக்கு அமெரிக்க தூதுவர் அஷ்வி வில்லை பின்வருமாறு பதிலளித்திருந்தார். “மற்றவர்கள் சொல்வது போல் நாம் சர்வதேசப் பொலிஸ்காரன் வேலையில் ஈடுபடவில்லை.

ஆனால் சர்வதேச மட்டத்தில் நாம் முக்கியமான பாத்திரம் வகிப்பவர்கள் என்ற வகையில் சமாதானம் மலர்வதை ஊக்குவிப்பதற்கு நாம் எமது தார்மீக சக்தியை பயன்படுத்தியுள்ளோம். எம்மிடம் வேறு வழிகளும் உள்ளன. அவற்றை நிலைமைக்குத் தக்கவாறு நாம் கவனித்துக் கொள்வோம். ஏற்கனவே அமெரிக்கா இலங்கைப் படையினருக்கு இராணுவ உதவியும் பயிற்சிகளும் அளித்து வருகிறது”.

யுத்தம் நிறுத்த ஒப்பந்தம் தொடர்பில் ஆயுதப்படையினர் தரப்பிலான மீறல்களையும் ரணில் விக்கிரமசிங்க அரசாங்கம் கடைப்பிடித்துவரும் இமுத்தடிப்புத் தந்திரோபாயங்களையும் எதிர்த்து வடக்கு கிழக்கில் பேரணிகள் திரண்டெழுவது வழக்கமாகிவிட்டது. எனவே தென்னிலங்கை முற்போக்கு சக்திகள் தமிழ்மக்களின் போராட்டங்களுக்கு ஆதரவாகவும் நாட்டு வளங்களையும் சொத்துக்களையும் சுரண்டிச் சூறையாடுவதற்கான முதலாளித்துவ உலக மயமாக்கலை பலமாக எதிர்ப்பதற்கும் துணிச்சலாக முன்வரவேண்டும்.

* * *

அமெரிக்காவின் ஆதாவுக்கரம் யாருக்கு?

இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீவு காண்பதற்கு அமெரிக்க நிர்வாகம் ஊக்கமளிக்க விரும்புவதாக அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. விசேடமாக குறிப்பிட வேண்டுமாயின், புஷ் நிர்வாகத்தில் தெற்காசியாவிற் கான முக்கியஸ்தரான கிறிஸ்தினா ஹோக்கா அண்மையில் வாசிந்டனில் அளித்த பேட்டி ஒன்றில் இதனைத் தெரிவித்துள்ளார். மேற்படி பேட்டியில் ஹோக்கா யுத்த நிறுத்த ஓப்பந்தத்தினை கைவிட்டு தற்போது முன்னெடுக்கப்பட்டு வரும் சமாதான முயற்சிகளை முன்னர் போல் தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகள் சீருடலைக்கக் கூடாது என புஷ் நிர்வாகம் எச்சரிக்கை விடுக்கிறது என்பதனை அவர் வலியுறுத்தி இருந்தார். அவர் தொடர்ந்து கூறியதாவது; “நாம் அதனை உண்ணிப்பாக முழுமையாக உற்றுநோக்கி வருகிறோம், எமது பகிரங்க அறிக்கைகளிலிருந்து நீங்கள் அதைக் காணலாம். எமக்கு தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகளுடன் நேரடித் தொடர்பு இல்லை. எனினும் எமது அறிக்கைகளில் இருந்து, நாம் இவ்வாறு அவதானித்து வருவது தெளிவாகத் தெரிய வேண்டும். அதாவது, பயங்கர வாதாமானது எந்த வடிவத்திலும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதல்ல. தற்போது சமாதானத்திற்கான சந்தர்ப்பம் உண்டு. இதில் இருசாராரும் வெற்றி ஈட்டுவார்கள் என்பதில் எமக்கு நிச்சயமாக நம்பிக்கை உண்டு.”

ஹோக்காவின் அறிக்கை விடுதலைப்புலிகளுக்கு எச்சரிக்கை

ஹோக்காவின் அறிக்கையானது விடுதலைப் புலிகளுக்கு ஒரு தெளிவான அச்சுறுத்தலாக அமைகிறது. அதேவேளை, இலங்கை அரசு பல்லாண்டு காலாமாகத் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகப் புரிந்து வந்த இன்னல்கள் மற்றும் அட்டுழியங்கள் பற்றி ஹோக்கா போன்றோர் பாராமுகமாக இருப்பதைக் காட்டுகிறது. அதாவது, சிக்கலான இந்த தேசிய இனப்பிரச்சினையின் முற்று முழுதான வரலாறு ஆறுஅமர பக்கசார்பின்றி அலசி ஆராயப்படவில்லை என்பதையும் இது உணர்த்துகிறது. மூன்று தசாப்த காலத்திற்கு மேலாக அதிகரித்த வண்ணம் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசு அடக்குமுறை மற்றும் அரசு பயங்கரவாதத்தில் இருந்து தான் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் பிரசாரித்தது என்பது உணரப்பட வேண்டும். பழைய தமிழ் தலைமைப் பீடத்தினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட ஐனநாயக ரீதியான போராட்டங்களை மாறி மாறி ஆட்சி செய்த சிங்களப் பெரும்பான்மை மேலாதிக்க அரசாங்கங்கள் மூர்க்கத்தனமாக முறியடித்து வந்தன. வடக்கு கிழக்கில் குடியேற்றம் மற்றும் காணி உரிமை, மற்றும் வேலைவாய்ப்பு அத்தோடு மொழி ஆகியதுறைகளில் முன்று தசாப்த காலத்திற்கு மேலாக அப்பட்டமான புறக்கணிப்புக்கள் செய்யப்பட்ட போதிலும் தமிழ் மக்கள் ஒரு தனி ஆட்சியைக் கோரியதில்லை.

அடக்கப்படுவர்கள் தமிழ் மக்களே

தமிழ் மக்கள் தான் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு வேதனைகளுக்கு ஆளாக்கப்பட்ட சாரார் என்பதை எவரும் மறந்துவிடுவது மோசமான அந்தியாகும். கடந்த காலத்தில் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி மற்றும் ஸீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமையில் ஆட்சி செய்த அரசாங்கங்கள் புரையோடிப்போன இனப்பிரச்சினை க்குத் தீர்வு காண்பதாக உறுதி அளித்தனவே தவிர, அவை அதனை, காற்றில் பறக்க விட்டதனை யாரும் மனதில் வைத்திருந்தல் வேண்டும். இவ்விரு கட்சிகளும் தமிழ்த் தலைவர்களுடன் செய்துகொண்ட ஓப்பந்தங்கள் ஒருதலைப் பட்சமாக கிழித்தெறிந்தது உலகறிந்த விடயமாகும்.

உதாரணமாக, 1957ல் பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஓப்பந்தம் மற்றும் 1965ல் டட்லி சேனநாயக்க - செல்வநாயகம் ஆகிய இரு உடன்படிக்கைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

அது மட்மல்ல, 1972ல் பின்பு 1978ல் புதிய யாப்புகள் உருவாக்கப்பட்ட போது தமிழ் தலைமைகளால் முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகள் மற்றும் அக்கறைகள் எதேச்சாதிகாரமாக நிராகரிக்கப்பட்டன. உண்மையில் 1972ஆம் ஆண்டு யாப்பு இயற்றப்பட்டபோது பிரித்தானிய ஆட்சியாளரால் உருவாக்கப்பட்டதாகிய 1947 சோல்பரி யாப்பில் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கும் வகையில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்த 29வது சர்த்து நீக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சர்வதேச சமூகத்தின் கடப்பாடு

இன்றைய நிலையில் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை விடுதலைப் புலிகள் பயங்கரவாதிகளா? விடுதலைப் போராளிகளா? என்ற கேள்வி அர்த்தமற்றதாகும். விடுதலைப் புலிகள் அன்றி தமிழ் இனத்தின் இருப்பே தகர்க்கப்பட்டு விடும் என்பது தான் இன்றைய காலகட்டத்தின் யதார்த்தமாகும். அதற்காக விடுதலைப்புலிகள் புரிந்த பல்வேறு தவறுகளை மூடி மறைக்க வேண்டும் என்பதல்ல.

எனவேதான், இனப்பிரச்சினையின் வரலாற்றுப், பின்புலத்தினைப் பக்குவமாக சீர்தூக்கிப் பார்ப்பது குறிப்பாக சர்வதேச சமூகத்தின் தார்மீக கடப்பாடாகும். இன்று அமுலில் இருக்கும் யுத்தநிறுத்த உடன்படிக்கையானது குறிப்பாக தமிழர்கட்டும் பொதுவாக அனைத்து இனமக்களுக்கும் மகிழ்ச்சியினைத் தந்துள்ளது. இருந்த போதும் இந்த நிலை நீடித்து நிற்குமா என்ற சந்தேகமும் குறிப்பாக தமிழ் மனங்களில் நிழலாடிக் கொண்டிருக்கத்தான் செய்கிறது.

* * *

விருதலைப்புலிகள் மீது அதிகளாவு அழுத்தத்தை கொருக்க சர்வதேச சமூகம் முனைக்கிறதா?

இலங்கை அரசாங்கத்துக்கும் தமிழ்மீது விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையிலான முன்றாவது சுற்றுச் சமாதான வார்த்தைகள் ஒஸ்லோவில் ஆழம்பமாகவுள்ளன. தாய்லாந்தில் நடைபெற்ற முதல் இரண்டு சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளும் திருப்திகரமாக நடந்தேறியதாக இரு தரப்பினரும் மகிழ்ச்சி தெரிவித்துள்ளனர்.

முன்னுக்கும் பின் முரணான பொ.ஐ.மு நிலைப்பாடு

பொதுஜன ஜக்கிய முன்னணி சமாதான முயற்சிக்கு வெளிப்படையாக ஆதரவு தெரிவித்து வந்துள்ளதுடன், தனது நிலைப்பாடு மற்றும் நிபந்தனைகளை வெளிப்படுத்தியும் வந்தள்ளது. பதவியேற்று எட்டாவது ஆண்டு நிறைவினை ஒட்டி நாட்டு மக்களுக்கு உரையாற்றிய ஜனாதிபதி சந்திரிகா தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான அடிப்படை விடயங்களை ஆராய்ந்து தீர்வு எட்டப்பட வேண்டும் எனவும், விடுதலைப் புலிகள் ஆயுதத்தைக் கீழே வைத்த பின்னரே இடைக்கால நிர்வாகம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியிருந்தார். அத்தோடு முன்று குழுக்கள், அதாவது (அ) இனத்துவ இணக்கம் மற்றும் நிலையான சமாதானத்துக்கான தேசிய குழு (ஆ) நல்லாட்சிக்கான தேசிய குழு (இ) தேசிய நல் லினைக் கத்துக்கான கூட்டமைப்பு ஆகியன அமைக்கப்படவேண்டும் எனவும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.

இவற்றில் (அ) குழு நிறைவேற்ற வேண்டிய பணியானது அடிப்படை விடயங்களை இனங்கண்டு, அவற்றுக்குப் பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் எட்டப்படும் தீர்வினை விதந்துரைத்தல் ஆகும். மற்றது, பொது ஜன முன்னணி அரசாங்கம் 2000ஆம், ஆண்டு முன்வைத்த நகல் அரசியல் யாப்பினை மையமாக வைத்துப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட வேண்டும் எனவும் அவர் கருத்து வெளியிட்டுள்ளார்.

ஜனாதிபதி நேரடியாகவே மேற்படி அரசியல் யாப்பு நகலினை 2000 ஆகஸ்டில் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்த போது இன்றைய ஜக்கிய தேசிய முன்னணி (ஐ.தே.மு) அரசாங்கத்துக்குத் தலைமை தாங்கும் ஜக்கிய தேசியக்கட்சி அதனைக் கிழித்து வீசி நிராகரித்திருந்தது. எனவோன், ஜனாதிபதி சந்திரிகாவின் தற்போதைய பிரயத்தனம் சமாதான முயற்சிக்கொரு தடைக்கல்லாக காணப்படுகிறது. ஏனெனில் தற்போதைய அரசு-விடுதலைப் புலிகள் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து அரசியல் தீர்வுக்கான திட்டம் தீட்டுவதற்கு அரசியல் விவகாரங்களுக்கான குழுவொன்று ஏற்கனவே நியமிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் (அ) வடக்கு கிழக்கு உடனடி மனிதாபிமான

மற்றும் புனர்வாழ்வு தொடர்பான உபகுழு (ஆ) மோதல் தணிப்பு மற்றும் இயல்பு நிலை கொணரல் உபகுழு ஆகியவை நிறுவப்பட்டுள்ளன. இவற்றையெல்லாம் ஜனாதிபதி நன்கு அறிவார்.

பொதுஜன முன்னணி சமாதான முயற்சியைக் கடுமையாக எதிர்க்கத் தலைப்பட்டுள்ளது. இது அண்மையில் பொ.ஐ.மு தலைமைப்பீடும் விடுத்த அறிக்கையொன்றில் காரசாரமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. இதனை முன்னாள் வெளிநாட்டுமைச்சரும் ஜனாதிபதியின் சர்வதேச விவகார ஆலோசகருமான வஸ்திமன் கதிர்காமர் அழுத்தம் திருத்தமாக எடுத்துக் கூறியிருந்தார். முதலாவதாக, நோர்வே அனுசரணையாளர்கள் பக்கச்சார்பாகவும் வரம்புமிகியும் செயற்படுவதாக குற்றும் கூத்தப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவதாக, மேற்கு நாட்டு அரசாங்கங்கள் குறிப்பாக, அமெரிக்காவும் இங்கிலாந்தும், நவம்பர் 25ல் இலங்கைக்கு உதவி வழங்கும் நாடுகளின் ஒஸ்லோ மாநாட்டில் பங்குபற்றுவதன் மூலம் விடுதலைப்புவிகளின் பயங்கரவாதத்திற்கு வெகுமதி அளித்துள்ளதாக குற்றும் சாட்டப்பட்டுள்ளது. பொ.ஐ.மு வின் மேற்படி அறிக்கையானது “சற்று காரம்” கொண்டுள்ளதென அமெரிக்கத் தூதுவர் அஸ்லி வில் ஸ் குறிப்பிட்டிருந்தார். விடுதலைப்புவிகள் அமைப்பு பயங்கரவாதத்தையும் வன்முறையையும் பகிரங்கமாகக் கைவிடவேண்டும். அது தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை முன்வைக்காது என்று அறுதியாகத் தெளிவுபடுத்திக் கூறவேண்டும். இலங்கை அரசாங்கத்தின் இறைமையை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்வதுடன் அரசியல் யாப்பு மற்றும் சட்டம், ஒழுங்கு நடைமுறைப்படுத்தல் முறைமையை நாடு பூராகவும் கடைப்பிடிப்பதற்கு இணங்க வேண்டும் என அறிவுரை வழங்கியிருந்தார். நவம்பர் 25 ஒஸ்லோ மாநாட்டில் அமெரிக்க இராஜாங்க பிரதி அமைச்சர் றிச்சர்ட் ஆமிற்ரேஜ் நிகழ்த்திய உரையில் விடுதலைப்புவிகள் சமாதான வழிமூலம் அரசியல் தீர்வு காண்பதற்குப் பற்றுறுதி கொண்டிருப்பதையிட்டு அமெரிக்கா உற்ஶாகம் அடைந்திருப்பதாகத் தெரிவித்தார். அதே வேளை தூதுவர் வில்ஸ் கொழும்பில் கூறியவற்றையும் ஆமிற்ரேஜ் வலியுறுத்தியிருந்தார். மூன்று தசாப்தகால அரச பயங்கரவாதம் உச்சக்கட்டம் அடைந்த நிலையில்த்தான் தமிழ் இனம் ஆயுதம் ஏந்தும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டமை கணக்கில் எடுக்கப்படவில்லை என்பதையே இது காட்டுகின்றது. இனிமேல் அரசாங்கம் முன்வைக்கும் தீர்வுத்திட்டம்தான் எதிர்காலத்தை தீர்மானிப்பதாயிருக்கும். இதனிடையில் மீளக்குடியமர்வு விடயத்தில் கூட உயர் பாதுகாப்பு வலயம் என்ற போர்வையில் இழுத்தடிப்பு அனுகுமுறைகள் தொடர்க்கதையாகி வருகிறது.

ஜனாதிபதி சந்திரிகா ஆரம் பத் தில் விடுதலைப்புவிகளுடன் பேச்கவார்த்தைகளைத் துவக்கி வைத்ததும் நோர்வே நாட்டு அனுசரணையை ஏற்படுத்தியதும் தெரிந்த விடயம். எவ்வாறாயினும், பிந்திய கால கட்டங்களில் அவற்றையெல்லாம் சந்திரிகா - கதிர்காமர் இருவரும் புழுதியில் வீசியது தூர்ப்பாகக்கியமே. உருவாகிவந்த சில அரிய சந்தர்ப்பங்களை அவர்கள்

நழுவவிட்டனர். உதாரணமாக, விடுதலைப்புவிகள் 2000 டிசம்பரில் ஒருதலைப்பச்சமாக யுத்தனிறுத்தம் செய்து 3 மாதங்கள் கழிந்த பின்னா, அதாவது 2001 ஏப்ரலில், விடுதலைப்புவிகளுடன் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் ஒன்றினை ஏற்பபடுத்தும் விடயத்தில் கத்ரிகாமர் உதாசீனமாயிருந்து கோட்டை விட்டார். அடுத்ததாக யுத்தனிறுத்தமே புலிகள் மீதான தடைநீக்கமோ இன்றி யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கையிலேயே பேச்கவார்த்தை நடத்தப்படலாம் எனும் நிலைப்பாட்டினை சந்திரிகா அரசாங்கம் அமுங்குப்பிடியாகக் கொண்டிருந்தது. அத்தகைய குருட்டுத்தனமான யுத்தமோகம் காரணமாக இரண்டு தசாப்தமாக இந்த நாடு கொடுத்த விலை உச்சத்திலும் உச்சமாகும்.

உள்ளக சுயநிர்யண நிலைப்பாடு

தற்போது, சமாதான முயற்சியானது எதிர்பார்த்திருந்ததைக் காட்டிலும் வேகமாகவும் சாதகமான வகையிலும் பயணிப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. பேச்கவார்த்தையின் முதலாவது சுற்றிலேயே விடுதலைப்புவிகள் தமது குறிக்கோள் தனிநாடு அல்ல எனவும் உள்ளக சுயநிர்ணய அடிப்படையில் வடக்கு கிழக்கு சுயாட்சிதான் தாம் வேண்டி நிற்பது என அறிவித்தனர். கூடுதலான நெகிழிச்சிப்போக்கினையும் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பாங்கினையும் கொண்டிருப்பதைக் காட்டும் விதத்தில் விடுதலைப்புவிகள் முன்பு உத்தேசிக்கப்பட்டிருந்த கூட்டுச் செயலனை அமைத்தலை அமுத்தவில்லை எனவும், இடைக்கால நிர்வாக ஆலோசனையினைப் பின்தள்ள இனக்கமும் தெரிவித்தனர். இடைக்கால நிர்வாகத்தினை தமிழ் மக்கள் ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்ததுடன் அவ்விடயம் முதற்கூறிலேயே ஆராய்யபடுமென முன்னர் உத்தேசிக்கப்பட்டிருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவ்விடயத்தில் தான் கொண்டிருந்த நிலைப்பாடுதான் சரியென உறுதிப்படுத்தப்பட்டதாக ஜனாதிபதி மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்ததாக கூறியிருந்தார்.

சமாதான முயற்சியினை பொ.ஜ.மு.கடுமையாக எதிர்த்து வருவதானது வடிகட்டிய சந்தர்ப்பவாதமாகும். பிரதான கட்சிகள் ஐ.தே.க. மற்றும் ஸ்ரீ.ல.சு.க. இரண்டில் ஏதாவது எதிர்க்கட்சி வரிசையிலிருந்த போதெல்லாம் இத்தகைய பாத்திரத்தையே காலங்காலமாக வகித்து வந்துள்ளது. இதன் காரணமாகக் கடந்த ஐந்த தசாப்தங்களாக நாடு முழுவதற்கும் பேரழிவுதான் ஏற்பட்டது.

நவம்பர் 25 ஒல்லோ மாநாடு விடுதலைப்புவிகளின் தனி நாட்டுக் கோரிக்கைக்கு வலுச்சேர்ப்பதற்காக கூட்டப்பட தென் பொ.ஜ.மு. பிரதம பேச்சாளர் சரத் அமுனுகமவும் பக்கப் பாட்டுப்பாடும் பேரினவாதிகளும் பிரசாரம் செய்து வருவது பித்தலாட்டமாகும். உண்மையில் விடுதலைப்புவிகளுக்கு “காரசாரமான செய்தி” ஒன்றினை விடுப்பதற்கு அமெரிக்க பிரதி இராஜாங்க அமைச்சர் ஆமிற்ரேஜ் இந்த மாநாட்டைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும். ஆமிற்ரேஜ் விடுத்த செய்தி பின்வருமாறு: விடுதலைப்புவிகள் பயங்கரவாதத்தையும், வன்முறைகளையும்

கைவிடுவதாக பகிரங்கமாக அறிவிக்க வேண்டும். தனிநாட்டுக்காக தமது ஆயுதப்போராட்டத்தினைக் கைவிட்டு விட்டதாக இலங்கை மக்கள் மற்றும் சர்வதேச சமூகத்திற்கு தெளிவுபடுத்த வேண்டும். பதிலாக எல்லா மக்களையும் மதித்துப் பாதுகாக்கும் இலங்கை அரசாங்கத்தினது இறைமையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் எல்லா மக்களினதும் அடிப்படை மனித உரிமைகளை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். உயிர்வாழும் உரிமை மட்டுமல்ல பேச்சு சுதந்திரம், ஆட்சியில் பங்குபற்றுதல், சுதந்திரமாக ஒன்றுகூடுதல் மற்றும் சட்டஞ்சியின் கீழான முழுப்பாதுகாப்பையும் அனுபவிக்க வகை செய்தல்.

அதேவேளை அரசாங்கத்தின் கடப்பாடு பற்றி எதுவும் தெளிவு படுத்தப்படவில்லை. இறைமை என்பது அரசாங்கத்துக்குரிய தனிச் சொத்தல்ல. அது எல்லா மக்களுக்கும் உரித்தானதாகும். பகிரப்பட வேண்டியதாகும். Nation என்ற ஆங்கிலப்பத்திற்கு ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட கருத்துகள் உண்டு. அது ஒரு நாட்டையும் குறிக்கும். ஒரு தேசங்களின் தேசிய இனத்தையும் குறிக்கும். தமிழ் மக்களின் நிலைப்பாடும் அதுவே. அமெரிக்கா ஒரு தேசங்களின் தேசம் (American is a Nation of Nations) என்று கருதப்படுவதுண்டு.

இலங்கையில் ஒரு தனியான தேசம் என்ற வரையறைக்குள் அரசியல் தீர்வுக்கு விடுதலைப்படிகள் இனங்க வேண்டுமென்று குறிப்பாக அமெரிக்கா பிரித்தானியா மற்றும் ஐப்பான் ஒஸ்லோவில் வலியுறுத்தியதாக அமைச்சர் பீரிஸ் பத்திரிகையாளர் மாநாட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்படியானால் இலங்கையின் பல்லினத் தன்மை மறுக்கப்படுகின்றதல்லவா?

* * *

யுத்தத்தால் சீரமிந்த இலங்கையில் சமாதானம் மின்தி வருவதை விடமுந்தி வர வேண்டும்

விடுதலைப்புலிகள் 2001 டிசம்பரில் அறிவித்திருந்த ஒருதலைப்பட்ச யுத்த நிறுத்தம் அளித்த சந்தர்ப்பத்தினை ரணில் விக்கிரமசிங்க இறுகப்பற்றிக் கொண்டார். தொடர்ந்து 2002 ஜூன்வரியில் பொது யுத்தத்திறுத்தமொன்றுக்கு இருசாராரும் இணங்கியதன் பயனாக 2002 பெப்ரவரியில் பிரதமர் விக்கிரமசிங்கவும் விடுதலைப்புலிகள் தலைவர் பிரபாகரனும் ஒரு புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தினை செய்து கொண்டனர்.

1998 முதல் புலிகள் மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த உள்நாட்டுத் தடையையும் ஐ.தே.மு. அரசாங்கம் தாய்லாந்துப் பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னதாக நீக்கி விட்டது. தடை நீக்கத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்த ஜூனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்க அது பேச்சுவார்த்தை தொடங்கிய பின்னரே பரிசீலிக்கப்பட வேண்டுமென வாதிட்டார். தான் நினைத்தால் மேற்கூறப்பட்ட புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தையும் இரத்துச் செய்ய முடியும் என்றும் அவர் அடித்துக்கூறியதுண்டு. விடுதலைப்புலிகள் மீது தடை விதித்துள்ள வெளிநாடுகள் (அமெரிக்கா அடங்கலாக) தத்தம் நாடுகளில் தடை அமுலில் இருந்து வந்த போதும் இலங்கையின் சமாதான முயற்சியின் பெயரில் புலிகள் மீதான தடையினை இலங்கை அரசாங்கம் நீக்குவதை தாம் வரவேற்பதாக அறிவித்திருந்த போதும், ஜூனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்க இந்த விடயத்தில் அழுங்குப்பிடியாக இருந்தது கவனிக்கப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

1994ல் ஜூனாதிபதி சந்திரிகாவே பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பித்தவர்.

1994ல் முதலில் பிரதம மந்திரியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட கையோடு ஜூனாதிபதி சந்திரிகா விடுதலைப்புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தையை முடிகிவிட்டார். அத்தோடு, நோர்வேயின் அனுசரணைக்கும் ஏற்பாடு தானே செய்திருந்தார். எவ்வாறாயினும், அவர் சமாதான முன்னெடுப்பு முயற்சியைப் பொறுத்து ஒவ்வாத அனுகுமுறையினைக் கையாண்டது மட்டுமெல்லாமல் பொறுதிபேணாமல் உடனடியாகவே இராணுவ நடவடிக்கையிலும் இறங்கியிருந்தார். 1994 செப்டெம்பரில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகள் 1995 ஏப்ரலில் முறிவுற்றதோடு 4 மாத காலம் அமுலிலிருந்த யுத்த நிறுத்தம் முடிவுக்கு வந்தது.

சந்திரிகா அரசாங்கம் கவர்ச்சியான பிரசாரத்தில் அக்கறை கொண்டிருந்ததே தவிர, சமாதான முயற்சியில் நேர்மையோ உறுதியோ அற்றிருந்ததென விடுதலைப்புலிகள் குற்றம் கூடத்தினர். முதலாவதாக, பேச்சுவார்த்தை

நடத்துவதற்கு எவ்வித அரசியல் தத்துவமும் அற்ற அதிகாரிகள் கொண்ட தூதுக்குழு ஒன்றினை ஈடுபெடுத்தியதாகும். இரண்டாவதாக, முன்னாள் ஜனாதிபதிமார் ஜே.ஆர்.ஜயவர்த்தன மற்றும் பிரேமதாசா ஆகியோரின் ஆட்சிக்காலத்தில், ஏற்ததாழ 10 வருடமாக வடபகுதிக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்த பொருளாதாரத் தடைகள் பல நீக்கப்படவில்லை. தொடர்ந்து வேதனைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த மக்கள் சார்பில் விடுக்கப்பட்ட வேண்டுகோள் எதுவும் செலிமடுக்கப்படவில்லை. முன்றாவதாக, பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கான யோசனைகள் எதுவும் முன்வைக்கப்படவில்லை.

பேச்கவார்த்தையை மீண்டும் நடத்துவதற்கு சந்திரிகா அரசாங்கம் முயற்சி எடுக்கவில்லை.

இந்த நிலையில் சந்திரிகா அரசாங்கம் “சமாதானத்துக்கான யுத்தம்” எனும் தனது சித்தாந்தத்தின் பிரகாரம் “முன்னேறிப் பாய்தல்” என நாமம் குட்டிய இராணுவ நடவடிக்கையினை முடுக்கிவிட்டது. பேச்கவார்த்தை முறிவடைந்து யுத்த நிறுத்தம் முடிவுக்கு கொண்டுவந்து 1995 ஏப்ரலில் 19ல் விடுதலைப்புவிகள் திருகோணமலைத் துறைமுகத்தில் இரு கப்பல்களைத் தாக்கியதன் காரணமாகவே, பதிலாகவே அரசாங்கம் இராணுவ நடவடிக்கையில் இறங்கியதாக பறைசாற்றியது.

புதிய அரசாங்கத்துடனான சகவாசம்

பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவின் தலைமையிலான ஐ.தே.மு. அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்த நிலையில் பொ.ஐ.முன்னணி தலைவர் ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்க புதிய அரசாங்கத்துடன் சகவாசம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. சென்ற ஒகல்ட் முற்பகுதியில் அவர் தொலைக்காட்சியில் நாட்டு மக்களுக்கு ஆற்றிய உரையில் இது தொடர்பாக கூறியதாவது: “வேறுகட்சியைச் சார்ந்த மந்திரி சபையுடன் சகவாசம் நடத்த வேண்டிய கடமை எனக்கு உண்டு. தற்போதைய அரசியல் யாப்பிள் கீழ் ஜனாதிபதியும் மந்திரி சபையும் வெவ்வேறு கட்சிகளை சார்ந்தவர்களாயிருந்தால் சகவாசக் கொள்கை கடைப்பிடிக்க வேண்டியது கடப்பாடாகும். இதற்கு ஜனாதிபதிக்கும் மந்திரி சபைக்கும் இடையில் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பு வேண்டும். எனது அரசாங்கம் ஆரம்பித்து வைத்த சமாதான முயற்சியினை ரணில் அரசாங்கம் தொடர்ந்து முன்னெடுப்பதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இனத்துவப் பிரச்சினைக்கு பேச்கவார்த்தை மூலம் தீர்வு காணவேண்டுமென்பதில் எனது அரசியல் வாழ்வு ழராவும் நான் உறுதியாயிருந்து வந்துள்ளேன். அதன் பிரகாரம், சமாதான முயற்சிக்கு நான் முழு ஆக்ரவையும் வழங்கி வந்துள்ளேன்.

ஜனாதிபதியின் எதிர்மறையான போக்கு

எவ்வாறாயினும், உண்மையில் ஜனாதிபதி சமாதான முயற்சிக்கு ஒரு தடைக்கல்லாகவே இருந்து வருகிறார். அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் எவ்வித நடவடிக்கையும் ஆட்சேபனைக்கு உரியதாகும் எனப் பறைசாற்றுகிறார்.

விக்கிரமசிங்க-பிரபாகரன் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தில் வேண்டத்தகாத விடயங்கள் காணப்படுவதாக வாதிட்டார். மற்றும், தாய்லாந்து பேச்சுவார்த்தை தொடங்கு வதற்கு முன்னதாக விடுதலைப் புலிகள் மீதான தடை நீக்கப்படுவதை அவர் எதிர்த்தார். அரசாங்கத்தின் சம்மதத்துடன் விடுதலைப்புலிகள் கடலில் பயணிப்பதை எதிர்த்தார். அத்தோடு, முன்னர் பல தடவைகள் கூறி வந்தது போல விடுதலைப்புலிகள் உலகத்திலேயே படுமோசமான பங்கரவாத அமைப்பு என்பதையும் கூட்டிக் காட்டினார். இதே அமைப்புடன் தானே தனது அரசாங்கம் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியது!

இந்தப் ப்ரச்சினை எவ்வளவு சீக்கலானதும் பாரதூரமானதும் என்பதை ஜனாதிபதி நிச்சயமாக அறியாதவர் அல்ல. அவர் 2002 ஏப்ரலில் 23ல் புதுடில்லியில் ஆற்றியிருந்த மாதவ்ராவ் ஸிந்தியா ஞாபகார்த்த உரையில் குறிப்பிட்டிருந்ததை, பார்ப்போம். அவர் கூறியது பின்வருமாறு:- “ஒரு அரசின் கீழ் வாழும் சில சமூகங்களின் கோரிக்கைகள் மீதான நீதி நியாயத் தன்மையை மேலாதிக்கம் கொண்ட அரசுகள் ஏற்க மறுத்து வருவது தான் இன்று இன், மத, சிக்கல்களின்கு பிரதான காரணமாக அமைகிறது.... ஏக போக குணாம்சம் கொண்ட அரசு இறைமையின் ஒற்றையாட்சிக் கோப்பாட்டிற்கு மாற்றிடான வழிவகைகளை நாம் காண வேண்டும். இலங்கைக்கு சுதந்திரம் கிடைத்த நாள் முதல் தேசத்தை கட்டியெழுப்பும் பணியில் இருந்து நாம் தவறி விட்டோம். இனம், மதம் மற்றும் மொழி ஆகியவற்றை பொறுத்து, உங்களை விட எவ்வளவோ குறைந்தளவு வேற்றுமைகள் எம்மத்தியில் இருந்த போதும் நாங்கள் உண்மையானதொரு பல்லின அரசை கட்டியெழுப்புவதற்கு கவனம் செலுத்தாமல் இருந்து விட்டோம். இதன் காரணமாக ஏற்பட்ட கொடிய விளைவுகளை நீங்கள் அறிவீர்கள். அதாவது, எனது நாட்டிலுள்ள சிறுபான்மை இனங்களில் ஒன்று ஆயுதமேந்தி போராடத் தலைப்பட்டு, தற்காலத்தில் உலகில் வேறொங்கும் காணமுடியாத மிக மோசமான ஆயுத போராட்டமாக விஸ்வரூபம் எடுத்துள்ளதைக் காண்கிறோம்.”

தாய்லாந்தில் பூர்வாங்க பேச்சுவார்த்தைகள்

இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் இடையில் தாய்லாந்தில் செப்டம்பர் 16ல் ஆரம்பமான முதல் சுற்று பேச்சுவார்த்தையை நோக்குவோம். அரசாங்கத்தின் சார்பில் பிரதான பேச்சாளரும் அரசியல் யாப்பு அமைச்சருமான பேராசிரியர் ஜி.எல்.பீரிஸ் கூறிய கருத்துக்கள் பின்வருமாறு:-

பல தசாப்தங்களாக எமது நாடு பின்து போயிருந்ததற்கு ஏதுவாயிருந்த குரோத விரோதங்களை நாம் இன்று ஒன்றுகூடி தூக்கி வீச்கிறோம்... தேசிய சுபீட்சத்தினை பற்றி சிந்திக்க முன்பு தேசிய இருப்பைக் கருத்தில் கொண்டாவது நாம் ஒரு புதிய பாதையில் காலடி எடுத்து வைப்பதன் அவசியம் முன்னெப்போதையும் விட இன்று தெளிவாக தெரிகிறது... மிக அதிகப்பட்சமான அதிகார பரவலாக்கல் செய்வதற்கும் அதனை பேணுவதற்கான நிறுவனங்களை ஸ்தாபித்து பலப்படுத்துவதற்கும் நாம் எவ்வித ஈடாட்டமும் இன்றி செயற்படுவோம்.

விடுதலைப்புவிகள் சார்பில் பிரதான பேச்சாளர் கலாநிதி அன்றன் பாலசிங்கம் தனது பதிலுரையில் கூறியதாவது, “விடுதலைப்புவிகளை பொறுத்தவரை நாம் சமாதானத்திற்காக உறுதியாகவும் நேர்மையாகவும் அர்ப்பணித்து நிற்கின்றோம் என்றும் பேச்சு வார்த்தைகள் வெற்றியீட்டுவதற்கு நாம் கடினமாக உழைப்போம் என்றும் நான் உறுதியளிக்கின்றேன். இரண்டு தசாப்தங்களாக நடைபெற்ற நீண்ட நெடிய யுத்தம் காரணமாக பிளந்து போயிருந்த தீவில் இன்று சமாதானமும் ஸ்திரத்தன்மையும் மீட்கப்படுகின்றன....

சமாதானம் தான் எமது மக்களின் ஆழமான அபிலாசை ஆகும். இது நீதி மற்றும் சுதந்திரத்துடன் கூடிய சமாதானமும் எமது மக்கள் சுய நிர்ணய உரிமையை அனுபவிப்பதற்கும் ஏனையோரோடு சகவாழ் வு நடத்தக்கூடியதற்குமான நிரந்தர சமாதானமாய் இருத்தல் வேண்டும். இத் தீவில் பொருளாதார சுபீசம் கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டுமாயின் சமாதானம், ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் இனத்துவ அன்னியோன்னியம் கொண்ட அத்திவாரம் அவசியமாகும். இத் தீவில் வாழும் எல்லா மக்களிற்கும் சமாதானமான வாழ்க்கையை அளிப்பதற்காக இந்த அத்திவாரத்தினை பலப்படுத்துவதற்கு நாம் நேர்மையாக நம்பிக்கையுடனும் உறுதியுடனும் பாடுபட வேண்டும்”

இன்றைய சமாதானப் பயணத்தில் சில தங்கு தடைகள், ஏன், சில முறிவுகள் கூட ஏற்பட இடமுண்டு என்பதால் இறுதித் தீர்வு எட்டப்படுவதற்று சற்று நீண்ட காலம் பிடிக்குமென அரசாங்க உயர்மட்டத்தினரும் வேறுபல ஆய்வாளர்களும் அபிப்பிராயம் தெரிவித்துள்ளனர். எவ்வாறாயினும், காலம் தாழ்த்துவதைத் தவிர்த்து சமாதானம் பிந்திவருவதைவிட முந்திவர வேண்டும் என்ற வகையில் இனவாத மற்றும் சமாதான விரோத சக்திகள் மீன் அணி திரண்டு சமாதானப் பயணத்திற்கு குந்தகம் விளைவிக்க இடமளிக்காமல் முன்னேறுவதுதான் அவசியமாகும்.

இன்று நாடு பிளந்து போய் இருப்பதை இருசாராரும் கோடிட்டு காட்டியள்ளனர். இந்த நிலை வந்து சேரும் என்று அன்று பழைய இடதுசாரிகள் மிக ஆணித்தரமாக எச்சரித்தனர். அதாவது, 1956ல் அன்றைய பிரதமர் பண்டாரநாயக்க சிங்கள மொழியை தனி அரசு கரும மொழியாக்குவதற்கான மசோதாவை பாரானுமன்றத்திற்கு கொண்டு வந்த போது அதனை கடுமையாக எதிர்த்த இடதுசாரிகள் தான் மேற்படி எச்சரிக்கையையும் விடுத்தனர். ஆனால் பண்டாரநாயக்க அந்த வரலாற்று எச்சரிக்கையினை உதாசீனம் செய்துவிட்டார். 1951ல் அவர் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கடசியினை அங்குரார்பணம் செய்த போது இலங்கையில் சிங்களமும் தமிழும் அரசுகரும் மொழி விளங்க வேண்டும் என விஞ்ஞாபனத்தில் உள்ளடக்கிய அதே பண்டாரநாயக்க தான் 1956ல் தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியவர் என்பதை யாரும் மறுப்பதற்கில்லை.

கடந்த 25 வருடகாலமாக நவசமச்மாசக் கட்சியும் தொடர்ந்து புதிய இடதுசாரி முன்னணியும் தமிழரின் சுயநிர்ணய உரிமை, தாயகம் மற்றும் சுயாட்சி ஆகிய விடயங்களை முன்வைத்து விடாப்பிடியாக போராட வந்துள்ளதை குறிப்பிடலாம்.

இதனை பிரிவினை வாதம் என வர்ணித்து சில பேரினவாதிகள் மோசமாக சாடி வந்துள்ளனர். இத்தகைய துரோகத்தனமான ஞானகுணியங்கள் இந்தநாட்டின் ஒற்றுமைக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் இதைவிடச் சிறந்த வழி இல்லை என்பதை காலம் கடந்தேனும் உணர்ந்து கொள்வது நல்லது.

இப்பிரச்சினைக்கான தீர்வானது சமாதானத்தை விரும்பும் இந்த நாட்டு மக்களின் தீர்க்கமான முடிவாக இருக்க வேண்டுமே ஒழிய, மேற்கு நாடுகளின், தேவைக்கதிகமான தலையீடின் காரணமாக ஏற்படுத்தப்படுவதாயிருப்பது விரும்பத்தக்கதல்ல. சமாதானம் எமக்கு அதிபிரதானம். ஆனால் மேற்குலக நாடுகள் வைது உலகநாடுகளுக்கு எதிரான முதலாளித்துவ உலகமயமாக்கல் நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் அடிப்படையில் செயற்பட்டு வருவதால் எமது சமாதான முயற்சிக்கு “அமோகமான” ஆதரவு நல்குவதாகச் சித்தரித்துக் கொண்டு நாட்டின் பிரதான பொருளாதார வளங்களையும் ஏன் இறைமையையும் கூட தமது மேலாதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவரத்தயாராகி வருகின்றன என்பது நன்றாக உணர்ப்பட வேண்டும்.

* * *

“திரு”வுக்கு அமெரிக்க தூதுவரின் பதிலுரை

ஜூலை 10 ஆம் திகதி வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் தமிழ் மக்களின் அக்கறை சம்பந்தமாக வீ.திருநாவுக்கரசு எழுதியதை சிரத்தையுடன் அவதானித்தேன். 19 வருட காலமாக இலங்கையில் இருந்து வந்த பிரச்சினைக்குப் பேச்கவார்த்தை மூலம் தீர்வு காண வேண்டும் என்பது உட்பட திரு.திருநாவுக்கரசு அவர்களால் எடுத்துக் கூறப்பட்ட பல பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாக நாம் அவருடன் இணங்குகின்றோம் என்பது திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்குத் திருப்தியையும் அதிசயத்தையும் உண்டாக்கக் கூடும்.

திருநாவுக்கரசு அவர்களால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட பிரச்சினைகள் சமாதானத்தைத் தேடும் இலங்கைக்கு மிக முக்கிமானவை. நான் இலங்கையில் கழித்த இரண்டு வருட காலத்தில் தமிழ் சமுதாயத்தின் உரிமைகளுக்காக

10-07-02 அன்றைய அரசியல் பகுதியில் வீ.திருநாவுக்கரசு எழுதிய கட்டுரையில், தமிழ் மக்கள் தமது அரசியல் பொருளாதார அபிளாவைஷகளை வென்றெடுப்பதற்கு நடத்தும் போராட்டத்தினை கொச்சைப்படுத்துவதில் அமெரிக்கத் தூதுவர் அஷ்ளி வில்ஸ் நாட்டம் கொண்டிருப்பது மிகுந்த கவலைக்குரியதாகும் என குறிப்பிட்டு எழுதிய கட்டுரைக்கு அமெரிக்க தூதுவர் கேசரிக்கு அனுப்பி வைத்துள்ள பதில்

மேலும் மேலும் கதைத்ததுண்டு. அந்த ஒவ்வொரு முறையும் தனியாட்சியுள்ள தமிழீழம் என்றகொள்கையின் மீதுள்ள அமெரிக்காவின் எதிர்ப்பை நான் கூறியதுண்டு. அதே வேளை சமாதானம் அவசியமாயின் தமிழ் மக்களின் துயரங்களைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டுமென நான் கூறியுள்ளேன். இலங்கை அரசாங்க அதிகாரிகளுடனும் தனிப்பட்ட முறையில் உரையாடும் வேளைகளில் இந்தப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக அழுத்தமாகப் பேசியதுண்டு.

அமெரிக்க ஜூக்கிய இராச்சியம் தமிழ் மக்கள் மீது ஆழந்த மரியாதை வைத்திருப்பதுடன் இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு மேல் அவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் மத.கல்வி மற்றும் வர்த்தக உறவுகளை மதிக்கிறது. தமிழ் மக்கள் மேல் உள்ள எமது அனுதாபம், விடுதலைப்புவிகள் மேல் எமக்கு இல்லை.

வாசகர்கள் அறிந்தபடி புலிகள் அமெரிக்கா மற்றும் வேறு பல நாடுகளின் தீவிரவாத இயக்கங்களின் பட்டியலில் தகுந்தபடி உட்புகுத்தப்பட்டுள்ளது. இலங்கை மத்திய வங்கியைத் தாக்கியமை அல்லது புனித ஆராதனைத் தலமான கண்டியின் தலதாமாளிகை மேல் குண்டுப்பிரயோகம் செய்தமை

ஆகிய புலிகளின் வன்செயல்களைப் பல மக்கள் சம்மதித்த போதிலும் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணக்கூடிய வகையில் பேசிய மற்றும் ஒத்துழைத்த பல தமிழ்த் தலைவர்களை கொலை செய்தனர் என்பதை சரித்திரத்தில் நிபுணத்துவம் பெற்ற திரு.திருநாவுக்கரசு அவர்கள் உனர் வேண்டும். விடுதலைப்புலிகள் அந்தக் கொலைகள் மூலம் தமிழ் மக்கள் சிறந்த மற்றும் திறமையான தலைவர்கள் சமுதாயத்தை அடியோடு அழித்து விட்டனர். அந்தத் தலைவர்களை மேலும் சீவிக்க விட்டிருந்தால் இந் நாட்டின் இனப்பிரச்சினைக்கு வெகு நாட்களுக்கு முன்பே தீர்வு காண முடிந்திருக்கும்.

அமெரிக்க அரசாங்கம் சில சிங்கள இனவாத இயக்கங்களின் நிலைப்பாட்டை ஆதுரிப்பதாக அந்த இயக்கங்கள் எடுத்துக்காட்ட முயற்சி செய்கின்றன.

அதே விதத்தில் தமிழ் மக்களின் நிலைமை குறித்து மற்றும் அவர்களின் துயரங்களை உணராத முறையில் எமது அரசாங்கம் உள்ளென்பதை எடுத்துக்காட்ட சில தமிழ் இயக்கங்கள் முயற்சிக்கின்றன. சமாதான பேச்கவார்த்தைகளை மற்றும் உடன்படிக்கைக்கான குழநிலை இலங்கையை நெருங்கியிருக்கும் இந்த வேளையில் தீவிரவாதிகளின் விவாதங்கள் அநேகமாகப் பிழையாகவே அமைகின்றன.

ஆகவே இலங்கையின் பிரச்சினைக்கு நிரந்தரமான தீர்வு காண்பதை நாம் மெச்சவதுடன் தமிழ் மக்கள் உட்பட சகல கட்சிகளினதும் நிரந்தர உரிமைகளைப் பாதுகாத்துக் கொண்டே தீர்வு காண முடியுமென்பதை நினைவில் வைத்திருக்குமாறு நான் உங்கள் வாசகர்களை கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

* * *

**நிரந்தர சமாதானத்தினைக் கொண்டுவரும்
பொறுப்பிலிருந்து அரசியல் தலைமைகள்
தமிழ்துக்கொள்ள முடியாது.**

2000 ஆகஸ்ட் 3ல் ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்கா குமாரதுங்கநகல் அரசியல் யாப்பு ஒன்றினை பாரானுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்து உரையாற்றினார். அவர் தமது உரையில் அப்போது எதிர் வரிசையிலிருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினரைப் பார்த்து அவர்கள் தான் இனப்பிரச்சினையை மோசமடையச் செய்ததுடன் யுத்தத்தையும் ஆரம்பித்ததாகச் சாடியிருந்தார். மேலும் தாம் உயிராபத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் நிரந்தர சமாதானத்தை ஏற்படுத்த பாடுபடும் போது ஜ.தே.க.வினர் முதிர்ச்சியுடன், பொறுப்புணர்ச்சியுடன் பங்களிப்புச் செய்வதற்கு ஏன் தலைப்படவில்லை என்று கேள்வியும் எழுப்பியிருந்தார்.

தமிழ் மக்கள் சந்தித்த அவலங்கள்

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஜனாதிபதி சந்திரிகா தமிழ் மக்கள் நீண்டகாலமாகச் சந்தித்து வந்த அவலங்கள் மற்றும் படு வேதனைகள் தொடர்பாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். அவர் கூறியதாவது:-

தமிழர்கள் தமது நியாயமான உரிமைகளையே கோரி வருகின்றனர். கடந்த 52 வருட காலமாக அவர்களின் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டது மட்டுமல்லாமல், 1983 வரை 4 தடவைகள் தாக்குதல்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டனர். கூட்டுப் பொசுக்கப்பட்டனர். 1983ல் பெற்றோல் ஊற்றி உயிரோடு கொஞ்சத்தப்பட்டனர். அவர்களின் சொத்துக்கள் ஒன்றில் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன, அல்லது எரிக்கப்பட்டன.

1997ல் முன்வைக்கப்பட்ட தீர்வுத்திட்டம்.

இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணுமுகமாக பிராந்தியங்களின் ஒன்றியம் அமைத்தல் எனும் அடிப்படையிலான தீர்வுத் திட்டமொன்றினையும் ஜனாதிபதி சந்திரிகாவே முன்வைத்திருந்தார் என்பதையும் யாரும் அறிவர். “பொது ஜன முன்னணிதான் முதன் முதலாக அரசியல் அதிகாரப்பகுரை ஆலோசனையை முன்வைத்து 1997ல் வெளியிட்ட நகல் அரசியல் யாப்பில் உள்ளடக்கியிருந்தது. சமங்கி அல்லது இந்தியா பின்பற்றும் முறைமையில் ஐக்கிய இலங்கைக்குள் தீர்வுகாண்பதற்கு இன்னும் சித்தமாயிருக்கிறது” என ஜனாதிபதி கூறியுள்ளதாக அண்மையில் ஜனாதிபதி செயலகம் விடுத்த அறிக்கையொன்றில் குறிப்பிட்டிருந்தது.

14.01.03ல் ஜனாதிபதி அளித்த பேட்டியும் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்காவின் ஆரம்பகால நிலைப்பாடும்.

14.01.03ல் ‘சவரணவாழினி’ தொலைக்காட்சிக்கு அளித்த பேட்டியில் பொதுஜன முன்னணி முன்வைத்த ஆலோசனைகள் “சமஷ்டி” எனும் பதத்தினைக் கொண்டிருக்காத போதும் அது சமஷ்டி முறையையும் தாண்டியது எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். உண்மையில், சமஷ்டி ஆட்சி முறைதான் இலங்கைத் தீவின் ஒற்றுமை பேணுவதற்கு உகந்ததென மிக வேளையோடு, அதாவது, 1926ல் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்க தனது நிலைப்பாட்டினை வெளிப்படுத்தியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அதுமட்டமல்லாமல் முதலில் 1927ல் பின்பு 1947ல் இரு தடவைகளாக முற்காலத்து மாயா, ருகுனு, பிழிற்றி பாணியிலான சமஷ்டி ஆட்சி முறையினை கண்டிய சிங்களவர்களே கோரியிருந்தனர்.

எனவேதான், சமஷ்டி ஆட்சி முறையிலான தீர்வுக்குத் தாம் சாதகமா யிருப்பதாக ஜனாதிபதி கூறிவைத்துள்ளதைப் பார்க்குமிடத்து தற்போதைய சமாதான முயற்சியைப் பலப்படுத்த வேண்டிய கடப்பாடு பொதுஜன ஐக்கிய முன்னணிக்கு கண்டிப்பாக உண்டு. உண்மையில் சமாதான முயற்சியை ஜனாதிபதி சந்திரிகாவே முதலில் முடுக்கி விட்டவர் என்பதை சர்வதேச சமூகம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மேலும் கேந்திர முக்கியத்துவம் மற்றும் சர்வதேச ஆராய்ச்சி நடவடிக்கை (CSIS) எனப்படும் வாசிங்டனிலுள்ள பகுத்தாய்வு நிலையம் Fragile Hope in SRI LANKA (இலங்கையில் குன்றிய நம்பிக்கை) எனும் தலைப்பில் சென்ற வருடம் ஜாலையில் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க அமெரிக்கா செல்வதற்கு சற்று முன்னதாக ஒரு முன் அறிக்கையினை வெளியிட்டிருந்தது. இலங்கையில் சமாதான முயற்சிக்கு “வெற்றி கிட்ட வேண்டுமாயின் முன்னெப்போதுமில்லாத அளவு பல்முனை பிரயத்தனங்களும் உருக்கு மாதிரியான உறுதியும் எல்லா பங்குதாரர் களிடமும் இருப்பது அவசியம்” என அவ்வறிக்கையில் வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தது. அந்த அறிக்கையானது, முன்னாள் இலங்கைக்கான அமெரிக்க தூதுவரும் தற்போது மேற்குறிப்பிட்ட பகுத்தாய்வு நிலையத்தின் தெற்காசிய செயற்றிட்ட இயக்குனருமான ரெறஸ்டியா ஸ்கவர் என்பவரால் தயாரிக்கப்பட்டது. அவர் அந்த அறிக்கையில் இதையும் கூறியுள்ளார். அதாவது “சமாதான முயற்சியானது நகர்ந்து கொண்டிருப்பது கூட இலங்கையில் சமாதானத்தை விரும்பும் பெரும் பிரிவினர் உள்ளனர் என்பதற்குச் சான்று பகர்கிறது” என்று எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்ததாக, ஜனாதிபதி சந்திரிகா 1994ல் நடத்தப்பட்ட இரண்டு தேர்தல்களிலும் அந்த சமாதானப் பிரிவினரைக் கவர்ந்திருக்கிறார். அவர் 2000 டிசம்பர் தேர்தலில் தோல்வியைத் தழுவியிருந்த போதும் சமாதானத்தைத் தேடுவது சிறந்த அரசியல் நடவடிக்கை என்ற சிந்தனையைத் தோற்றுவித்தது, அவர் வழங்கிய மிகச் சிறப்பான அரசியல் என்னாம், என ரெறேஸ்டியா குறிப்பிட்டுள்ளார். எவ்வாறாயினும், ஒரு நிலையான தீர்வுத் திட்டத்தினை எட்ட வேண்டுமாயின், அது 1995 இல் முன்வைக்கப்பட்ட

திட்டம் இந்திய அரசியலமைப்பினை மருவிய பாணியில் அமைவதைக் காட்டிலும் அதற்கு அப்பால் செல்ல வேண்டியது அவசியமாகும் எனவும் அந்த அறிக்கையில் மேலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

லங்கா சம சமாஜ கட்சியும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் பொதுஜய முன்னணியின் அங்கத்துவ கட்சிகளாயிருந்தும் தற்போதைய சமாதான முயற்சியையும் சமஷ்டி முறையிலான நீர்வையும் ஆதரித்து நிற்பது தெரிந்ததே. மறுபுத்தில், ஜனாதிபதி சந்திரிகா அண்மையில் குறிப்பிட்டுள்ளது போல் ஜே.வி.பி இன்று ஒரு இடதுசாரி முற்போக்கு சக்தியேன எண்ணுவது இமாலயத் தவறாகும். அதிகாரப் பகிர்வு என்பது ஒரு சாதாரண ஜனநாயக நடைமுறை யாபிருந்த போதும் அதிகாரப் பகிர்வு என்று சொன்னாலே அது பிரிவினை வாதம் என ஜே.வி.பி.யினர் வன்மையாக எதிர்த்து வருகின்றனர். எனவே, அவர்களின் அரசியல் அறிவிலித்தனம் எவ்வளவு பிரமாண்டமானது என்பதைக் காண முடிகிறதல்லவா?

தைப்பொங்கல்

சென்ற தைப்பொங்கல் பற்றி ஒரு வார்த்தை, வழக்கம் போலவே ஜனாதிபதி மற்றும் பிரதம மந்திரியிடமிருந்தும் ஏனைய பலரிடமிருந்தும் ஏராளமான வாழ்த்துச் செய்திகள் வெளிவந்திருந்தன. கொடிய யுத்தம் நிறத்தப்பட்ட பின்னர் இரண்டாவது தடவையாக இடம்பெற்ற பொங்கல் கொண்டாட்டமானது புதுப்பொலிவுடன் நடத்தப்பட்டது. அதாவது, வரலாற்றில் முதல் தடவையாக ஜனாதிபதி மாளிகையிலும் பிரதமரின் அலுவலகத்திலும் பொங்கல் விழா விமரிசையாக நடத்தப்பட்டது.

இரு தலைவர்களும் தத்தம் விழாவில் நேரடியாகப் பங்கு பற்றியிருந்தனர். அது மட்டுமல்லாமல் ஜனாதிபதி மாளிகையில் பொங்கல் நிமிர்த்தம் நடத்தப்பட்ட நாதஸ்வரக் கச்சேரி சுற்றுப் புறமெங்கும் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால், அந்த உச்சிப் பொங்கல் நிகழ்வானது வரலாற்றில் ஒரு அரசியல் நாடகமாகவோ, அயோக்கிய வேடமாகவோ இடம்பெற இடமளிக்காமல் நிரந்தர சமாதானத்தை மலரச் செய்வது அரசியல் தலைமைகளின் பாரிய பொறுப்பாகும். இதனை அவை மேலும் தட்டிக் கழிக்கவோ, இந்தப் பணியிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவோ முடியாது. இதுவரை காலமும் தாராளமாக அரசியல் விளையாட்டு நடத்தியது போதும்.

* * *

விடுதலைப் புலிகளின் பேச்சுவார்த்தை ஓத்திவைப்பு அபாய அறிவிப்பென அங்கலாய்ப்பு.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் கடந்த செப்ரெம்பர் முதல் 6 தடவைகளாக இடம்பெற்று வந்த சமாதனப் பேச்சு வார்த்தைகளை இப்போதைக்கு இடைநிறுத்தமாறு தான் ரணில் விக் கிரமசிங் க அரசாங்கத்திற்கு அறிவித்துள்ளனர். அத்தோடு எதிர்வரும் ஜூன் மாதம் ஐப்பானில் இடம்பெறவள்ள உதவி வழங்கும் நாடுகள் மாநாட்டிலும் பங்காற்றப் போவதில்லை எனவும் புலிகள் அறிவித்திருந்தனர்.

எவ்வாறாயினும், பேச்சுவார்த்தை மூலம் அரசியல் தீர்வு காண்பதில் தாம் உறுதியாயிருப்பதாகவும் தமது நிலைப்பாட்டினை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தில் உள்ளடக்கப்பட்ட பல விடயங்கள் நிறைவேற்றப் படவில்லை என்பதாலும், 14.04.2003ல் வாழிங்டினில் நடைபெற்ற உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மாநாட்டிற்கு தாம் அழைக்கப்படாமல் ஓரங்கட்டப்பட்டதன் காரணமாகவுமே பேச்சுவார்த்தையை இடைநிறுத்துவதாக புலிகளின் அறிவித்தனர்கள்வா?

விடுதலைப் புலிகளின் இந்த அறிவிப்பானது பேச்சுவார்த்தைகளில் இருந்து அவர்கள் விலகிச்செல்வதற்கான அபாய அறிவிப்பாக பொதுஜன முன்னணி மற்றும் சில இராஜதந்திர வட்டாரங்களிலிருந்தது கருதப்பட்டுள்ளது. ஒரு புறத்தில் ஜனாதிபதி சந்திரிகா உடனடியாகப் பாதுகாப்புச் சபையைக் கூட்டி சில பாதுகாப்பு உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தார். அத்தோடு பாரானுமன்ற எதிர்க்கட்சி பிரமுகர்களையும் அழைத்து நிலைமையை ஆராய்ந்துள்ளார். பேச்சுவார்த்தையை இடைநிறுத்துவதற்கு விடுதலைப்புலிகள் முன்வைத்த காரணங்கள் வலுவற்றன என ஏற்கனவே அறிவித்திருந்த ஜனாதிபதி விடுதலைப் புலிகள் இதைவிட நன்றாகச் சிந்தித்து மீண்டும் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்குத் திரும்ப வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டிருந்ததார்.

அமெரிக்கத் தூதுவரின் அறிக்கை

மறுபுறத்தில், விடுதலைப்புலிகளின் அறிக்கைக்கு பதிலளிப்பதற்கு ஒருவார்கால அவகாசம் வேண்டுமென அரசாங்கம் அறிவித்திருக்கையில், அமெரிக்கத் தூதுவர் அஷ்டி வில்ஸ் ராய்ட்டர் சேவை மூலம் நீண்டதொரு பேட்டியினை வழங்கியுள்ளார்.

அவர் தனது பேட்டியில் விடுதலைப் புலிகள் அரசாங்கத்துடனான பேச்சுவார்த்தைகளில் இருந்து விலகக்கூடாது எனவும் ஜூன் மாத உதவி

வழங்கும் நாடுகளின் மாநாட்டிற்கு அவர்கள் ஜப்பான் செல்லவேண்டும் எனவும் வலியுறுத்தியுள்ளர். அதாவது, தமிழ்மக்களின் நலன்களை விடுதலைப்புவிகள் பிரதிநித்துவப் படுத்த விரும்பினால் பேச்சுவார்த்தையில் அவர்கள் பங்கு பற்றியாக வேண்டும் என்பதே தூதுவர் வில்ளின் வாதமாகும். மறுபறுத்தில், இலங்கை அரசின் வழிமுறைகள் மெத்தனமானதாகவும் அதிகாரிகளின் போக்கு கெடுபிடித்தனம் மிக்கதுமாகவே இருக்கின்றன. மற்றது, கொழும்பு அரசின் தவறுகள் குறித்து நாம் கண்மூடிக்கொண்டிருக்கவில்லை என்றும் தூதுவர்வில்லை குறிப்பிட்டுள்ளார். உண்மையில், எல்லா கொழும்பு அரசுகளும் விட்ட தவறுகளும் தமிழ் மக்கள் மீது தொடர்ச்சியாக ஏவிவிட்ட படுபயங்கரமான வன்முறைகளும் தான் தமிழரை ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு நிரப்பந்தித்தன என்பதனை இச்சந்தரப்பத்தில் மீண்டும் ஞாபகப்படுத்துவது அவசியமாகிறது. குட்டக்குட்ட குனியிறவன் மடையன் என்ற நிலையிலேயே தமிழ் இளைஞர்கள் ஆயுதம் ஏந்துவதற்கு தள்ளப்பட்டதை யாரும் ஒருபோதும் மறந்துவிடக் கூடாது என்பது தமிழ்மக்களின் பெருவிருப்பமாகும்.

ஆயுதப் படையினரின் போக்கு தலையிருக்க வாலாடுவது போல

யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தம் நடைமுறைக்கு வந்தபின்னர், குறிப்பாக அண்மைக்காலமாக, ஆயுதப்படையினரின் போக்கினைப் பார்க்குமிடத்து அவர்கள் சமாதான முயற்சிக்கு எதிர் மாறாகவே செயற்பட்டு வருவதுதெளிவு. உதாரணமாக, அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயங்களில் இருந்து 13 வருடங்களாக இடம்பெயர்ந்து வாழும் மக்கள் மீளக்குழியமர முடியாது. அதற்கு படையினரின் அனுமதியில்லை. ஏனெனில் அப்படி அவர்களை அனுமதித்தால் அதிலிருந்து விடுதலைப் புலிகளுக்கு அரசியல் இலாபம் கிடைத்து விடும், அதனால் தென்னிலங்கையில் கொந்தளிப்பு நிலை உருவாகி விடும் என்பது யாழ். இராணுவ தளபதியின் வாதமாகும். அதற்கப்பால் அரசாங்கம் எதுவித முடிவையும் எடுக்கவில்லை. இப்பிரச்சினையை ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்குமாறு முன்னாள் இந்திய இராணுவ அதிகாரி சதீஸ் நம்பியாரை இலங்கை அரசாங்கம் கேட்டுள்ளது. அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயங்களில் இடம் பெயர்ந்தோரை மீளக் குடியமர்த்துவது, தேடிக் கொண்டிருக்கும் அரசியல் தீர்வுக்கு உசிதமான் தல்ல எனும் கருத்தினை நம்பியார் ஏற்கனவே வெளிப்படுத்தியிருந்தார். எனவே, இவ்விடயத்தில் அரசாங்கத்தின் அசமந்தப் போக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. தலையிருக்க வாலாடுவது போல் ஆயுதப்படையினரின் மேலாதிக்க ஆக்கிரமிப்புபோக்கினை அரசாங்கம் அனுமதிப்பதாகவே இதனைக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. சமாதானம்பற்றி அவர்கள் சிந்திக்காமல் ஐனாதிபதியின் வழிகாட்டலையே இவ்விடயத்தில் பின்பற்றுகின்றனர் எனலாம்.

இருசாராரும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்

புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தினை இலங்கை அரசாங்கமும் முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்தவில்லை எனவும், இன்றைய சமாதான முயற்சிகளில் சள்வதேச

சமுகமும் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டிருப்பதால் குறிப்பாக அரசாங்கமும் விடுதலைப் புவிகளும் சமாதானத்தை எட்டுவதற்கு உறுதியாகவும் நேர்மையாகவும் உழைப்பது அவசியமெனவும், சிதைந்து போயுள்ள நாட்டை நிமிர்த துவதற்கு அது இன்றியமையாதது எனவும் நாம் ஏலவே கட்டிக்காட்டியிருந்தோம். மீண்டும் ஒருநியதம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லாமல் சமாதானம் விரைந்து எட்டப்பட வேண்டும்.

பொ.ஐ.மு.வின் திட்டம்.

அண்மையில் இந்தியா மற்றும் பங்களாதேஷிக்கு விஜயம் மேற்கொள்வதற்கு முன்னரும் தனது இரு நாட்டு விஜயத்தின் போதும், யார் ஆட்சியிலிருந்தாலும் சமாதான முயற்சிகளை தங்குதடையின்றி முன்னெடுத்துச் செல்வதற்குத் தனது ஆதரவுண்டு என ஐனாதிபதி சந்திரிகா அறிவித்திருந்தார். அதே நேரத்தில் ரணில் அரசாங்கத்தினை எப்படியாவது கவிழ்த்துவிட வேண்டுமென்பதில் பொ.ஐ.மு.கண்ணாயிருந்து வருகிறது. அது ஜே.வி.பி.யுடன் கூட்டுச் சேர்வதற்கான ஒப்பந்தம் ஓரிருவாரங்களில் கைச்சாத்திடவுள்ளதாகக் தெரிய வருகிறது. எனவே பொ.ஐ.மு. சமாதானத்திலன்றி ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதிலேயே குறியாயிருக்கிறது என்பது நன்கு புலனாகிறது. இது நாட்டை மீண்டும் படுகுழியில் தள்ளிவிடும் தேசத்துரோக செயலாகும். 1994இல் ஐனாதிபதி சந்திரிகாவின் கைகளில் போதிய அதிகாரம் இருந்த போது பாராளுமன்றத்தை ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபையாக மாற்றியமைத்து, தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரு அரசியல் தீர்வினை உள்ளடக்கி, நிறை வேற்று ஐனாதிபதி முறைமையை ஒழிப்பதற்குமானதொரு அரசியலமைப்பினை உருவாக்குவதற்கு இருந்த சந்தர்ப்பத்தினை அவர் தவறவிட்டார். மாறாக, நடைமுறையிலுள்ள அரசியலமைப்பில் சில திருத்தங்களைச் செய்யுமுகமாக 2/3 பெரும்பான்மையை பெற்றுக் கொள்வதற்கு அன்று எதிர்வரிசையிலிருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் உதவியை நாடியிருந்தார். அதனால் காலம் தான் வீணாடிக்கப்பட்டதே ஒழிய பலன் ஏதும் ஏற்படவில்லை.

மறுபுறத்தில், அவர் ஆம்பத்தில் விடுதலைப் புலிகளுடன் நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகள் 1995 ஏப்ரல் மாதத்தில் முறிவடைந்ததும் உடனடியாக “சமாதானத்துக்கான யுத்தம்” எனும் நாசகார முயற்சியில் இறங்கினார். வடக்கு கிழக்கை மேலும் அழிப்பதற்கும் நாட்டின் பொருளாதாரத் தினை அதலபாதாளத்திற்கு தள்ளுவதற்குமே அது வழி சமைத்தது.

ஆழிற்ரேஜ் யாழ்.விஜயம்

2002 ஆகஸ்ட்டில் யாழ்ப்பாணம் விஜயம் செய்திருந்த அமெரிக்க பிரதி இராஜங்க அமைச்சர் ஆழிற்ரேஜ் பின்னர் வாழிங்டன் சர்வதேச ஆராய்ச்சி நிலையமொன்றில் ஆற்றிய உரையில் கூறிய சில விடயங்களைப் பார்ப்போம்.

“யுத்தத்தின் கொடுராம் மற்றும் அதன்விலை எத்துணையானது என்பதை நான் நேரடியாகப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது என்பதைச் சற்றுக் கவலையோடு கூறவேண்டியுள்ளது.

சந்திரிகாவின் பரம்பரை

தற்போதைய பிரச்சினைகளினால் ஜனாதிபதி சந்திரிகாவும் கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டவராயினும் அவர் நாட்டின் தலைவி என்பதோடு சக்தி வாய்ந்ததொரு அரசியல் பரம்பரையின் வாரிக் என்பதால் பலரின் மதிப்பிற்குரியவர் என்ற கருத்துப்படவும் ஆழிற்ரேஜ் தனதுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். அவரின் தந்தை பண்டாரநாயக்காவே 1926இல் இலங்கை மக்களின் ஒற்றுமைக்கு சமஷ்டி முறைதான் உகந்ததென முதன் முதலாக எடுத்துரைத்தவர். எவ்வாறாயினும், வரலாற்றுத் திருப்பங்களினால் உந்தப்பட்டு அவர் செய்த குத்துக்கரணம் காரணமாகவே 1956இல் தனிச் சிங்களச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து தமிழரை ஓரங்கட்டினார். அது ஆபத்தானது, நாட்டினை இரண்டாக பிளவுபடுத்தக் கூடியது என அன்றைய இடதுசாரித் தலைவர்கள் விடுத்த எச்சரிக்கைகளை அவர் வேண்டுமென்றே உதாசீனம் செய்துவிட்டார். அவர் 1959 இல் பெளத்த மதகுரு ஒருவரால் கொலை செய்யப்பட்டபின் பதவியேற்ற அவரின் மனைவி சிறிமாவோ கணவரின் அடிச்சுவட்டையே பின்பற்றினார். அவரின் ஆட்சியின் கீழ் தான் யாழ்ப்பாணத்தில் சமஷ்டி கட்சியின் காலம் சென்ற தலைவர் எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகத்தின் தலைமையில் 1961இல் நடத்தப்பட்ட சாத்வீகப் போராட்டத்தை நசுக்குவதற்கு முதன் முதலாக சிங்கள இராணுவம் அனுப்பப்பட்டது. 1970 களில் சிறிமாவோ அம்மையாரின் ஆட்சியின் கீழ் தான் தமிழ் மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெறுவதற்கு மொழிவாரித் தரப்படுத்தல் கொண்டுவரப்பட்டது. இதனால் பாதிக்கப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் விரத்தியற்று ஆயுதப் போராட்டத்திற்குத் தள்ளப்பட்டது வரலாறு.

சந்திரிகா யுகம்

இவை தான் பண்டாரநாயக்கா பரம்பரை செய்த கைங்கரியமாகும். எவ்வாறாயினும், சந்திரிகா அம்மையார் வித்தியாசமானவர். விஜய குமாரதுங்கவின் துணைவியாகிய அவர் நம்பிக்கைகுப் பாதிரமானவர் என்ற வாஞ்சையுடன் தான் தமிழர் 1994 தேர்தலில் அவருக்கு மகத்தான ஆதரவினை வழங்கினர்.

பிரதியுபகாரமாக அம்மையார் மேற்கொண்ட “சமாதானத்துக்கான யுத்தம்” மூலம் தமிழர், 11வருட காலம் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் நடத்திய யுத்தம் காரணமாக சந்தித்த இழப்புக்கள் மற்றும் அவலங்களைக் காட்டிலும் மிகக் கூடுதலான அழிவுகளுக்கு ஆளாக்கப்பட்டனர். யுத்தம் விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரானதே ஒழிய தமிழ் மக்களுக்கு எதிரானதல்ல என “கொயபல்ஸ்” பாணியில் அன்றைய அராசங்கத்தினால் பிரசாரம் செய்யப்பட்டது. அந்த பிரசாரத்தை ஜனாதிபதி சந்திரிகாவே நம்பிவிட்டார் என்றால் அது உண்மையில் விநோதமான விடயமல்லவா?

52 வருடகால அறியாய்வுகள்

தமிழரின் நியாயமான உரிமைகளை 52 வருடகாலமாக வழங்காமல் விட்டது மட்டுமல்லாமல் அவர்கள் தாங்கொண்டு அவலங்களுக்கும் ஆளாக்கப்பட்டதையிட்டு ஜனாதிபதி சந்திரிகா தனது கவலையை இடைக்கிடைத் தெரிவித்து வந்துள்ளார். 2000 ஆகஸ்டில் பாரானுமன்றத்தில் பொதுஜன முன்னணியில் நகல் அரசியல் யாப்பினைச் சமர்ப்பித்து உரையாற்றிய வேளையிலும் அதனை குறிப்பிட்டிருந்தார். ஆனால் தமிழ் மக்கள் கோரி நிற்பது தமது நியாயமான உரிமைகளையே ஒழிய சலுகைகளையோ அனுதாபங்களையோ அல்ல.

எனவே தான், 54 வருட காலமாக மாறி மாறி ஆட்சி செய்த ஐ.தே.க.மற்றும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி தலைமையிலான எல்லா அரசுகளும் தமிழ் மக்களை இனர்தியாக அடக்கியொடுக்கி, படிப்படியாக அழித்தொழித்து வந்துள்ளன வென்பதை சர்வதேச சமூகம் நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும். சில வட்டாரங்கள் விடுதலைப் புவிகள் மீது கொண்டிருக்கும் தமக்கே உரிய அதிருப்தி காரணமாகவோ என்னவோ தமிழரின் விடுதலைப் போராட்டத்தையும் பயங்கரவாதம் எனும் முத்திரை குத்தி மலினப்படுத்துவது மிகத் தவறானதும் கவலைக்குரியதும் ஆகும். மறுபுறத்தில், இரு பெரிய கட்சிகளும் தத்தம் ஆட்சியின் கீழ் இழைத்த தவறுகளை நிதானமாக அசைபோட்டு அற்ப அரசியல் இலாபமீட்டும் கீழ்த்தரமான சந்தர்ப்பவாத நிலைப்பாடுளைத் துறந்து பிரச்சினைக்குரிய அரசியல் தீவினை விரைந்து காண்பதற்கு உழைக்க வேண்டும்.

இதனிடையில், விடுதலைப் புவிகள் எதிர்வரும் ஜான் மாதம் உதவி வழங்கும் நாடுகளின் மாநாட்டுக்கு செல்லாமல் விட்டால் சமாதான முயற்சிகளைத் தடம் புரளச் செய்ய உதவும் எனும் நப்பாசை பொ.ஜே.மு மற்றும் ஜே.வி.பி. வட்டாரங்களில் காணப்படுகின்றது.

* * *

இனப்பிரச்சினை தீர்வுக்கு உறுதியான முடிவுகளை மேற்கொள்வதற்கு துணிச்சல் இல்லாத தலைவர்கள்

1989ல் இளைப்பாறியவராகிய நிறைவேற்று ஐனாதிபதி ஜே.ஆர்.ஐயவர்தன் 6 வருடங்கள் கழிந்த பின் ஆங்கில வார இதழோன்றுக்கு (ஸ்டேடே ரைம்ஸ் 01.01.1995) ஒரு பேட்டியினை அளித்திருந்தார். இலங்கையின் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு சமஷ்டி ஆட்சிமுறை தான் சிறந்ததாயிருக்கும் என தான் என்னியிருந்த போதும், தான் ஆட்சிசெய்த ஒரு தசாப்த காலப்பகுதியில் அந்தகையதோரு திட்டத்தை முன் வைப்பதற்குத் தனக்குத் துணிச்சல் இருக்கவில்லை என்று கூறியிருந்தார்.

இந்த விடயத்தில் ஜே.ஆர், மட்டுமல்ல, அவருக்கு முன்பு பதவிவகித்த எந்தவொரு தலைவராவது பக்கச் சார்பின்றி சமாதானத்தையும், சுபீட்சத்தையும் நோக்கி ஆட்சி புரிவதற்கான துணிச்சலைப் பெற்றிருக்கவில்லை. சிங்கள மேலாதிக்க அதி தீவரவாத சக்திகளுக்கு அடிப்பளிந்து

போவற்றகு அவர்களில் எவராவது தவறவில்லை. எனவே, தேசிய ஒருமைப்பாட்டையோ, சமூக, பொருளாதார முன்னேற்றத்தையோ, ஏற்படுத்து வதற்கு வக்கற்றவர்களாகவே அவர்கள் விளங்கினார். அதன் காரணமாக காலத்துக்குக் காலம் தமிழருக்கு எதிராக கலவரங்களைக் கட்டவிழ்த்து விட்டு அதன் பின் 20 வருட காலமாக கொடியதோர் யுத்தத்தையே நாடு சந்தித்தது. ஏறத்தாழ 65,000 பேரின் உயிர் பறிக்கப்பட்டது. குறைந்து 450பில்லியன் ரூபா யுத்த செலவீனமாக வீணாடிக்கப்பட்டது. வடக்கு-கிழக்கு அழிக்கப்பட்டது. நாட்டின் பொருளாதாரம், குனியத்திலும் பார்க்க பாழிக்கப்பட்டது யாவும் வரலாறு.

1987,1998 இடைக்கால நிர்வாக யோசனைகள்

2001 டசம்பர் பாரானுமன்றத் தேர்தலின் சற்றுப் பின்பு, தமிழ் விடுதலைப் புலிகள் ஒரு தலைப்பசமாக யுத்தநிறுத்தப் பிரகடனம் செய்து அதனை ரணில் விக்கிரமசிங்க அராங்கம் ஏற்றுக்கொண்டதன் பயணாகவே யுத்தம் முடிவுக்கு வந்தது. அதற்கு முன்னர் 1998இல் ஐனாதிபதி சந்திரிகா இடைக்கால நிர்வாகம் தொடர்பாக தனது நிலைப் பாட்டினை வெளிப்படுத்தியிருந்தார். அதாவது, விடுதலைப் புலிகள் தான் உலகிலேயே படுமோசமான பயங்கரவாத இயக்கம் என அவர் அடிக்கடி கூறி வந்த போதும் 10 வருடகாலத்துக்கு இடைக்கால நிர்வாகம் வழங்கத் தயார் எனக் கூறியிருந்தார்.

அன்று ஜனாதிபதி சந்திரிகா நடத்திக் கொண்டிருந்த “சமாதானத்திற்கான” யுத்தம் நடந்து முடியட்டுமே என எண்ணியோ என்னவோ விடுதலைப் புலிகள் அந்த இடைக்கால ஆலோசனையைப் பொருட்படுத்தவில்லை. 1987இல் இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தம் கைச் சாத்திடப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஆலோசிக்கப்பட்ட இடைக்கால நிர்வாகமும் ஒப்பேறவில்லை. பிரதம நிர்வாகி ஒருவரைத் தெரிவு செய்யும் விடயத்தில் ஜனாதிபதி ஜயவர்தனவுக்கும், விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் பரஸ்பரம் கருத்து வேறுபாடுகள் எழுந்தமையே இதற்குக் காரணமாகும்.

யுத்த நிறுத்தத்திற்குப் பின்

2002 பெப்ரவரி 22ல் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவுக்கும் விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனுக்கும் இடையில் கைச்சாத்தாகிய யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தம் அமுலில் உள்ளது. 2002 செப்ரெம்பர் முதல் 6 கூற்றுப் பேச்கவார்த்தைகளும் இடம்பெற்றன. இடைக்கால நிர்வாகம் தொடர்பாக ஆரம்பத்திலேயே கலந்துரையாட வேண்டுமென குறிப்பாக வடக்கு, கிழக்கு தமிழ் மக்கள் ஆவலாயிருந்தனர். அது தொடர்பாக அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டரீதியான சிக்கல்கள் இருப்பதாக அரசாங்கத்தின் பிரதான பேச்சாளர் அமைச்சர் பேராசிரியர் ஜி.எல்.பீரிஸ் எடுத்துரைத்தார். எனவே, பேச்கவார்த்தைகள் தங்கு தடையின்றி முன்னேற்றி செல்ல வேண்டும் என எண்ணிய விடுதலைப் புலிகள், முதலில் இடைக்கால நிர்வாகம் அமைக்கப்பட்ட வேண்டுமென்று அமுத்தவில்லை; பதிலாகக் கூட்டுச் செயலணி (JTF) ஒன்றினை அமைப்பது பற்றி ஆலோசிக்கப்பட்டது. ஆயினும், முஸ்லிம் தலைமையினரின் தூண்டுதலின் பேரில் அதுவும் கைவிடப்பட்டது. அதன் பின்னர் தான் “உடனடியான மனிதாபிமான தேவைகளும் புனருத்தாபனமும் அடங்கலான உபகுழு” (SIHRN) அமைப்பதற்கு புலிகள் இனக்கம் தெரிவித்தனர். SIHRN உபகுழுவானது தனது பணிகளை நிறைவேற்ற முடியாமல் பயனற்றுப் போய்விட்டது எனத் தெரிவித்த விடுதலைப் புலிகள், சென்ற ஏப்ரல் மாதத்தில் சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகளிலிருந்து தற்காலிகமாக விலகிக் கொள்வதாக அறிவித்த கையோடு SIHRN சந்திப்புக்களிலும் கலந்து கொள்ள மறுத்து விட்டனர்.

அதன் பின்னரே இடைக்கால நிர்வாகம் அமைப்பதற்கான திட்டவெட்டமான யோசனையை அரசாங்கத்திடம் கோரினர். அதுவிடயம் தொடர்பாக ஆரம்பத்திலேயே எதுவித விட்டுக்கொடுப்பும் இருக்கக்கூடாதென வடக்கு கிழக்கு தமிழர்கள் விரும்பினராயினும் பேச்கவார்த்தைகள் ஆரம்பத்திலேயே சரிந்து விடக் கூடாதென்பதற்காக விடுதலைப் புலிகள் அதனை அழுத்தவில்லை என்பது தெரிந்ததே. எவ்வாறாயினும், அமைச்சர் பீரிஸ் எடுத்துரைத்தது போன்ற சிக்கல்களுக்குப் பரிகாரம் காண்பது அரசாங்கத்தின் கடப்பாடென்பதை அரசாங்கத்திற்கு அவ்வப்போது உணர்த்த வேண்டும். மக்களுக்காகவே

சட்டங்கள், சட்டங்களுக்காக மக்கள் அல்ல என்பதையும் எவரும் மறந்துவிட முடியாது. நல்லாட்சிக்கு ஒவ்வாத அல்லது காலாவதியான சட்ட திட்டங்களை மாற்றியமைப்பதற்கு எவ்வளவுக்கு தாமதம் செய்யப்படுகிறதோ அவ்வளவுக்கு சமுதாய நாகரிகம் சாய்ந்துவிடும்.

சட்ட நுணுக்கங்களில் சிக்கித் தவிப்பு

சட்டத் துறையில் நன்றாக ஊறியிருப்பவராகிய அமைச்சர் ஜி.எல்.பீரிஸ் சட்ட நுணுக்கங்களுக்கு மிக அதிகம் மதிப்பளிக்கிறாரே ஒழிய அரசியல் ரீதியாக காலத்தின் கட்டாயம் எது என்பதை ஏன் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று தெரியவில்லை. 1994ல் ஐனாதிபதி தேர்தலில் சந்திரிகா அம்மையார் 62.38% அதிகப் பெரும்பான்மையான வாக்குகளினால் வெற்றியீட்டியதும், புதிய அரசியலமைப்பொன்றினை உருவாக்குவதற்கான ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபையினை அமைப்பதற்குக் காலம் கணிந்திருந்தது. அவ்வாறாக, குறிப்பாக ஜே.வி.பி.ஐனாதிபதி அபேச்கர் நிறுவால் கலப்பதிக்கு எழுத்து மூலம் உறுதியளித்தது போல் நிறைவேற்று ஐனாதிபதி முறைமையினை ஒழிப்பதுடன் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வையும் உள்ளடக்குவதற்கும் வாய்ப்பு இருந்தது.

அன்றைய பாராளுமன்றம் ஒரு பிரேரணையை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் தன்னைத்தானே அரசியல் நிர்ணய சபையாக மாற்றியமைத்திருக்கலாம். இதனை நாம் பகிரங்கமாக வளியுறுத்தியிருந்தோம். ஆனால், அன்றைய அரசாங்கத்திலும் அரசியலமைப்பு விவகாரங்களுக்கான அமைச்சராய் விளங்கிய பேராசிரியர் பீரிஸ், பொதுஜன முன்னணியானது 1994 ஏப்ரல் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் தனித்துப் பெற்ற மொத்த வாக்குத் தொகை 50%க்கு குறைவாயிருந்ததால் அவ்வாறு செய்ய முடியாதென்று அபிப்பிராயம் வெளியிட்டிருந்தார். அப்போது தமிழ், மூஸ்லிம் கட்சிகளும் சந்திரிகா அரசாங்கத்தை அமோகமாக ஆதரித்துக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் வாக்குத் தொகைகளையும் சேர்த்தால் 55%க்கும் அதிகமான பெரும்பான்மை இருந்தது.

அதுமட்டுமல்லாமல், யத் தநிலைமை காரணமாக வடக்கு, கிழக்கு மக்கள் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் மிகச் சிறிய அளவிலேயே பங்குபற்றிய நிலையில், பாராளுமன்றத்தில் அவர்களின் பிரதிநிதித்துவம் அற்பமாயிருந்தமையால் அரசியல் நிர்ணய சபை ஒன்றில் பங்குபற்றுவதற்கு விசேষமாக பிரபல்யம் பெற்ற சமூக அமைப்புகளையும் அழைத்திருக்கலாம். அதற்குரிய அரசியல் உறுதியம், துணிச்சலும் அன்றைய அரசாங்கத்திடம் இருக்கவில்லை. எனவே தான் அன்று ஒழிக்கப்போவதாகக் கூறிய அதே அரசியலமைப்பே இன்று நாட்டினை ஆட்டிப்படைக்கும் கருவியாகக் கையாளப்படுகிறது.

அண்மையில் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்குகும், த.தே.கூ.பா.உ.களுக்கு மிடையில் இடம் பெற்ற சந்திப்பொன்றின்போது “இடைக்கால நிர்வாகமானது

எங்கே போய் முடியும்” என அமைச்சர் பீரிஸ் வினா எழுப்பியிருந்தார். அடுத்து அரசாங்க சமாதான செயலகத்தின் முதல்வர் தூதுவர் பேர்னாட் குண்டிலக்க, “எதை நோக்கி இடைக்கால ஏற்பாடு, தனிநாட்டு இலக்கையா?” என வினவியிருந்தார். இவர்கள் இருவரும் வேறு யாருமல்ல. சமாதானப் பேச்சவார்த்தைகளில் விடுதலைப் புலிகளுடன் நேரடியாகக் கலந்து கொண்டவர்கள்; ஜக்கிய இலங்கைக்குள் உள்ளக சுயநிர்ணய அடிப்படையில் சமஷ்டியாட்சி முறையிலான அரசியல் நீர்வொன்றினைப் பரிசீலிக்க விடுதலைப் புலிகள் இணக்கம் தெரிவித்ததைத் தமது காதுகளால் கேட்டவர்கள் தான் இவ்விருவரும்.

அதே நேரத்தில் 2002 செப்டெம்பர் 02ல் லண்டன் “பினான்ஷியல் ரைமஸ்” தனது ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் பின்வருமாறு கூறியிருந்தது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

“முதலாவது சுற்றுப் பேச்சவார்த்தைகள் மூலம் ஒரு தீர்க்கமான முன் னேற்றத் தினைக் காண்பது மிக அரிது. ஆனால், இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும், 2 தசாப்தங்களாக இலங்கைக் தீவின் வடக்கு, கிழக்கில் ஒரு தனி நாட்டினை அமைப்பதற்காக இரத்தம் சிந்தி கிளர்ச்சி செய்த தமிழ்ப் புலிகளுக்கும் இடையில் அப்படியான முன்னேற்றம் தான் ஏற்பட்டுள்ளது போல் தெரிகிறது. நோர்வேயின் அணுசரணையடின் 3 நாட்கள் நடத்திய பேச்சவார்த்தை களை அடுத்து, யுத்த காலம் பூராகவும் தெளிவற்றதாய் வைத்துக் கொண்டிருந்த தாகிய தமது ஈழக்கோட்பாடானது நெகிழ்வானது என உணர்த்தும் வகையில் தாயகமும் சுயநிர்ணய உரிமையுமே ஒழிய தனிநாடு அல்ல என புலிகள் விளக்கியுள்ளார். மிகச் சரியாகவே இதனையொரு அதிமுக்கியமான திருப்பமென இலங்கைப் பிரதமர் ரணில் விக்கிரமசிங்க பாராட்டியதுடன், மத்திய அரசாங்கம், வெளிநாட்டுக் கொள்கை, பாதுகாப்பு மற்றும் நிதிக் கொள்கையை தனது கையில் வைத்துக் கொண்டு ஒரு நாட்டுக்கள் தமிழரின் அபிலாபைகளை எட்டலாமெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.”

இன்னும் பிளவுண்ட நிலையிலுள்ள இந்த நாட்டின் எதிர்காலம் தான் என்ன? சில சாவுதேச சக்திகள் கைகொடுப்பவர்கள் போல் நாடகமாடிக்கொண்டு, இலங்கையில் குழம்பிய குட்டையில் மீன் பிடிக்கத் தலைப்பட்டு நிற்கின்றன. இந் நாட்டு ஆனும் வர்க்கங்களும் அவைக்குத் துணை போகும் நிலையிலேயே உள்ளன. இந்நாட்டு மக்கள் ஜக்கி தேசிய முன்னணிக்கோ, பொதுஜன முன்னணிக்கோ ஆதரவளித்தது அத்தகைய சக்திகளின் தாளத்திற்கு ஆடுவதற்கல்ல, அவை இந்நாட்டின் சகல பிரதான வளங்களையும் சுரண்டிச் சூறையாடுவதற்காகவே தனியார் மயப்படுத்தல், நலன்புரி சேவைகள் மற்றும் தொழிலாளர் சார்பு சட்டங்களை மாற்றுதல் அல்லது நீக்குதல் போன்ற பாதகமான திட்டங்களைத் திணிப்பதற்கு கங்கணங்கட்டி நிற்கின்றன. இவை பரந்துபட்ட மக்கள், தொழிலாளி வர்க்கம், ஏன் உள்நாட்டு வியாபாரிகளுக்குக் கூட குந்தகம் விளைவிக்கம் என்பது திண்ணம்.

இன்று பொ.ஐ.மு.வும் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு சமஷ்டி ஆட்சி முறையில் தீர்வு காண்பதற்கு முன்வந்துள்ளது. 1999ல் பொ.ஐ.மு. தலைவி ஐனாதிபதி சந்திரிகாவை நிறைவேற்று ஜனாதிபதியாகவும், 2001இல் ரணில் விக்கிரமசிங்க தலைமையிலான ஐ.தே.மு. வையும் தெரிவு செய்த மக்கள் இந்த இறுதிக்கட்டத்திலாவது இரு கட்சிகளும் ஒருமித்து ஒரு சிறந்த அரசியல் தீர்வினைக் கண்டு, நாடு சிக்கியுள்ள அரசியல் பொருளாதார சக்தியிலிருந்து விரைந்து மீட்கப்பட வேண்டுமென எதிர்பார்க்கின்றனர்.

தமிழ்த் தேசிய இன விடுதலைப் போராட்டம் காரணமாகவே அரசியல் அதிகாரப் பகிர்வத் திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது மட்டுமல்லாமல், அது வடக்கு கிழக்கிற்கு மட்டுமல்லாமல், மாகாணசபைகள் மூலம் நாடு முழுவதிலும் அமுல் செய்யப்பட்டுள்ளது. உத்தேசிக்கப்படும் சமஷ்டித்திட்டம் கூட ஏதாவது சில மாற்றங்களுடன் அவ்வாறாக அமையலாம்.

எனவேதான், நாட்டின் இறைமை மற்றும் ஆட்புல ஒருமைப்பாடு என்பனவற்றில் உண்மையான அக்கறையுடையவர்கள் அவற்றை தவிடு பொடியாக்க முற்பட்டிருக்கும் அமெரிக்க ஏகாபத்தியத்தின் தலைமையிலான சக்திகளில் நாடு நிரந்தரமாகத் தங்கியிருக்கச் செய்ய முற்படுவது பற்றி விழிப்பாக இருத்தல் மிக அவசியமாகும்.

* * *

சுனாமி பொதுக்கட்டமைப்பு (P-TOMS) ஜனாதிபதி துணிச்சலுடன் செயற்பட வேண்டிய தருணம் கண்ணெனதிரே வந்து நிற்கிறது.

முன்னொரு காலத்தல் இந்துசமுத்திரத்தின் முத்து என புகழ்பூக்கிறார்த்த இலங்கைத் திருநாடானாது இன்று “ஆசியாவின் நோயாளி” எனக் கருதப்படுகின்றது. இந்த பரிதாப நிலைக்கு பிரதானமாக இரு ஆளும் கட்சிகளாகிய ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும், ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் தான் பொறுப்பு என்பதை யாரும் மறுத்துவிட முடியாது. நாடு முடிவேபில்லாமல் உலகெங்கும் பிச்சாபாத்திரம் ஏந்தித் திரிகின்றது. பொருளாதார வளர்ச்சி தொடர்ந்து மந்த நிலையில் உள்ளது. 2000ல் பூச்சியத்துக்கு 1.4 சதவீதம் கீழே வீழ்ந்திருந்தது. இது 50 வருடங்களின் பின் இடம்பெற்ற நிகழ்வாகும். பணவீக்கமும் சுலபமாக விலை வாசிக்கும் ஏழை, எனிய மக்களை ஏன் நடுவர்க்கத்தினரையும் வாட்டி வதைக்கின்றன.

ஒசம்பர் 26ஆம் திகதி கடல்கோள் எமக்கெல்லாம் பெரிய பாடத்தினை புகட்டியதாக அரசியல் தலைவர்கள் போதனை செய்யத் தவறவில்லை. இன, மத, பிரதேச பேதமின்றியே கடல் கோள் மக்களை தாக்கியுள்ளது. கடந்த ஆறு தசாப்தங்களாக நாம் படிக்கத் தவறிய பாடங்களை எமக்கெல்லாம் புகட்டியுள்ளது என பாரானுமன்றத்திற்கு உள்ளேயும், வெளியேயும் குறிப்பாக ஆட்சியாளர்கள் பறைசாற்றினர். ஆனால் அவையெல்லாம் சுடலை ஞானமேயன்றி வேற்றல் என்பதை மக்கள் துல்லியமாக கண்டுகொண்டனர். கடல்கோள் அலைகள் வற்றிச் சென்ற கையோடு வேதாளம் மீண்டும் முருங்கையில் என்ற கதையாகிவிட்டது.

கடல்கோள் கோரத் தாண்டவத்தை அடுத்து வந்த உலகலாவிய அனுதாப அலை கொண்டு வந்து குவித்த நிதி மற்றும் நிவாரண உதவிகளை செம்மையாகப் பயன்படுத்தி பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் தயர் துடைக்கும் விடயத்தில் கூட்ட கருத்தொருமிப்பு காணமுடியாமல் சந்திரிக்கா அரசாங்கத்திற்குள்ளேயே பாரிய விரிசல்கள் காணப்படுகின்றன. அதாவது வடக்கு, கிழக்குப் பகுதியில் விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பிரதேசங்களை பொறுத்தவரை கடல்கோள் நிவாரணம் வழங்கல் மற்றும் புனர் நிர்மாணம் மேற்கொள்ளல் தொடர்பான ஒரு பொதுக்கட்டமைப்பினை (JOINT MECHANISM) ஏற்படுத்தும் விடயத்தில் அரசாங்கத்தின் பங்காளிக் கட்சிக்கூடிய ஜே.வி.பி. தனது அழுங்குப் பிடியான எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்து வருகின்றது. மாக்சிஸ மூலாம் பூசியிருக்கும் ஜே.வி.பி.யினர் இலங்கையில்

மட்டுமல்ல நாட்டுக்கு வெளியேயும் பேரினவாதிகள் என அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளனர். அவர்களின் அதிதீவிரவாத அறிவிலித்தனம்தான் இன்று கடல்கோருக்கு பின் கடல்கோளாக விளங்குகின்றது. இலங்கை “ஆசியாவில் நோயாளி” என்ற நிலைக்கு தள்ளப்படுவதற்கு ஜே.வி.பி.யினதும் அதன் குடையின் கீழ் இயங்கும் “தேசப்பற்றுள்ள இயக்கம்” மற்றும் “தேசிய பிக்கு முன்னணி”யினதும் பங்களிப்பு அளப்பரியதாகும்!

ரணில் விக்கிரமசிங்க ஒளித்து விளையாட்டு

மறுபுறத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்க ஒளித்துவிளையாடி வருவது கண்கூடு. வழமையாக நமுவல் பொக்கினைக் கொண்டிருந்த ரணில் பொதுக்கட்டமைப்பை அமைக்கம் விடயத்தில், ஐனாதிபதி சந்திரிக்காவுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்குவதற்கு மறுத்து வந்துள்ளார். பொதுக்கட்டமைப்பானது சமாதான நடவடிக்கைகளின் ஒரு அங்கமல்ல என அண்மையில் ஐனாதிபதி கூறியுள்ளது, இடம் பெற்று வந்த சமாதான முயற்சிகளுக்க் பங்கம் விளைவிக்கும் என்பதாலேயே தான் ஒத்துழைக்க மறுத்துள்ளதாக ரணில் காரணம் கற்பித்தனார். தலைவர்களிடமிருந்து மக்கள் எதிர்பார்ப்பது இரட்டைநாக்கோ, நீலிக்கண்ணீரோ அல்ல.

பொதுக்கட்டமைப்பினை அமைப்பதற்கு ஆதரவாக விடுதலைப்புவிகள் மீது தடைவிதித்துள்ள அமெரிக்கா, இந்தியா பொன்ற நாடுகளே கருத்து வெளியிட்டுள்ளன. அதுவே சர்வதேச சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த நிலைப்பாடாகும். இது தான் தடைப்பட்டிருக்கம் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளை மீள ஆழரமிப்பதற்கும் உகந்ததாகும். இதனை ஏற்க மறுப்பவர்கள் தான் முழுநாட்டுக்குமே முழுத்துரோகம் செய்பவர்கள் ஆவார். ஐ.தே.க. தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்க தலைமையிலான முன்னைய ஐக்கிய தேசிய முன்னணி அரசாங்கத்தில் அமைக்கப்பட்ட உடனடி மனிதாபிமான மற்றும் புனர்நிர்மாணத் தேவவைகளுக்கான உபகுழு (SIHRN) தனது பணிகளை நிறைவேற்றுவதில் கோட்டை விட்டதன் காரணமாக விடுதலைப்புவிகள் திருப்தியற்ற நிலையிலேயே சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் 2003 ஏப்ரலில் இடைநிறுத்த வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகியது.

பேரழிவினை ஏற்படுத்திய கடல் கோள் சம்பவித்த பின்னராவது தலைவர்களிடம் மனிதனேயம், நிறைந்த நிதானமும் கொண்ட சொல்லும் செயலுமே அத்தியாவசியமானதாகும். மாறாக, மதிகெட்ட போக்குகளும், மொட்டைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப் போடும் செயற்பாடுகளுக்கும் முழு நாட்டினையுமே மென்மேலும் நகைப்புக்குரியதாக்கி விடும்.

முன்பு கூறியது போல ரணில் விக்கிரமசிங்க, பொதுக் கட்டமைப்பானது சமாதான முயற்சிகளுடன் தொடர்புபடுத்தப் படாமையால் தான் கவலை கொண்டுள்ளதாக நடிக்கிறார். அவர் ஐனாதிபதி பதவியை எட்டுவதற்குக் தயாராகிக் கொண்டு தமிழ் மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றுக்கொள்ளும் யுக்தியை கையாண்டு வருகிறார். அவர் ஐனாதிபதியாகவிட்டால் பிரச்சினைக்கு தீர்வு

காண வழிபறக்கும் என தப்புக்கணக்கு போடும் தமிழ்தரப்பினரும் இருக்கத்தான் செய்கின்றனர். அவர் அன்று பதவியில் இருந்த போது விடுதலைப்பிகளுடன் பேச்கவார்த்தை நடத்திக் கொண்டிருந்த அதேவேளை ஜனாதிபதி புஷ் நிர்வாகத்துடன் மிக நெருக்கமாக காய்கள் நகர்த்திய வண்ணமாகவிருந்ததையும் தனக்கு ஒரு சர்வதேச பாதுகாப்பு வலைப்பின்னலையும் ஏற்படுத்தி வந்ததையும் யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது. பொதுக்கட்டமைப்பினை ஏற்றுக் கொள்வதாக கூறும் ரணில் அரசியல் சந்தர்ப்பவாத ரீதியாக காரணம் கற்பித்து அதிலிருந்து நமுவகிறார்.

மறுபுறத்தில் பொதுக்கட்டமைப்பானது நாட்டின் இறைமையினை தாரைவர்க்கும் துரோகத்தனம் என ஜே.வி.பி. இடிமுழுக்கம் செய்து வந்துள்ளது. அது நாட்டினை பிரித்து விடும் என அடித்து கூறிவருகின்றது. கண்ணிருந்தும் குருடர்களாகி விட்ட இவர்களுக்கு நாடு ஏற்கனவே பிரிந்து நிற்கின்றது என்பது தெரியவில்லை. நாட்டினை ஒற்றுமைப்படுத்துவதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்பது அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. விடுதலைப்புவிகள் சமாதான முயற்சிக்கு பெரிய தடையாக உள்ளனர், அவர்கள் உலகம் கண்ட மிக மூர்க்கத்தனமான பயங்கரவாதிகள் என்றெல்லாம் கடந்த காலங்களில் ஜனாதிபதி சந்திரிகா கடிந்ததுண்டு. அதே ஜனாதிபதி சந்திரிகா 07.06.2005 கண்டியில் ஆற்றிய உரையில் விடுதலைப்புவிகள் நெகிழ்வுப் போக்கினை கடைப்பிடித்து வருவது நல்ல காரியம், யுத்தத்தினால் அன்றி சமாதானத்தின் மூலமே எல்லோரும் இன்பமாய் வாழமுடியும் என சூனரைத்திருந்தார்.

சில கட்டங்களில் உறுதியான முடிவுகளை மேற்கொள்வதற்கு துணிச்சல் தேவை. நாம் யுத்தத்திற்கு முடிவு கட்டி பேச்கவார்த்தையில் இறங்க (1994) முடிவு செய்தோம். பின்னர் எனது அரசாங்கம் (2001ல்) பதவி இழந்தது. அடுத்து பதவிக்கு வந்த ரணில் அரசாங்கம் யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தத்தினைச் செய்து கொண்டது. அது கடந்த 3 வருடங்களாக அமுலில் இருந்து வருகின்றது. நாம் எமது இளைஞர்களை இனிமேலும் பலிக்கடாக்கள் ஆக்க முடியாது. யுத்தத்தினால் எய்தமுடியாத விடயமொன்றுக்கு எந்தவொரு பெற்றோரும் தமது பிள்ளைகளை தியாகம் செய்யமாட்டார்கள்” என்றெல்லாம் ஜனாதிபதி மேலும் கூறியுள்ளார்.

இன்றைய நிலையில் ஜனாதிபதி சந்திரிகா நாட்டின் நன்மை கருதி எல்லா எதிர்ப்புகளையும் வெட்டியாடி பொதுக்கட்டமைப்பினை கைச்சாத்திடும் கடப்பாட்டினை கைவிடக்கூடாது. அது அவர் நாட்டுக்கம் எதிர்கால சந்ததியினருக்கும் செய்யும் வரலாற்றுப் பணியாகும். தவறினால், 1957 பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் கிழித்தெறிந்த கட்டத்திற்கு நாடு மீண்டும் சென்று விடும்.

* * *

சமவீடுத் தீர்வுக்கு ஹனாதிபதி தயாரென்றால் ஜே.வி.பி.யை ஓரங்கட்ட வேண்டும்.

கடந்த பெப்ரவரி 22ல் தேசிய சமாதானப் பேரவையினால் நடத்தப்பட்ட யுத்த நிறுத்தத்தின் 3 வது அன்டு பூர்த்தியை முன்னிட்ட கூட்டத்தில் அரசாங்கத்தின் சமாதான செயலகத் தலைவர் கலாநிதி ஜியந்த தனபால சற்று சாதகமான செய்தி ஒன்றினை வெளிப்படுத்தியிருந்தார். அதாவது, அரசாங்கம், வடக்கு - கிழக்குக்கான இடைக்கால நிர்வாகம் தொடர்பாக விடுதலைப்புலிக்கஞ்சன் நேரடிப் பேச்சுவார்த்தைகள் செய்ய முடிவு செய்திருப்ப தாகவும், அதனுடாக கடல்கோள் நிவாரணம் மற்றும் அபிவிருத்திப் பணிகள் மேற்கொள்ளலாம் எனவும் அறிவித்திருந்தார். அதனைத் தொடர்ந்து தேசிய இனப்பிரச்சினையின் இறுதித் தீர்வுக்கான பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்த வழிபிறக்கும் எனவும் கூறியிருந்தார்.

வழக்கம் போலவே, ஜே.வி.பி. அதற்கு எதிராக கடுமையான பிரசாரத்தில் இறங்கியது. இது தொடர்பாக பாரானுமன்றத்தில் விமல் வீரவன்ச் ஆற்றிய உரையில் இந்த விடயத்தில் அரசாங்கம் மதி கெட்டு, பொறுப்பற்று நடந்து கொள்வதாகச் சாடினார். அதுவும் அரசாங்கத்தின் பிரதான பங்காளியாகிய ஜே.வி.பி.யுடன் கலந்தாலோசிக்காமல் அரசாங்கம் காய்கள் நகர்த்துவதாகவும் கண்டனம் தெரிவித்திருந்தார்.

உண்மையில் மதியழகந்து நாட்டினை மேன்மேலும் சின்னாபின்னமாக்கும் விதத்தில் தாமே நடந்து கொள்வதை ஜே.வி.பி.யினருக்கு புரிந்த கொள்ள முடியாதது தான் மிகப் பெரிய சாபக்கோகம். நாட்டின் வாழ்வும், தாழ்வும் தேசிய இனப்பிரச்சினை மீது அரசாங்கம் மேற்கொள்ளவுள்ள நடவடிக்கை சாதகமானதா? இல்லையா? என்பதிலேயே தங்கியள்ளது.

இது விடயமாக கடந்தகால அரசாங்கங்கள் மேற்கொண்டிருந்த சந்தர்ப்ப வாதமான, தொலை நோக்கற்ற பல தீர்வு முயற்சிகளும் அரை வேட்காடான சில தீருகளும் விழுவுக்கு இறைத்த நீராகிவிட்ட வரலாற்றினைப் பூர்டிப் பார்க்க வக்கற்ற, பிஞ்சில் பழுத்த ஜே.வி.பி.யினருக்கு என்னதான் புரியப்போகிறது? அதனையே பொ.ஜூ.முன்னணியின் பொதுச் செயலாளர் டி.எம்.ஜூயரத்ன, ‘அவர்கள் முதிர்ச்சியற்றவர்கள்’ என 22.02.05 ஆம் திகதிய “சன்டே லீடர்” பத்திரிகைக்கு அளித்த பேட்டியில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

தனபால பெப்ரவரி 22ல் ஆற்றிய தனதுரையில் கடல்கோளின் பின் வெவ்வேறு இன, மத மக்கள் மதத்தியில் ஏற்பட்டுள்ள நல்லுறவு நிலைமைகளை நாட்டில் நீண்டகால சமாதானம் மலர்வதற்குப் பயன்படுத்துவதற்கான அரிய

சந்தர்ப்பமாகக் கருத வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இது உண்மையே. ஆனால், காலதாமதம் அதனை வீண்டித்து விடும் என்பதையும் யாரும் மறந்துவிட முடியாது.

உண்மையில், பரந்து பட்ட மக்கள் இன், மத, பேதம் மறந்து ஒற்றுமையாக வாழ்வதையே என்றும் விரும்பியிருக்கின்றனர். இதற்குத் தடைக் கல்லாக சிங்கள கூடும் போக்காளர்களும், பேரினவாதிகளும், பதவி ஆசை காரணமாக அவர்கட்டு வளைந்து கொடுக்கும் அரசாங்கங்களுமே காரணம் என்பது வரலாறு. இதனை ஜனாதிபதி சந்திரிகா ஓரளவு உணர்ந்திருப்பது போல் தெரிகிறது. பல சந்தர்ப்பங்களில் இது பற்றியெல்லாம் கவலை தெரிவித்து வந்துள்ளார். அதாவது, மகாசங்கத்தினர் சிலர் அடங்கலாக சில அதிதீவிரவாத பிரிவினரே தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு சரியான அரசியல் தீர்வு காண்பதை மூர்க்கமாக எதிர்த்து வந்துள்ளனர் என குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் நிச்சயமாக ஜே.வி.பி.யினரும் அடங்குவர். 08.03.05 சர்வதேச மகளின் தினத்தில் கொழும்பு விகார மகா தேவி பூங்காவில் ஜனாதிபதி ஆற்றிய உரையில் ஜே.வி.பி.யினரை நாட்டின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைப் புரிந்த கொள்ள முடியாத கழுதைகள் என வர்ணித்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அரசாங்கத்தினை விட்டு வெளியேறி விடுவோம். நாங்கள் இல்லாவிட்டால் அரசாங்கம் கவிழ்ந்துவிடும் என்று மிரட்டல் செய்து வந்த ஜே.வி.பி.யினரை, விரும்பினால் வெளியேற்றலாமென அண்மையில் ஜனாதிபதி சவால் விடுத்தியின், வெளியேற வேண்டியது கூட்டமைப்பு ஒப்பந்தத்தினை மீறி வருவார்களே ஒழிய தாமல்ல என மாற்றி வாசிக்கத் தொடர்கினர். அத்தோடு, தம்மைப் பலப்படுத்தும் முயற்சியில் குழ்ச்சியாக காய் நகர்த்தி வருகின்றனர். அதாவது, பல்கலைக்கழகங்களில் குழப்பங்களை ஏற்படுத்தி, முடு விழாக்கள் நடத்தி குழம்பிய குட்டையில் மீன் பிடிக்கும் பானியில் ஆட்திரட்டல் நோக்கில் செயற்படுகின்றனர் போல் தெரிகிறது.

நாட்டினை ஆண்ட ஏனைய தலைவர்களைக் காட்டிலும் தான் கூடுதலான துணிச்சல் கொண்டவராக ஜனாதிபதி சந்திரிகா தன்னைச் சித்திரித்து வந்துள்ளார். தென்னிலங்கை மக்கள் மத்தியில் தான் ஸ்ரீலங்கா மகஜனக் கட்சியிற் செயற்பட்ட காலம் முதல் இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணப்பட வேண்டிய அவசியம் பற்றி அயராது விளக்கிவந்த அனுபவத்தின்படி மக்களை ஈர்க்க முடியுமென்ற நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாக கருத்து வெளியிட்டிருந்தார். 1999 ஜெனவரியில் “புறோன்றல்யின்” (Frontline) ஆசிரியர் என்.ராமுக்கு அளித்த பேட்டியைப் பார்ப்போம்.

ஜனாதிபதி சூறியதாவது :

1994ல் நடைபெற்ற 4 தேர்தல்களில், குறிப்பாக 2 ஆவது தேர்தலின் போது, நான் வெளிப்படையாகவே இனப்பிரச்சினையை மக்கள் முன்கொண்டு சென்றேன். நல்ல பலன் ஏற்பட்டது. தனிச்சிங்கள் பேரினவாத பிராந்தியம் எனக் கருதப்படம் தென் மாகாணத்திலேயே நான் இதனை முடுக்கிவிட்டிருந்தேன்.

தேர்தல் காலத்தில் அது தொடர்பாக அதிகம் பேசவேண்டாம் என சிலர் என்னை ஏச்சரித்தனர். ஆனால், அங்கே நாம் அமோக வெற்றியீட்டினோம். அப்போது எனது நிலைப்பாடு சரியென உணர்ந்து சந்தோஷம் அடைந்தேன். அதனால், எனக்கு துணிச்சல் ஏற்பட்டது. அது நீட்ததுச் சென்றது. இப்போதுகூட இதுதான் சரியானது என நாம் மக்களுக்கு கூறி வருகிறோம். பெரும்பான்மையான மக்கள் எம்பக்கம் உள்ளனர் என நான் நம்புகின்றேன். ஆனால், இது தாமதத்திற்கு உள்ளாக்கப்பட்டால் மக்கள் சலித்து விடுவார்கள். அரசியல் தீர்வில் மக்கள் உற்சாகம் தீர்ந்துவிடும்.”

இறுதியாக ராம் எழுப்பிய வினா வருமாறு;

“இலங்கை மக்கள் ஆளும்கூட்டணி, எதிர்க்கட்சி மற்றும் தமிழ்க்கட்சிகள் எவ்வாறு இந்த சவாலை எதிர்கொள்ள வேண்டும்? அரசு மற்றும் அரசாங்கத்தின் தலைவர் என்ற வகையில் நீங்கள் விடுக்கும் வேண்டுகோள் யாது? எதிர்வரும் காலங்களில் அவர்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?”

ஐனாதிபதி சந்திரிகா அளித்த பதில் வருமாறு;

நான் இடையறாது ஒரு விடயத்தையே கூறி வந்துள்ளேன். அதாவது, இரு தரப்பினரும், நீங்கள் (ராம்) முன்பு குறிப்பிட்ட இரு பொறிகளிலிருந்தும் விலகிச் செல்லவேண்டும். சிங்கள மக்கள் “சிங்களம் மட்டும்” பொறியிலிருந்தும் தமிழ் மக்கள் “ஆழம்” பொறியிலிருந்தும் விலக வேண்டும் என்பதாகும்.

அவர்கள் அப்பொறிகளிலிருந்து ஏற்கனவே விலகி விட்டனர் என நாள் நம்புகிறேன். எனவே, அதைப்பற்றி பேச பிறிதொன்றும் இல்லை.

ஐனாதிபதி தொடர்ந்து கூறுகையில்;

ஆம், அதி தீவிரவாதிகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றனர். அவர்களை நாம் ஒரு பொருட்டாக என்ன வேண்டியதில்லை. வரலாறானது குறைந்த எண்ணிக்கையினரான அதி தீவிரவாதிகளை கணக்கிலெடுத்திருந்தால் மனித குலம் ஒரு போதும் முன்னேறியிருக்க முடியாது. இந்த நாட்டில் பெரும்பான்மையான மக்கள் சமாதானத்தையே வேண்டி நிற்கின்னர். அதனையே அவர்கள் தொடர்ந்து கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என நாம் வேண்டுகிறோம். அதனை எட்டுவெதற்கும் அவர்கள் எம்மை ஆதரிக்க வேண்டுகிறோம்”.

ஐனாதிபதி சந்திரிகா தான் துணிச்சலான தலைவர், தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கு ஏற்கனவே உத்தேசிக்கப்பட்டதாகிய சமஷ்டி முறையில் தீர்வு கண்டு சமாதானத்தினை நிலைநாட்ட வல்லவர் என்பதை நிருபிப்பதற்கு காலம் நிச்சயமாக வந்துவிட்டது. போலி இடதுசாரிகளாகிய ஜே.வி.பி.யினரின் மிரட்டல்கள் புறந்தள்ளப்பட வேண்டியவை. சமஷ்டித்தீர்வுகூட நாட்டின் இறைமைக்குப் பங்கம் விளைவித்துவிடும் என வீரவசனம் பேசும் ஜே.வி.பி.யினர், அதே இறைமையை அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய வாதிகளுக்கு தாரைவார்க்கவும் சித்தமாயுள்ளனர் என்பது அம்பலமாகின்றது. குறிப்பாகச் சொன்னால், ஜே.வி.பி

தலைவர் சோமவன்சு அமரசிங்க அண்மையில் அமெரிக்க தூதுவர் ஜேவரி வன்ஸ்ரெட்டைச் சந்தித்து நீண்டநேரம் உரையாடியதுடன், கடல்கோள் நிவாரண மற்றும் மீட்புப் பணிகளுக்கு அமெரிக்க கடற்படையினரை அனுப்பி வைத்துமைக்கு நன்றி தெரிவித்து கடிதம் ஒன்றும் கையளித்ததாக செய்தி வெளியாகியது. அச்சந்திப்பு இரகசியமானதாய் இருக்க வேண்டும். ஊடகங்களுக்கு கசிந்து விடக்கூடாது என சோமவன்சு தூதுவரை வேண்டி யிருந்ததாகவும் தெரிய வந்துள்ளது.

அமெரிக்க நிர்வாகத்திற்கு எதிராக கோட்டமெழுப்புவதிலும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்வதிலும் கட்சியின் இரண்டாம் பிரிவினரே ஈடுபடுவதாகவும், தான் தற்போது கட்சியை நவீனமயப்படுத்தி வருவதால் அத்தகைய நடவடிக்கைகள் எதிர்காலத்தில் இடம்பெறுவதைத் தவிர்த்துக்கொள்ள முடியுமெனவும் சோமவன்சு தூதுவர் வன்ஸ்ரெட்டைம் கூறினாராம்.

எனவேதான், ஜூனாதிபதி சந்திரிகா இவற்றையெல்லாம் கணக்கிலெடுத்து, ஜே.வி.வி.யின் தான்தோன்றித்தனங்களுக்கு இனிமேலும் இடமளிக்காமல், தனக்கு எந்த ஆபத்து வந்தாலும் சமஷ்டி முறைத்தீர்வினைக் கொண்டு வருவேன் என அண்மையில் சபதம் செய்தவாறு சாதனை படைக்க வேண்டுமென்பதே நாட்டுக்குத் தேவையானதாகும். இது விடயமாக ஜக்கிய தேசியக் கட்சியினர் தொடர்ந்து அரசியல் இலாபம் தேடிக் கொண்டிருக்காமல் தமது ஒத்துழைப்பினை வழங்குவது அவர்களின் கடப்பாடல்லவா? இதனை அவர்கள் தட்டிக் கழித்தால் அது மிகுந்த துரோகமானதாகும்.

* * *

பேரினவாதிகளின் பிரித்தானும் தந்திரம் ஆபத்தானது

ஜே.வி.பி. மற்றும் அதன் மறுபக்கமாகிய “ஜாதிக ஹெல் உறுமய்” போன்ற பேரினவாத சக்திகள் தான்தோன்றித்தன எதிர்ப்புக்களைக் கிளப்பி வருகின்றனவாயினும், தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வொன்றினைக் காண்பதற்கு அரசாங்கமும் - விடுதலைப்புலிகளும், இடைக்கால தன்னாட்சி அதிகாரசபை (ISGA) ஆலோசனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தியாக வேண்டும்.

இதனையே நாட்டு நலனில் அக்கறையுள்ள மக்கட் பிரிவினரோ, வர்த்தக, வாணிப, கைத்தொழில் சங்கங்களின் சம்மேளனங்களோ, சர்வதேச சமூகமோ தொடர்ச்சியாக அழுத்தி வந்துள்ளன.

ISGA பேச்சுவார்த்தை - எதிர் கருணா விவகாரம்

அன்மையில் வெளிவிவகார அமைச்சர் லக்ஷ்மன் கதிர்காமர் இலங்கை அரசாங்கத்துக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் விரைவில் பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பிக்கப்படவுள்ளன என்றும், ஒப்பனைக்காக அரசாங்கத் துக்கும் கருணா குழுவிற்கும் எதுவித தொடர்பும் இல்லை எனவும் பிரித்தானிய அமைச்சர்கள் ஜக் ஸ்ட்ரோ, மைக் ஓபிரியன் போன்ற உயர் மட்டத்தினரிடம் தெரியப்படுத்தியிருந்தார்.

ISGAவை அடிப்படையாகக் கொண்டு பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தப்பட வேண்டுமென விடுதலைப் புலிகள் தொடர்ச்சியாக வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கையில், கருணா விவகாரம் தோற்றும் பெற்றது. அதனையடுத்து பல்வேறு அசம்பாவிதங்களும் கொலைச்சம்பவங்களும் இடம் பெற்று வருகின்றன. அரசு தரப்பினரிடமிருந்து கருணா தரப்புக்கு ஆகரவுள்ளதாக அறியக்கிடக்கிறது. பேரினவாத இலங்கை அரசாங்கங்கள் பிரித்தானியாவின் பிரித்தானும் தந்திரோபாயத்தினைக் கையாண்டு வந்ததன் தொடர்ச்சியாகவே இன்றைய அரசாங்கமும் அவ்வழி செல்கிறது.

இவ்வாறான போக்குகள் யாவும் ஒட்டு மொத்தமாக 4 ஆவது ஈழப்போருக்கு இட்டுச் செல்லும் பட்சத்தில், விளைவுகள் நினைத்துப்பார்க்க முடியாதவையாக இருக்கும் என்பதை அரசாங்கமும் ஏனைய சகல தரப்பினரும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இன்னொரு யுத்தத்திலை நாடு தாங்காது என்பதை முதலில் புரிந்து கொள்வேண்டியது ஜனாதிபதியின் போறுப்பு.

ISGA வகுக்கு ஜே.வி.பி.யின் பிரசாரம்.

கருணா குழுவுக்கு ஆதரவு வழங்குவதன் மூலம் வடக்கையும் கிழக்கையும் பிரித்து, தமிழர் தாயகக் கோட்டாட்டினை சிதைத்து, விடுதலைப்புவிகளை அரசியல், இராணுவ ரீதியாகத் தோற்கூடித்து விடலாமென சில வட்டாரங்கள் எண்ணுகின்றன போல் தெரிகிறது.

அதாவது, ISGA வை அடிப்படையாக வைத்து பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தப்படும் என ஜனாதிபதி செயலகம் அண்மையில் அறிக்கை விடுத்த கையோடு, ஜே.வி.பி.யினர் அதற்கெதிராக பீரங்கிப் பிரசாரத்தில் இறங்கினர். கவரோட்டிகள் பட்டி தொட்டி எங்கும் பள்ளத்தன.

கவரோட்டிகளில் விடுதலைப்புவிகளை “வன்னிக்கொட்டி” (வன்னிப் புலிகள்) என அழைத்துள்ளனர். வடக்கு வேறு கிழக்கு வேறு என அர்த்தம் கற்பிப்பதே இதன் நோக்கமாகும். இதன் மூலம் ஜே.வி.பி.யினர் கருணா பக்கம் சார்ந்திருப்பது தெளிவு.

சந்திரிகா அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகுதிதுக்கொண்டு, அதன் பிரதான பங்காளியாகிய ஸ்ரீல.க.க.வை மட்டந்தட்டி முந்த வேண்டும் எனும் ஜே.வி.பி.யின் உள்நோக்கம் தெரிந்ததே.

அதேவேளை, ஜனாதிபதி செயலகமானது பின்னையையும் கிள்ளி தொட்டிலையும் ஆட்டுகிறதா? எனும் சந்தேகம் மக்கள் மனதில் எழுந்துள்ளது. ஐ.ம.சு.மு.அரசாங்கத்தின் திண்டாட்டம்.

ஆனால் வர்க்கத்தினர் குறிப்பாக தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பொறுத்து, நாட்டு நலன் துறந்து தத்தம் கட்சி அரசியல் இலாபம் கருதியே செயற்பட்டுவந்துள்ளன. அதன் அங்கமாகவே முன்னைய ஐ.தே.மு. அரசாங்கம் விடுதலைப்புவிகளுடன் நடத்தி வந்த சமாதான முயற்சியை குழப்பியடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டு ஜனாதிபதி சந்திரிகா செயற்பட்டார்.

அவ்வாறாகவே, விடுதலைப்புவிகள் 2003 அக்டோபர் 31ல் ISGA யோசனைகளைச் சமர்ப்பித்த கையோடு அவர் பாதுகாப்பு உள்ளிட்ட 3 அமைச்சக்களை ரணில் விக்கிரமசிங்க அரசாங்கத்திடமிருந்து கையேற்றார்; விரைந்து ஜே.வி.பி.யுனான் கூட்டமைப்பினை உருவாக்கினார். திட்டங்களை பாராஞ்மன்றத்தையும் கலைத்தார். 2004 ஏப்ரல் 2ல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலையடுத்து ஐ.ம.சு.மு. அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்துள்ள போதும் பாராஞ்மன்றத்தில் பெரும்பான்மை இல்லை. எப்படியாவது இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் அல்லது ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ்டன் இணைந்து பெரும்பான்மையை எட்டுவதற்கு அரசாங்கம் பகுரைப்பிரயத்தனம் செய்து வருகிறது.

தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் தாயகக் கோட்பாடு மழுங்கடிப்பு

ஜ.ம.சு.மு.வின் சென்ற பொதுத் தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் ‘றட்ட பெரட்ட’ (நாடு முன்னோக்கி) என மகுடமிட்டு வெளியிடப்பட்டது. ஆனால் அதனை “பக்ஷ பெரட்ட” (கட்சி முன்னோக்கி) என வாசிக்கலாம். அவ்விஞ்ஞாபனத்தில் குறிப்பாக தமிழர் தாயகக் கோட்பாடு மழுங்கடிக்கப்பட்டுள்ளது. இனப்பிரச்சினை க்கான தீர்வுத் திட்டம் காணப்படவில்லை.

ஆக, ஸ்ரீ.ஸ.க. மற்றும் ஜே.வி.பி. இரு பங்காளிக் கட்சிகளும் வாக்கு வாங்கியைத் தமதாக்கிக் கொள்ளுமுகமாகவே விஞ்ஞாபனத்தைத் தயாரித்தனர் எனலாம்.

மீண்டும் யுத்தமா என மக்கள் அச்சம்?

இன்று, மீண்டும் யுத்தம் வெடித்தவிடுமோ எனும் அச்சம் மக்கள் மனதில் குடிகொண்டுள்ளது. புலிகளை இராணுவ ரீதியாகத் தோற்கடிக்க வேண்டும் எனும் நிலைப்பாட்டினை ஜே.வி.பி.யின் முத்த தலைவர் சோமவங்ச அமரசிங்க 2001 டிசம்பர் பொதுத் தேர்தல் பிரசாரத்தின் போது அறைக்கூல் விடுத்திருந்தார்.

அது போலவே இன்றை பிரதி பாதுகாப்பு அமைச்சர் இரத்தினசிறி விக்கிரமநாயக்கவும் அன்று குழுரைத்திருந்தவர்.

அவர் அண்மையில் படைத்தளபதிகளுடன் மேற்கொண்ட யாழ்.மாவட்ட விஜயமானது உற்று நோக்கப்பட வேண்டிய தொன்றாகும். படைத்தளபதிகள் தாம் யுத்தமொன்றுக்கு எப்போதும் தயார் என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

அதற்கு உற்சாகமளிக்கும் விதத்திலேயே விக்கிரமநாயக்க ஆற்றிய உரைகள் அமைந்திருந்தன.

இச்சந்தரப்பத்தில் கருணா விவகாரத்தைப் பயன்படுத்தி விடுதலைப்புலிகளை அரசியல், இராணுவ ரீதியாகப் பலவீனப்படுத்தி தமது காரியத்தை நிறைவேற்றி விடலாமென அரசாங்கம் எண்ணுகிறது.

ISGA வை எதிர்த்தாலும் தாம் விடுதலைப்புலிகளுடன் பேச்கவார்த்தைகள் நடத்துவதற்றுத் தடையாயிருக்கப் போவதில்லையென ஜே.வி.பி. பிரசாரச் செயலாளர் வீரவங்ச கூறியிருப்பது கேலிக்கூத்தானதாகும்.

இலங்கையின் பின்னடைவு பற்றி உலக வங்கி

உலக வங்கி ஞாபகாரத்த வைபவத்தில் ஐனாதிபதி சந்திரிகா முன்னிலையில் உரையாற்றியவராகிய தென்னாசிய உபதலைவர் பிறவுல் பட்டேல் கூறிவைத் தடைப் பார்ப்போம்.

அதாவது, 1954ல் லக்சபான மின்சார அபிவிருத்தித் திட்டத்திற்கு கடனுதவியை உலக வங்கி வழங்கியவேளை, பல வறிய நாடுகள் மத்துயில் இலங்கையும் அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளில் ஒன்றாகத் திகழும் ஏன் என்னப்பட்டது.

ஆனால், உள்நாட்டு கொந்தளிப்புகள் காரணமாக அது கைகூடவில்லையென பட்டேல் குறிப்பிட்டார். எனவே தான் இலங்கை உலக வங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் ஆகிய நிறுவனங்களிடம் தொடர்ச்சியாகக் கையேற்றிக் கட்டுண்டு இருக்க வேண்டிய நிலைதான் எஞ்சியுள்ளது.

இவ்வாறாக நாட்டின் இறைமையைக் கைபறிய விட்டுக்கொண்டு, தேசிய இனப்பிரச்சினையை அனுகும்போது மட்டும், சமஷ்டி முறையிலான தீர்வுகூட நாட்டைக் கூறுபோட்டுவிடும், நாட்டின் இறைமைக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது என பேரினவாதிகள் கூக்குரவிடுகின்றனர்.

எனவே, பேரினவாதிகள் தான் பிரிவினைவாதிகள். அவர்கள் நாட்டின் ஜக்கியத்திற்கு அறிவிலித்தனமாக ஆப்பு வைத்து வந்துள்ள பேர்வழிகள் ஆவர்.

ஒருவேளை இதனை நன்கு புரிந்து கொண்ட நிலையில் தான் உலக வங்கியின் வதிவிடப் பிரதிநிதி பீற்றார் ஹரல்ட் ISGA வை நிறுவனமயப்படுத்த வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

உலக வங்கியின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் இலங்கை போன்ற 3 ஆவது உலக நாடுகளுக்கு பாதகமானவை ஆகும். ஆனால், அதன் பிரதி நிதிகள் அரசியல் வரலாற்றுப் போக்குகளையும் சமகால யதார்த்தங்களையும் புரிந்து வருகின்றனர்.

தமிழ் மக்கள் நெடுஞ்காலமாக எல்லா அரசாங்கங்களாலும் ஆளாக்கப்பட்டு வந்த அவலங்கள், பற்றி ஜனாதிபதி சந்திரிகா வருத்தம் தெரிவித்துள்ளார்.

1983 இனக்கலவரம் ஜே.ஆர். அரசாங்கத்தின் தூண்டுதலின் பேரில் நடத்தப்பட்டதாயினும், அதற்கு முந்திய காலத்தில் பண்டாரநாயக்க ஆட்சிக்காலங்களில் தமிழர் மீது ஏவப்பட்ட இனக்கலவரங்களும் இடுக்கண்களும் மறைக்க முடியாதவையாகும்.

இத்தனைக்குப் பின்னரும், இன்று கூட ஜக்கிய இலங்கைக்குள்ளேயே இனப்பிரச்சினைக்கான தீவு தான் தமிழர் தரப்பில் கோரப்பட்டுகிறது.

இதனைத் துணிச்சலாகவும், நேர்மையாகவும், அனுகவேண்டிய பொறுப்பு சந்திரிகா அரசாங்கத்தின் தோள் மேல் உள்ளது. இனிமேலும் அரசியல் சதுரங்க விளையாட்டு எடுப்பத்தோவதில்லை.

* * *

தூலாசிரியர் வல்லிபுரம் திருநாவுக்கரசு மாணிப்பாயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். இவர் ஒரு சாதாரண விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். தனது ஆரம்பக் கல்வியை சுதாமலை தமிழ்க் கல்வன் பாடசாலையில் கற்றுபின், மாணிப்பாய் மீமோறியல் ஆங்கில பாடசாலையில் உயர் கல்வியை முடித்துக் கொண்டார்.

அரசாங்க சேவையில் எழுதுவினைஞராக பணியைத் தொடங்கிய இவர் இங்கை நிர்வாக சேவையும் பாட்டசையில் சித்தி எங்கியவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இளமைக்காலம் முதல் இடதுசாரி அரசியல் நாட்டம் கொண்டிருந்த இவர் சமச்சை இயக்கத்தில் இணைந்து பெறுமதிமிக்க பல அரசியல் பணிகளை ஆற்றி வந்தார். தனது சேவைக்காலத்தில் அரசாங்க எழுது வினைஞர் சங்கத்தில் இணைந்து, அதன் தலையைப்பிடி தத்தில் முக்கிய பதவிகளை வகித்தது என 1980 ஆம் ஆண்டு பொது வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டு தொழிலாளர் விடுவக்காக அப்பணிப்புடன் உழைத்தவர்.

முழுநேரமாக அரசியலில் உழைக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தின் காரணமாக அரசாங்க சேவையிலிருந்து விரைவாக ஒவ்வு பெற்றுக் கொண்டு 1985இல் இருந்து இன்று வரை முழுநேர அரசியல் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

தோழர் திருநாவுக்கரசு 1980ல் முதல் 1989 காலப்பகுதியில் மறைந்த தோழர் ஆ. க. அண்ணாமலையட்டன் இணைந்து வடபகுதியில் பெறுமதிமிக்க அரசியல் / தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளார். இக்காலத்தில் இவர்கள் இருவரும் வடபகுதி தொழிற் சங்கக்கூட்டுக்கு மற்றும் “தமிழ்பேசும்மக்கள் அடக்கியொடுக்குவதற்கு எதிராகப் போராடும் இணைப்புக்குழு” ஆகியவற்றுக்கு முக்கிய பங்களிப்பை வழங்கியிருந்தனர்.

1990களின் பின்பு தென்னிலங்கையில் தனது அரசியல் பணியைத் தொடங்கிய திருநாவுக்கரசு 5 வருடங்களாக கொழும்பு மாநகர சபை உறுப்பினராகச் செயற்பட்டுள்ளார். இவர் புதிய சமத்ராமம் பத்திரிகையின் பிறதம் ஆசிரியர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மேலும் இவர் இந்தியா, இங்கிலாந்து, நெதர்லாந்து, ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், சுவிட்சர்லாந்து, கலினி ஆகிய நாடுகளுக்குச் சென்று இலங்கை இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக தமிழர்களின் விடுவிற்கான பல பிரசாரங்களை செய்துவந்துள்ளதுடன் இலங்கையில் வெளிவரும் தமிழ் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிலும் இது தொடர்பான பல கட்டுரைகளை எழுதி வந்துள்ளார்.